

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

SHERRILYN KENYON

Finally in one volume, three classic stories of fantasy, magic, and romance

IN OTHER WORLDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Kopyalama hakkı Sayfa](#)

[ATEŞ VE BUZ](#)

[BİR İKİ](#)

[ÜÇ](#)

[DÖRT](#)

[BES](#)

[ALTI](#)

[EPILOG](#)

[ŞÖVALYE RÜYALARI](#)

[BİR İKİ](#)

[ÜÇ](#)

[DÖRT](#)

[DRAGONSWAN](#)

[BİR - Richmond, Virginia İKİ](#)

[ÜÇ](#)

[EPILOG - İki yıl sonra](#)

Dünyalarımaya hoş geldiniz.

Hayranlardan gelen talep üzerine, yıllar önce Berkley için yazdığım kısa öykülerin bir derlemesidir. Başlangıçta üç ayrı antolojide yayınlanan bu öyküler şimdi tek bir ciltte bir araya getirildi ve bazı evrenlerimin bir örneğini oluşturuyor.

"Ateş ve Buz" benim Lig serimden geliyor. Yeni sahneler ve daha fazla sayfa ile tamamen yeniden yazılan bu kitap, *Gecenin Doğuşu*'ndan Nykyrian ve Kiara'nın oğlu Adron'un hikayesi. Şüphesiz en çok işkence gören kahramanlarımdan biri. Aslında bir roman olarak yazılmıştı, ancak o zamanlar kimse tam bir fütüristik roman yayınlamadığı için sırf basıldığını görebilmek için novellaya indirdim. Bu koleksiyona dahil edildiğini görmek beni çok heyecanlandırdı.

Sırada "Knightly Dreams" adlı fantastik eser var. Fikir bir yolculuk sırasında doğdu ve karakterlerin nereden geldiğine ve yazarlar onları terk ederse onlara ne olacağına dair kişisel inancımaya bakıyor. İlginç, tuhaf ve şimdiye kadar yazdığım hiçbir şeyle ilgisi yok ama ben yine de seviyorum ve umarım siz de seversiniz.

Son olarak "Dragonswan," Were-Hunter öykülerimden basılan ilk kitap oldu. Karanlık Avcısı dünyama eşlik eden bu seri, şekil değiştiren ejderhalardan oluşan klanımı keşfediyor ve Karanlık Avcısı kitaplarının birçoğunda adı geçen Sebastian'ı içeriyor. Ejderhalarımaya bayılıyorum ve bir gün Damos hakkında bir kitap yazmayı umuyorum.

Dünyalar hakkında daha fazla bilgi almak ve karakter profillerini görmek isterseniz, lütfen sherrilyn kenyon.com adresindeki web sitemi ziyaret edin. Bu arada, umarım harika bir okuma geçirirsiniz ve dünyalarımaya daha birçok kez geri dönersiniz.

Sevgiler,
Sherrilyn

SHERRILYN KENYON VE ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Kenyon'ın yazıları canlı, ironik, seksi ve durmaksızın yaratıcı."
-*The Boston Globe*

"Kenyon'ın Karanlık Avcısı kitapları vampir romanının çehresini değiştiriyor, onu daha modern, daha karanlık ve yeni nesil okurlar için daha çekici hale getiriyor."
-*Publishers Weekly*

"Kenyon okuyucuların beklentilerini ve daha fazlasını karşılıyor."
-*Booklist*

"İlgi çekici bir okuma."
-*Entertainment Weekly*

"*Acheron* mutlaka okunması gereken bir kitap."
-*The Post and Courier*

N OTHER WORLDS

BERKLEY KİTAPLARI, YENİ YDRK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson
Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand
Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney
Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

BAŞKA DÜNYALARDA

Bir Berkley Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır BASIM

TARİHİ

Berkley kitlese pazar baskısı / Temmuz 2010

Telif hakkı© 2010 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

"Ateş ve Buz" telif hakkı© 2004, 2010 Sherrilyn Kenyon'a aittir, önceki versiyonu

Hayallerimin erkeği.

"Knightly Dreams" telif hakkı © 2005 Sherrilyn Kenyon'a aittir, daha önce *What Dreams May Come*'da
yayınlanmıştır.

"Dragonswan" telif hakkı© 2002 Sherrilyn Kenyon'a aittir, daha önce *Tapestry*'de yayınlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-45766-5 BERKLEY®

Berkley Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir
bölümü, 375 Hudson Street, New York, New York
10014.

BERKLEY® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.
"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

<http://us.penguingroup.com>

ATEŞ VE BUZ

BİR

"Demek belalı bir suikastçısın, ha? Bana pek öyle görünmedin."

Adron Quiakides içkisini dudaklarına götürürken yarı yolda durakladı. Bakışlarını karşısındaki etli butlu insana diktiğinde kanı damarlarında lav gibi akıyordu.

Seçkin askeri eğitimi sayesinde bu piçi bir nanosaniyede tanıyabilmişti. Kendisini sert gösterdiğini düşündüğü için siyahlar giymiş olan adam, hiçbirini doğru düzgün kullanmayı bilmediğini gösteren bir sürü silahı göz önünde taşıyordu. Bu iğrenç aptal, sadece silah sayısının bile kendisine bulaşmak isteyenleri caydıracağını umuyordu.

Sanki . . .

Giysileri, steroid kullanımından kaynaklandığına şüphe olmayan, vücudunun geri kalanıyla orantısız kaslarını göstermek için iki beden küçüktü. Kalçasını havaya kaldırmış, palavralarına gülen bir grup benzer düşüncedeki adama hava atıyordu.

Kabadayı. Çöp. Kendi faturalarını ödeyemeyecek kadar beceriksiz bir suikastçı.

Kısacası, onu ana gen havuzundan çıkarmak için bir blaster şarjının maliyetine değmezdi. Onun için şanslı bir gündü çünkü geçmişte Adron bu kamu hizmetini yerine getirmekte tereddüt etmezdi.

Adron içkisini bir yudumda geri devirdi, sonra kendine bir tane daha doldurdu. "Buharlaşmak için üç saniyen var yoksa beynindeki maddeyi arkadaki mürettebatın üzerine püskürteceğim."

Adam güldü, sonra da Adron'un masanın üzerinde duran siyah, gümüş uçlu bastonuna bakarak alay etti. "Sen zavallı bir sakatsın. Sarhoş olup surat asmaktan başka ne yapabilirsin ki? Senin gibi birini buraya, hepimizin arasına almalarına bile şaşırdım." Arkadaşlarına döndü. "Bana yardım edin çocuklar. Yardım edin. Beni sarhoş atıklardan korumalısınız. Çok korkuyorum. Lütfen bana zarar vermeyin," diye alay etti. "Bakın, dün gece tecavüz ettiğim küçük sürtük gibi ağlıyorum."

Adron'un öfkesi, o eski tanıdık soğuk onu ele geçirdiğinde kaçtı. Hiç tereddüt etmeden masaya tekme atarak adamı geriye savurdu. Her ne kadar vücudu

hareketleri karşısında acı içinde çığlık atarken, ayağa kalktı, piçin kemerinden blasterlardan birini çekti ve gözlerinin arasına nişan aldı.

Tek atış. Bir ölüm.

Suikastçının inancı buydu ve sözüne sadık kalarak bir haşarat parçasını daha bu varoluş düzleminden gönderdi.

Çöp son kurbanını bulmadan önce bunu bir gün önce yapmamış olması çok kötü.

Birkaç müşterinin saklanmak için eğilmesi ya da kapıya doğru koşmasıyla çığlıklar patlak verdi. Diğerleri ise sadece kan sıçramasına merakla baktı. Tipik *Crona* davranışı.

Adron tabancayı adamın vücuduna fırlattı, sonra sakince yerine oturdu ve paltosunu düzeltti.

Yirmili yaşlarının sonlarında bir adam olan ev sahibi Edsel, cesede bakarken derin bir iç çekerek öne çıktı. Bastonu yerden aldı ve Adron'a uzattı. "Ne olduğunu sorardım ama oldukça iyi bir fikrim var." Masayı eski konumuna geri getirdi. "Tek bir beyin hücresi bile olan birinin seninle nasıl uğraşabildiğini aklım almıyor. Sanki tüm dünyaya deliliğin sadece bir adım ötesinde olduğunu ve öldürüp can sıkıntısını hafifletecek birini aradığını söylemiyorsun." Tekrar cesede baktı. "Sonra tekrar, hiç beyni yok . . . şimdi. Etkileyici bir atıştı bu arada."

Adron kartını uzattı ama konuşmadı. Nefesini boşa harcamayı sevmezdi ve Edsel kartın tüm zararları karşılayacağı ve kan dökülmesinden hoşnutsuz olanlara içki ısmarlayacağı anlamına geldiğini biliyordu. Konuşmanın ciddi şekilde canını yaktığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden insanlarla uğraşırken yorumlarını asgari düzeyde tutmayı öğrenmişti.

Edsel kartı aldı ve söylenmeye devam etti. "Teşekkürler." Kartı başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu. "Seni hâlâ buraya almamın tek nedeni bu - çünkü diğer sarhoş serserilerin aksine yaptığın pislikleri hep düzeltiyorsun. Yine de neden buraya her gelişinde bir pislik sana meydan okumak zorunda kalıyor, asla anlayamayacağım. Aptal serseriler. Ölümcül olduğunu anlayamıyorlarsa, yaşamak için çok aptallar demektir. Ben bunu bir kamu hizmeti olarak görüyorum. Muhtemelen sen de öyle düşünüyorsundur." Garson kız bir şişe daha Tondarion Ateşi getirip Adron'un önüne koyarken Edsel bir adım geri çekildi.

Edsel onlara bakan müşterilere işaret etti. "Devam edin millet. Sadece küçük bir yanlış anlaşılma. Ateş gösterisi bitti. Hepiniz

Artık güvende." Sonra nefesinin altından ekledi, "Kızgın bir suikastçıyla uğraşmadığınız sürece. Moronlar."

Güvenliğe gelmelerini işaret etti. "Çocuklar, şunu temizleyin. Bunu görmek istemiyorum ve kimsenin de görmek istemediğini biliyorum." Sonra daha yüksek sesle kalabalığa tekrar seslendi. "Vücudunda ya da giysilerinde beyin maddesi olan herkese bedava içki. Yıpranmış sinirler ve rahatsızlık için özür dilerim. Ne diyebilirim ki? Burası heyecan verici bir yer."

Edsel, Adron'a dönerek başını salladı. "Bu cinayet için iznin var mı diye sorardım ama onun yanında yerde yatmak istemiyorum. Merak etmeyin. Herhangi bir yetkili gelirse, onlara ateş ettikten sonra kapıya doğru koştuğunu söylerim."

Adron bir içki daha yuvarlarken alay etti. Hiçbir şeyden kaçmıyordu, tam da bu yüzden bu gece buradaydı.

Lanet olası piçler.

Edsel ve diğerleri kalabalığın içinde kayboldular.

Adron bakışlarını ölen adamın daha önce gülüşen arkadaşlarına dikti. Olanları ve hasta dostlarını kokuşmuş hayatlarından silme hızını kabullenmeye çalışırken yüzleri solmuştu. Ölen adamın intikamını almak istemiş olababilirlerdi ama sağduyuları galip geldi ve bedava içkilerini almak için teker teker bara doğru yürüdüler.

Garson kız ona son bir kez dehşetle baktıktan sonra güvenli bir mesafe olarak algıladığı yere doğru kaçtı. Başka bir hayatta olsa, onu sonsuzluğun en uzak köşelerine kadar takip edip öldürebilirdi.

Ama o günler kaldı.

Adron kendine bir içki daha doldurdu ve bunun tadını öncekilerden biraz daha yavaş çıkardı. Hayattaki zevkleri çok azdı ve sarı-turuncu sıvıyla dolu kovaları tüketmek ona hırpalanmış ruhunun özlemini duyduğu teselli veriyordu.

Çünkü bu gece, anıları her zamankinden daha çok acıtıyordu.

Kronometresine baktı ve yüzünü buruşturdu. Tam da bu saat, hayatının geri kalanını bedelini ödeyerek geçireceği o "asil" kararı verdiği gecenin sekizinci yıldönümüydü.

canı cehenneme.

Ama , gerçekten kazıklanan tek kişi .

Adron şişeyi sağ elinde sıkıca kavradı, en son belirgin bir topallama olmadan yürümesinin üzerinden bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyordu. Hareket etti

Acı çekmeden. Boğazını konuştu.

Herhangi rahatlık ya da huzur yaşamayalı sekiz yıl olmuştu.

Saatlerce yatakta yatıp uyumaya çalışmıştı. Unutmaya çalışıyordu ve sonunda şeytanlarını susturmanın tek yolunun onları boğmak olduğunu fark etmişti. Ve hiçbir şey evinde kalmamış olan Tondarion Ateşi'nden daha iyi sonuç vermiyordu.

Bardağı ve annesinin ona öğrettiği görgü kurallarını unutarak büyük şişeyi dudaklarına götürdü ve ateşin boğazından aşağı akmasına izin verdi.

"Hey, bebeğim," dedi çekici kızıl saçlı bir kadın ona doğru yürüyüp ince kalçasını masaya dayarken. "Arkadaş ister misin?"

Eliyle onu uzaklaştırmaya çalıştı ama kadın ipucunu almadı. Onun aptallığına sinirlenen adam boğazını temizledi ve konuşmanın vereceği acıya hazırlandı. "Misafirim var." Derin ve hırıltılı sesi kulaklarını tırmalıyordu. "Ben, kendim ve ben."

Adamın vücuduna aç gözlerle baktıktan sonra masanın üzerinden eğilerek iri göğüslerini gösterdi. "Üçünüzü de mutlu etmeye yetecek kadar varım."

Bir zamanlar, onun bu teklifini kabul etmekte tereddüt etmeyeceği zamanlar olmuştu.

Ama hayat sürekli değişen bir şey değildi ve genellikle bir saniyenin kıl payı değişirdi.

Dudaklarını yaladı. "Hadi yakışıklı, bana bir içki ısmarla."

Adron ona ters ters baktı. Bu gece ona evlenme teklif eden ilk kadın o değildi. Ve doğrusu, yüzündeki korkunç yaralar göz önüne alındığında herhangi bir kadının zahmet etmesi onu şaşırtmıştı. Ama Altın Crona'daki kadınlar o kadar da ayrımcı değildi, özellikle de para hissettiklerinde.

"Üzgünüm. Hiçbirimiz ilgilenmiyoruz."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Fikrini değiştiren olursa bana haber versin." Ona son bir kez hüznle baktıktan sonra, tıklım tıklım dolu barın içinde sürüklenen insan ve uzaylı kalabalığına geri döndü.

Adron, sol bacağında kemiklerini sızlatan bir ağrı hissedince rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. Dişlerini sıkarak boğazının altından hırladı.

Alkolle birleştğinde aldığı ağrı kesicilerin her türlü acıyı dindireceği ya da onu öldüreceği düşünülebilirdi. Ama fiziksel cehennemini zar zor uyuşturuyordu.

Ve bu, kalbindeki yakıcı ıstıraba hiçbir şey yapmadı.

"Hepsine lanet olsun," diye homurdandı nefesinin altında. Başını arkaya attı ve içkisini bitirdi.

Yoldan geçen mavi etli bir garsonu yakaladı ve daha fazlasını istediğini belirtmek için şişeyi iki parmağıyla havaya kaldırdı.

Çok daha fazlası.

Onun dönmesini beklerken, başka bir kadının kendisine doğru geldiğini gördü. Ona yönelttiği sert bakışlar kadının ters yöne kaçmasına neden oldu.

Oyun oynamayı bırakmıştı. Bu gece tamamen işaretlenmeye niyetliydi ve ona yaklaşacak kadar aptal olan bir sonraki aptala acıyordu.

Tabii daha fazla alkolle gelmedilerse.

• • •

Livia typpa Vista hayatı boyunca koruyucu gözetim altında yaşamıştı. Prensesten çok rehine olan Livia, uzun zamandır herkesin onun davranışlarıyla ilgili emirlerinden bıkmıştı ve yirmi altı yaşında artık canına tak etmişti.

O bir çocuk değildi.

Ve iki hafta içinde Clypper Thoran'la evlenmeyecekti. Evrendeki son erkek olsa bile.

"Sana söyleneni yapacaksın ve beni sorgulamayacaksın. Asla."

Babasının buyurgan emri karşısında irkildi. Yüksek mevkide olabilirdi ama inatçılığı ağabeyine değil ona geçmişti. Bedeli ne olursa olsun, babasından on altı yaş büyük bir Bölge Valisi ile evlenmeyi reddetti. Bu düşünce bile tüylerini diken diken ediyordu.

Clypper gelini için bakire birini istediğinden, ikisini de engellemenin bir yolunu biliyordu.

Bu geceden sonra artık bakire olmayacaktı.

Yarın babası onu bu yüzden öldürecekti. Ama ölmek, ona her yaklaştığında soğuk elleriyle onu taciz eden zalim, keçi suratlı bir ihtiyarla evlenmekten daha iyiydi. *Benim geleceğim bu olmayacak.* Üzerinde kontrol sahibi olduğu tek şey bedeniydi ve bu geceden itibaren bedeninin kontrolünü eline alıyordu.

Soğuk yağmur üzerine dökülürken, Livia başının üzerindeki tabelaya baktı. Altın Crona. Hizmetçisi Krista ona kulüpten bahsetmişti. İçinde her türden kahraman ve kötü adam vardı ve her ne kadar

bekaretini bir kahramana vermeyi umursamıyordu. Adam oldukça çekici ve nazik olduğu sürece, bu gece için yeterince iyi olacaktı.

Cesaretini toplayarak kapıyı açtı ve olduğu yerde durdu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Uzaylılar ve insanlardan oluşan bir deniz, birçok türden ter ve ucuz alkol kokan dumanlı barda dans ediyor ve sallanıyordu. İğrenç müzik o kadar yüksekti ki kulakları zonkluyordu.

Büyük, turuncu sürüngen bir erkek, kapı aralığında tereddüt ederken ona kaşlarını çatarak baktı.

"İçeri ya da dışarı," diye hırladı. "Çabuk bir seçim yap. Bütün gece bekleyemem ve dışarı da soğuk, o yüzden kapat şu lanet kapıyı."

Cesaretini güçlendirmek için derin bir nefes aldı. Bir de zihninde Clypper'ın şişman gıdıları ve boncuk gibi, şehvet dolu gözleri canlandı. Ürpererek içeri adım attı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Sürüngen adam onun içeri girmesini engelledi. "Yirmi beş kredi."

Neden bahsediyordu? "Affedersiniz?"

"Yirmi beş kredi. Ya ödersin ya da seni kışının üstüne atarım."

Livia kaşlarını ona doğru kaldırdı. Dilinin ucunda ona haddini bildirmek vardı ama sonra onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırladı.

Ve bu şekilde kalmalı.

Eğer biri onun bir Vistan prensesi olduğunu öğrenirse, kaldıkları otele geri gönderilir ve babası onu sırf uygun eskortlar ve olmadan gittiği için döverdi. Hatta bu şekilde giyinip halkın içine çıktığı onu döverdi.

Zamanının kısa olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Biri onu fark edip aramaya başlamadan önce bir erkek bulmalıydı.

Kardeşinden çaldığı parayı çıkararak ücreti ödedi.

Uzaylı, kızın bara girmesine izin vermeden önce eline yanardöner bir işaret koydu.

Kalbi korku, dehşet ve bir tutam heyecanla çarparak insanlarla dolu büyük odayı inceledi. "Onu bulma vakti geldi." Kalabalığın arasından yürüdü ve birkaç yıkanmamış insan ona ilgiyle bakınca irkildi. Kesinlikle Clypper'dan daha iyi değillerdi.

Çoğu daha kötü görünüyordu.

Livia hemen nitelikler listesini banyo yapan bir adamı da içerecek şekilde değiştirdi.

Uzun boylu, esmer bir erkek, siyah dişlerini göstererek ona gülümsedi. Tamam, diş fırçası kullanmayı bilen birini de eklerdi.

Odayı geçerken, barda umutlu bir aday gibi görünen esmer bir adam gördü. Ona doğru yöneldi. Ama yüzünü net bir şekilde görebilecek kadar yaklaşır yaklaşmaz dondu kaldı.

Babasının kişisel koşucusuydu.

Eğer nasıl bilseydi, kesinlikle şansına lanet ederdi.

Sadece beni görmesine izin verme.

Kalabalığın arasına geri dönen Livia bir yandan gözlerini ondan ayırmazken bir yandan da etrafındaki varlıkları tarayarak hedefini bulmaya çalıştı. Şüphesiz burada onu bulabilecek biri vardı.

Girişteki bir kargaşa dikkatini çekti. Livia dönüp baktı.

Hayır! Babasının kraliyet muhafızlarının bara doluştuğunu görünce paniğe kapıldı. Gri giysili askerler barın olabildiğince büyük bir bölümünü kaplayacak şekilde yayılırken hemen müşterileri sorgulamaya başladılar.

Korku içini parçaladı. Bu kadar güçlü ve acımasız bir şekilde burada olmaları Krista'nın yerini ve şüphesiz niyetini de gönüllü olarak söylediği anlamına geliyordu. Bu düşünceyle inledi.

Babam beni öldürecek.

Krista ona nasıl ihanet edebilirdi? Hizmetçisi kaçışının planlanmasında ve uygulanmasında çok yardımcı olmuştu.

Ama bilinmeyen bir nedenden ötürü Krista, Livia'nın babasından korkarak yaşıyordu ve onun bir kaş çatması, hizmetçisinin her şeyi anlatmasına neden olabilirdi.

En ince ayrıntısına kadar.

Babasının vereceği tepkiyi düşündükçe içi burkuldu. Ama en azından Krista, onun aksine, babasının gazabından kurtulacaktı. Krista onların yasaları tarafından korunuyordu. Sadece kendi ailesinden bir erkek onu cezalandırabilirdi ve Krista'nın yaşayan bir erkek akrabası olmadığı için ...

Livia o kadar şanslı değildi ve babasının bu yüzden ona ne yapacağını kimse bilemezdi.

İffet, bir kadının kendi dünyasında sahip olabileceği en yüksek erdemlerden biriydi. Aslında, kadın ve erkeklerin sadece yemek sırasında, iffetli kraliyet törenlerinde ve evli çiftler evlilik görevlerini yerine getirirken bir araya gelmelerine izin verilirdi. Bir kadının kendisiyle akraba olmayan bir erkeği araması kesinlikle yasaktı.

Ve ağır bir şekilde
cezalandırıldı. Alenen.

Korkusunu üzerinden attı. Yola çıkmadan önce sonuçlarını biliyordu. Her iki durumda da düşüncesizliğinin bedelini ödeyecekti ve eğer ödemek zorundaysa, o zaman bu işi tamamladığından emin olacaktı.

Dişlerini sıkarak saklanacak bir yer bulmak için odayı taradı. Kulübün arka tarafında bir sıra kabin vardı. Onlara doğru yöneldi.

Ne yazık ki hepsi doluydu.

Drat!

"Hey, bebeğim." Yanından geçmeye çalışırken kaba görünümlü bir adam onu durdurdu. "Arkadaş ister misin?"

Adam uzanıp kabaca kolunu tutana kadar bunu düşündü. Onu kendine doğru çekti, eli kolunun üst kısmındaki eti şiddetle ısırıyordu. "Hadi." Elini ıslak saçlarında kabaca gezdirirken ona kaygan bir gülümseme verdi. "Sen ve ben arka tarafa geçmeye ne dersin?"

Kendisini daha fazla incitmeden önce ondan uzaklaştı. "Hayır, teşekkür ederim." Döndüğünde, kalabalığın arasından sıyrılarak kendisine doğru gelen muhafızları gördü.

Kalbi hızla çarparak son kabine koştu ve nöbetçi onu görmeden önce boş banka oturdu.

"Ne halt sen?"

Bakışlarını muhafızdan alıp karşısında oturan adama çevirdi. Bakışları adamın yüzüne odaklandığında Livia'nın nefesi boğazında düğümlendi.

Oh . . .

Benim . . .

Fena değildi.

Aslında, hayatında hiç bu kadar inanılmaz derecede yakışıklı bir adam görmemişti. Yüz hatları keskin ve aristokrat bir şekilde kemikliydi. Koyu sarı kaşları, şimdiye kadar gördüğü en delici mavi gözlerin üzerinde ince bir kavis çiziyordu.

Tamamen siyah giyinmişti, uzun beyaz-sarı saçları düzgün bir sırayla arkadan bağlanmıştı. Temiz traşlı ve yıkanmış, muhteşemdi. Üzerinde zarif ve güçlü bir hava vardı.

Ama onu izlerken gözleri soğuktu. Korunaklı. Doğası gereği ölümcül olduğu konusunda onu uyarıyorlardı. Ve çenesinin yapısına bakılırsa, ona eşlik etmesini istemediğini söyleyebilirdi.

Ona kötü niyetle bakarken ellerinin üzerindeki siyah eldivenleri çekiştirdi.

Kalkıp gitmeliydi, özellikle de adamın elmacık kemiğinden saç çizgisine ve oradan da çenesine doğru uzanan şiddetli bir yara izi varken. Görünüşe göre

Sanki biri bilerek oraya kazımış gibiydi, bu da onun ne tür bir adam olduğunu merak etmesine neden oldu.

Böyle bir yarayı hak edecek ne yapmıştı?

Kararsızlık içinde dudağını ısırarak, sürekli bu tarafa doğru ilerleyen muhafıza baktı.

Ne yapmalı?

Adron, kendisini henüz terk etmemiş olan kadına kaşlarını kaldırdı. Sarhoştur ama karşısında oturan ıslak küçük farenin bu dalışa ait olmadığını fark etmeyecek kadar değil. Ondaki masumiyetin kokusunu alabiliyordu.

Ve bu onun midesini bulandırdı.

Koyu kahverengi saçları dağınıktı ve ince omuzlarına dalga dalga dökülüyordu. İri, melek gibi gözleri vardı. Onu rahatsız eden bir geçmiş olmayan kahverengi gözler.

Tamamen kurnaz ve dürüstlerdi.

İçini bir ürperti kapladı. Bu çağda kimin böyle gözleri vardı? Ve bu gözlerle ona bakmaya ne hakkı vardı?

"Birinden saklanıyorum," diye itiraf etti. "var mı?"

"Kahretsin, evet, ." Elindeki şişeyle kapıyı işaret etti. "Git buradan."

Livia yabancıya kaşlarını çatı. Öfkeli ses tonu onu geriletti ve muhafızlardan birinin kabinleri taradığı gerçeği olmasaydı, oradan ayrılacaktı.

Bir şeyler düşün. Çünkü düşünmezse batacaktı. Bekçi iki kabin yukarıda durdu ve içinde kraliyet portresi bildiği küçük bir dijital avuç içi çerçevesini içinde oturan uzaylılara uzattı. "Bu kadını gördünüz mü?"

Planı mahvolmuştu, babasını engellemenin tek bir yolunu biliyordu. Oturduğu yerden kalktı ve yabancıya yanına oturdu.

Ona kaşlarını çatı.

Adron bir şey söyleyemeden Livia öne doğru eğildi ve onu öptü. Livia sıkıca kapattığı dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirirken Adron şaşkın bir sessizlik içinde oturdu.

Bu, akrabası olmayan bir kadının ona verdiği en iffetli öpücüktü.

Başını ellerinin arasında tutuşundan, bir öpücüğün böyle verilmesi gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyordu. Ama tattığı masumiyetten daha kötüsü

-Sekiz yılı aşkın bir süredir bir kadını öpmemişti ve o dolgun dudakları üzerinde hissetmek sarhoş zihninin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ve onun kokusu . . .

Tanrım, bir kadının tatlı, sarhoş edici kokusunu nasıl da özlemişti. Kendisine doğru bastırılan sıcak bir bedenin sıcaklığını. Teninde nazik bir elin hissini. . .

Gözlerini kapatarak şişeyi bıraktı ve durumu kontrol altına almak için kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

Adam dudaklarını aralayıp dilini ağzına soktuğunda Livia titredi. Oyunlarda ve filmlerde insanların böyle öpüştüğünü görmüştü ama daha önce hiç kimse ona karşı böyle bir küstahlığa cüret etmemişti. Adamın dilindeki tatlı, güzel kokulu alkolün tadını aldı, ellerini sırtında gezdirirken ve onu öyle nazikçe tutarken adamın sıcak, temiz kokusunu kokladı ki ürperdi. Vücudu onun nazik öpücüğüyle yanıyordu.

Kesinlikle . Bekâretini vereceği adam buydu. Acı dolu mavi gözleri ve şefkatli dokunuşları olan bir adam. Onu nefessiz ve güçsüz bırakan, aynı zamanda ateşli ve garip bir şekilde güçlü kılan bir adam.

Onun kollarında, hayatının kontrolünün gerçekten kendisinde olduğunu hissetti. Vücudunun. Ve bundan hoşlanıyordu.

Adron onun ağzından daha iyi bir şey tatmamıştı. Tereddütle onun dilini kendi diliyle buluştururken tecrübesizliğini hissetti. Vücudu, dudaklarından daha fazlasını talep eden uzun zamandır unutulmuş bir sıcaklıkla canlandı. Onu acısı aracılığıyla tahrik edebildiği gerçeği

Bu bile başlı başına bir mucizeydi.

Hayır, bu cennetti ve o kadar uzun süre cehennemde yaşamıştı ki tadını ve hissini unutmuştu.

"Affedersiniz," dedi bir adam önlerinde dururken. "Bunu gördünüz mü-"

Adron öpücüğü ancak yeni gelene ölümcül bir bakış fırlatacak kadar uzun bir süre bıraktı. "Git buradan ya da öl."

Adamın gözlerinin derinliklerinde korku titreşiyordu. Adron'un olduğu bir bakıştı bu. Adam başka bir şey söylemeden onları terk etti.

Adron dudaklarına geri döndü.

Adam öpücüğünü derinleştirirken Livia inledi. Muhafızları ve korkusunu unutarak zevkle iç çekti. Adam dudaklarını Livia'nın boynuna gömüp içinden beyaz bir ürperti geçirirken yabancı duygular içini parçaladı. Göğüsleri kabarıırken kolları beline dolandı.

Hissettiği bu derin açlık neydi? Bu dayanılmaz ağrı?

Onu sersemletmiş ve nefessiz bırakmıştı. Ve onu umutsuzca istiyordu. "Benimle sevişir misin?"

Adron şaşkınlıkla geri çekildi. Ayık olsaydı onu gönderirdi ama onda uzun zamandır unuttuğu bir şekilde onu çağıran bir şey vardı. Bir kadınla en son yattığından beri çok uzun zaman geçmişti. Yıllar süren acı dolu bir yalnızlık ve acı.

Ve burada kendini ona sunuyordu.

bile geçirme.

Ama bir kez olsun o iç sese kulak asmadı. Bunun yerine, kendini kabinden kalkıp onu kalabalığın içinden geçirirken buldu.

Livia nereye gittiklerini bilmiyordu ama bardan çıkarken muhafızlardan hiçbirinin onu görmediğinden emin oldu. Aklının bir köşesinde dehşete kapılmıştı. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Adını bile.

Hayatında hiç bu kadar aptalca bir şey yapmamıştı. Yine de içgüdüsel olarak onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu. Buz mavisi gözlerinde zalimlik değil, acı vardı.

Yine , bu kadar çaresiz olmasaydı, bunu asla yapmazdı. Onun için bile değil.

Gümüş uçlu bastonuna ağır ağır yaslanarak yürürken sahiplenici bir kolunu kadının omzuna attı. Ona yüzüne ve bacağına ne olduğunu sormak istiyordu, ancak yeniden düşünmesine neden olmamak için cesaret edemedi, bu onun için son anlamına gelirdi.

Onu kulübün dışına, bir ulaşım aracına götürdü.

Bindikten sonra, onları otelinden o kadar da uzak olmayan yüksek kaliteli bir apartmana götürdü. En azından bu iş bittikten sonra eve gitmesi daha kolay olacaktı.

Büyük lobiye girdiklerinde Livia biraz rahatladı. Tanrıya şükür karanlık, pis bir arka odaya götürülmeyecekti. Krista onu ne bekleyeceği konusunda iyi hazırlamıştı. Bir erkeğin onu bırakmadan önce ne kadar bekleyeceğini tahmin etmeye kadar.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Livia, gece yarısına kadar otel odasına dönmüş olacağını düşündü. Sorgulama olacaktı ve sonunda babası gerçeği öğrenecekti.

Tanrı ona merhamet etsin o zaman.

Ama kararını vermişti ve bir şeyi kafasına koydu mu, o şey bitmişti. Kararından dönmeyecekti.

Birbirlerine tek kelime etmeden asansöre binip en üst kata çıktılar.

Kapı açıldığında, onu neredeyse sarayının kanadı kadar büyük olan gösterişli bir daireye götürdü. Kapıyı kapatır kapatmaz da onu kollarının arasına aldı.

Bu sefer öpücüğü şiddetliydi. Talepkârdı. Ve onu duvara yaslarken nefesini kesmişti. Ellerinin üzerinde gezinmesinin verdiği güçlü başı döndü.

Ne yapıyorsun? Bunu yapamazsın. Onu tanımıyorsun bile.

Kapa çeneni, vicdan. Bunun için ne zamanı ne de sabrı vardı. Bunun yapılması gerekiyordu. Bu onun hayatıydı ve ona sahip çıkacaktı. Bir daha kimse ona vücuduyla ne yapacağını söyleyemeyecekti. Ve ilk seferinin tüylerini diken diken eden yaşlı bir adamla olmasına izin vermeyecekti.

Bu düşünceyle gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Adron, kadının elini çıplak göğsünde hissettiğinde nefesini sertçe içine çekti. Kadının dokunuşu içini yaktı. Yıllardır doktorlar, hemşireler ya da terapistler dışında birinin bedenine dokunduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

Hakkını yemeyelim, adamın vücudunu ikiye bölen çok sayıdaki yara izi hakkında ne yüzünü buruşturdu ne de yorum yaptı. Onları fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

Uzun zaman önceki o geceden beri bir kadınla birlikte olmamasının nedeni de buydu. Yara izlerini açıklamak istememişti. Nereden geldiklerini anlatmak ve bunun dehşetini ve acısını yeniden yaşamak. Sabahın ilk ışıklarında sevgilisiyle yüzleşmek zorunda kalmak, yara izlerinin teninde mide bulandırıcı işaretler gibi göze çarpması. Son derece iticiydi ve bunu biliyordu. Kendisine dokunduğu için pişmanlık duyan birinin gözlerinde kendi tiksintisinin yansımasını görmeye ihtiyacı yoktu.

Belki de bu gece bir yabancıyı seçmesinin nedeni buydu. Ona hiçbir açıklama borçlu değildi. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Kendisine bakan başka bir kadının yüzünde acıma ya da iğrenme görmek istemiyordu. Eğer sonsuza dek yaşasaydı, yaralandıktan hemen sonra onu hastanede gören eski karısının görüntüsünü asla . *Tanrım, seni bir ucubeye dönüştürmüşler. İğrençsin!*

Ama Livia'nın koyu kahverengi gözlerinde merak ve açlıktan başka bir şey yoktu. Onu hiçbir şekilde yargılıyor gibi görünmüyordu ve buna her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Livia elini adamın karnındaki ve gövdesindeki gergin kasların üzerinde gezdirirken dudağını ısırdı. Daha önce bir erkeğin çıplak göğsünü hiç görmemişti, en azından filmler dışında hiçbir yerde. Büyülenmişçesine ellerini sert kasların üzerinde gergin duran pürüzsüz, esmer tende gezdirdi. Çeliğin üzerindeki kadife gibi. Bu zıtlık onu hayrete düşürdü ve ağzını onun tenine dayayıp tatmak için garip bir istek duydu. Bu düşünce yanaklarını ısıttı.

Ne kadar da uygunsuz. "Çok harika hissediyorsun," diye nefes aldı.

Adron geri çekilip ona baktı. Sesinde tuhaf bir huşu, dokunuşunda nazik bir tereddüt vardı. Ve o anda içini soğuk bir dehşet duygusu kapladı.

Sarhoştı ama *o kadar da* değildi. "Sen bakırsın." Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Kahretsin!" diye hırladı ondan uzaklaşırken. Sertleşmiş siki ağrıyor ve tüm vücudu yanıyordu. Altın Crona'ya ayak bastığından emin olduğu tek bakireyi bulmak ona kalmıştı.

Bastonunu tutarak topallaya topallaya bara gitti ve bir içki daha doldurdu. Ama sulandırılmış alkol onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Birdenbire onun arkasındaydı, ince kolları beline dolanırken sırtına yaslanmıştı.

Başını sırtına yasladığında, küçük göğüslerinin omurgasına değdiğini hissettiğinde her yeri titredi. Ve o anda, kendini ona kaptırdı.

olsun.

Kulağına fısıldamak için parmak uçlarında ayağa kalktı. Nefesi onu yaktı ve tüm vücudunu ürpertti. "Benimle sevişmeni istiyorum."

"Delirdin mi sen?" Dönüp ona baktı.

Başını iki yana salladı. "Bekaretimi vermek istiyorum. Benden alınmasını istemiyorum."

"Kim tarafından alındı?"

Bakışlarını kaçırdı. "Tamam. Beni istemiyorsan, isteyen birini bulmaya giderim."

Kadının içinde başka birinin olduğunu düşündükçe garip bir kıskançlık dalgası içini yaktı.

Sana ne ki?

Yine de bilinmeyen, aptalca bir nedenden dolayı bunu yaptı. Ona teklif ettiği şeyi başka birinin almasını istemiyordu. Başka bir adamın düşüncesi ..

İçindeki suikastçıyı ortaya çıkarıyor ve ona bakan herkesi öldürmek istemesine neden oluyordu.

Kız kendisinden uzaklaşırken elini tuttu. "Adın ne senin?" "Livia."

"Livia," diye tekrarladı. Ona ve ruhunu derinden yaralayan o kurnaz geyik gözlerine çok yakışıyordu. "Neden kendini benim gibi birine bu kadar ucuza verdin?"

Livia onun buz gibi gözlerindeki kendinden nefreti görünce durakladı. Kendisinden nefret ediyordu. Bu çok açıktı ve nedenini merak etti. "Çünkü iyi birine benziyorsun."

Onun cevabına acı acı güldü. "Ben iyi değilim. İyi olan hiçbir şey yok benim hakkımda."

Bu doğru değildi. Henüz ona kötü davranmamıştı. Acı çekiyordu, bunu biliyordu. Ve bu onu hırçınlaştırıyordu.

Ama bu onu zalim yapmadı.

"Gitmem gerek," dedi sessizce, her şeye rağmen o olmayacağı için pişmanlık duyarak. "Dönmem için fazla zaman yok ve sabaha kadar bu işi halletmem gerekiyor."

"Neden?"

Yüzünün tekrar kızardığını hissederken dudağını ısırdı. Sabah Clypper'ın doktorları tarafından muayene edilecekti. Eğer bu gece bir erkek bulamazsa mahvolacak ve mihraba doğru yola çıkacaktı.

"Sadece seviyorum." Bakışlarının adamın gür vücudunda gezinmesine izin verdi. Geniş omuzları ve zayıf, sıkı kaslı bir vücudu vardı. Beyaz saçları, giydiği siyahla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Muhteşemdi.

Ama onu istemedi.

Öyle olsun.

Adron onun gözlerindeki çelik gibi kararlılığı gördü. Kendine yatacak başka bir erkek bulacaktı. O da bunu biliyordu.

Ona izin vermeliydi, ama yine de ...

Neden ben değil? Yaşadığım onca şeyden sonra bir şeyi hak etmiyorum mu? Küçük, lanet bir mutluluk anı?

Çevikliğini kaybettiğinden beri kadınlardan uzak duruyordu. Sert sakarlığı ve acısıyla kendini utandırmaktan korkuyordu. Ama Livia'nın onu kimse yoktu. Yatakta tamamen berbat olup olmadığını bilemezdi.

Adron bastonunu kavradı. Onu kollarına alıp odasına koşabileceği bir zamanı hatırladı. Onunla saatlerce kusursuzca sevişebileceği ve onu kalması için yalvarırken bırakabileceği bir zamanı.

Ama o günleri sonsuza dek kaybetmişti ve bu kırık bedeninin içinde sıkışıp kalmıştı.

Bir gece . . .

Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

"Yatak odam bu tarafta." Bir şişe hafif alkol aldı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Livia, adamın onu kendisine katılmaya davet ettiğini fark edince tereddüt etti.

Heyecan ve dehşet içinde onu zarif mermer koridorda takip etti ve koridorun sonundaki odaya girdi. Ebeveyn yatak odası en az kendi evindeki kadar büyüktü. Büyük boy bir yatak uzak duvara yaslanmıştı ve ışıkların kayan yıldızlar gibi parıldadığı altlarındaki şehre bakıyordu.

Şişesini komodinin üzerine bıraktı, sonra yatağın yanındaki sandalyeye geçti. Yüz hatları sertti, yavaşça oturdu. Bacağını büküp botlarını çıkarmak için hamle yaptığında acı çenesini sertleştirdi.

Ona ne olduğunu bilmek istiyordu ama onu tekrar kızdırmaktan korktuğu için sormaya cesaret edemiyordu.

Böylece ona gitti ve ayağını eline aldı.

Adam ona baktı, kadın botu çekip gözleri irkilmıştı.

"Biliyor musun, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye fısıldadı.

"Bakire olduğunu düşünürsek, ." Aniden kuruyan dudaklarını yalayarak diğer botunu da çıkardı.

Adron onun gerginliğini, belirsizliğini hissedebiliyordu ve onu yatıştırmak istedi. "Sana zarar vermeyeceğim, Livia. Söz veriyorum."

İçini burkan bir gülümsemeyle gülümsedi. O uğursuz geceden önce onunla tanışmış olmayı nasıl da isterdi. O zaman onun hak ettiği sevgili olabilirdi. Onu bütün gece elde edebilirdi. Yavaşça. Alay ederek.

Şimdi nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama onu memnun etmeye çalışacaktı. İlk seferinin en azından iyi bir anı olmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktı.

Kasıkları gerilmişti, kendini yukarı itti ve yavaşça yatağa doğru ilerledi. Kenara oturdu ve bastonunu sabah ulaşabileceği bir yere, duvara yasladı.

O daha ne demek istediğini anlamadan, kız onun kucağına oturdu ve onu öptü.

Adron ellerini onun sırtında gezdirirken nefesinin tatlılığını içine çekti. Bir bakirenin bu kadar cesur olmasını hiç beklemezdi. Ve o da çabuk öğrenen biriydi. Öpücüğünü derinleştirdi ve Adron'un diliyle alay etti.

Evet, bu eğlenceli olabilir.

Dantelli sütyenini ortaya çıkarmak için gömleğinin düğmelerini açtı. Adam elini saten kaplı göğüslerinin üzerinde gezdirip onları avuçlarının içinde nazikçe sıkarken inledi. Bir kadının kollarında hissettiklerini nasıl da özlemişti. Onun göğüslerinin tadına bakma düşüncesi ağzının suyunu akıtıyordu.

Livia bacaklarının arasındaki yabancı zonklamayla tir tir titredi. Adam arkasındaki mandalı bıraktığında ve sütyeni açıldığında, Livia ürperdi. Daha önce hiçbir erkek onu çıplak görmemişti ve kaçmamak için tüm cesaretini topladı.

Ellerini gergin tepelerin üzerinde gezdirirken çıplak göğüslerine baktı. Kadının etrafında yavaşça, içten içe kaynayan daireler çizerek tüm vücudunu ürpertti. "Çok güzelsin," diye nefes aldı. Sonra başını aşağı eğdi ve göğsünü ağzına aldı.

Adamın dili etinin etrafında dönerken, alay ederken, yalarken Livia nefesini sertçe içine çekti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Her yalayışta midesi bulanıyordu. Öne doğru eğildi ve adamın başını ellerinin arasına aldı. Vücudu alev alev yanıyordu. Ellerini çıplak sırtında, kalçalarında gezdirdi ve bacaklarının arasını avuçladığında inledi.

Adam ona baktı, gözleri sersemlemiş ve acıkmış bir halde hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Sonra onu yatağın üzerine yuvarladı ve perdeleri kapattı, komodinin üzerindeki kumandayla ışıkları söndürdü.

Karanlıkta adamın giysilerinin geri kalanını çıkardığını duydu ama hiçbir şey göremedi.

Adron onu çıplak görmek için yanıp tutuşuyordu ama hasarlı vücudunu görmesi hiçbir şekilde ışık istemiyordu. Onun ne kadar çirkin bir canavar olduğunu anlarsa fikrini değiştirebilirdi. Aleti onun için sıcak ve ağırdı, sol bacağındaki sert, dikenli desteği çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Sonra, elindeki ve kolundakini çıkardı.

Sonra yavaşça, dikkatlice giysilerini üzerinden çekti.

Elini onun pürüzsüz, sıcak teninde gezdirdi ve zevk mırıltılarından zevk aldı. Daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmamıştı ve onun ilk sevgilisi olduğunu bilmek o ana daha da heyecan katıyordu.

Hiçbir erkek ona dokunmamıştı.

Ondan başka kimse.

Kanatları kırılmış ve kesilmiş olsa bile, bu bilgiyle yükseldi.

Adam uzun, sıcak vücuduyla onu sararken Livia inledi. Çıplak bedenine eşit bir şekilde yayılan o yağsız, sert güç gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti. Diziyle uyluklarını ayırırken onu şiddetle öptü. Sonra kalçasını vücudunun ortasına bastırdı, bacağındaki tüyler onu yakından tahrik etti.

Elini adamın sırtında gezdirerek yara izleri, kaslar ve deriden oluşan engebeli araziye hissetti.

"Benim adım Adron," diye fısıldadı diliyle kulağının dış hatlarını çizmeden bir saniye önce.

"Adron," diye tekrarladı, heceleri test ediyordu. Ona yakışan güçlü bir isimdi.

Kalçasıyla, diliyle ve elleriyle onu okşadı. Livia sırtını eğerek onun dokunuşunu memnuniyetle karşıladı. Onu her yerinde hissetmek ve yine de ondan hiçbir şey görmemek çok erotikti. Canlı ama gerçeküstü bir rüya gibiydi.

Uzanarak adamın saçlarını çözdü ve yüzünün etrafına düşmesine izin verdi, ardından ellerini saçlarının ipeksi tellerine gömdü. Eğildi ve dudaklarını onun kolunun kıvrımına yerleştirerek etini emdi.

Adron geri çekilirken yutkundu, umutsuzca onun yüzünü görmek istiyordu. Bunun yerine elini kaldırarak yüz hatlarını inceledi. Çenesindeki küçük yarığı hissedebiliyor, ölmüş olduğunu düşündüğü kalbini çekiştiren iri kahverengi gözlerin bastırdığı küçük oval yüzü hayal edebiliyordu.

Nefes kesiciydi. Ve bu gece için, onun kızıydı.

Tamamen onun.

Gözlerini kapatarak kendini onun bedeninde aşağı doğru hareket ettirdi, sonra şiddetli bir acı dalgası bacağından yukarı ve sırtına doğru ilerlerken lanet okudu.

Onun altında gerildi. " var?"

Adron cevap veremedi. Bacağındaki acı o kadar şiddetliydi ki arzusunu anında bastırdı. Sırt üstü yuvarlandı ve nefes almak için mücadele etti.

"Adron?"

Kadının sesindeki endişe onu yiyip bitirdi. Gah, insanlığın zavallı bir israfıydı.

"Bacağım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Komodinimin üzerindeki ağrı kesicilere ihtiyacım var."

"Hangi bacak?"

"Kahretsin, ilacımı getir."

"Hangi bacak!" diye ısrar etti.

Yüksek sesle inledi, içinde tutamadığı için kendinden nefret ediyordu. Ama acı fazlaydı. "Soldaki." Dizini ellerinin arasına aldı.

daha da fazla acı kaplarken lanet okudu. "Dur!" diye hırladı. "Sadece rahatla..." Ekleme masaj yaptı.

Ellerinden garip bir sıcaklık geliyor, derisinin derinliklerine sızıyordu.

Ağrısı azalmaya başladığında kaşlarını çatı.

Birdenbire tamamen yok oldu.

Tam bir dakika boyunca orada yattı, gergindi, geri dönmesini bekledi. Dönmedi.

Aslında, hiçbir şey acımıyordu. Ne göğsü, ne kolu, ne de dizi. Hiçbir şey.

"Ne yaptın sen?"

Elini onun göğsüne koydu. "Bu sadece geçici bir durum. Ama birkaç saat boyunca seni hiç rahatsız etmeyecek."

Adron buna inanamıyordu. Sürekli, amansız bir acı içinde yaşamayı öğrenmişti. Fiziksel acı o kadar şiddetliydi ki bir seferde birkaç saatten fazla uyuyamıyordu.

Şimdiye kadar.

Yokluğu inanılmazdı. Kalbi sevinçle kabardı. Artık özgürdü. Geçici de olsa, bedeni zalimce ve intikamcı bir şekilde elinden alınmadan önce nasıl biri olduğunu hatırlayacak bir anı vardı.

Ve hepsi onun yüzünden oldu.

Onu kollarına çekti ve değerli dudaklarını öptü.

Livia onun kalbinin elinin altında çarptığını hissetti ve sesindeki kahkahayı duydu.

"Teşekkür ."

Gülümsedi. Ta ki adam öpücükleriyle vücudunda aşağı doğru hareket edene kadar. Şiddetli bir zevk içini yırtarken inledi. Adamın elleri ve ağzı çıplak teninde inanılmaz bir his uyandırıyor.

Bu beklediğinden çok daha fazlasıydı. Krista ona, kendisini tanımayan bir adamın hemen işi bitirip gitmesine izin vereceğini söylemişti.

Ama Adron acele etmiyordu. Onun vücudunun tadını çıkarıyor gibiydi.

Sanki onunla gerçekten sevişiyormuş gibiydi. Ve merak etti, eğer bir yabancıya karşı bu kadar şefkatliyse, birbirlerini gerçekten tanıyor olsalardı ne kadar daha şefkatli olurdu? Onu gerçekten önemsiyorsa?

Ama bu gece bilecekleri tek şeydi. Bittiğinde gidecekti ve bu an, hayatının geri kalanında yanında taşıyacağı değerli bir anıdan başka bir şey olmayacaktı, ki babası onun ne yaptığını öğrendiğinde muhtemelen çok kısa sürecekti.

O yarındı.

Bu gece, sadece ikisi vardı. Ve o bunun tadını çıkaracaktı.

Adron onun kalçasının çıplak etini kemirirken teninin kokusunu ve tadını içine çekti. Tadı bağımlılık yapıyordu ve kokusu ...

O tatlı çiçek kokusunu sonsuza dek içine çekebilirdi.

Yumuşak elleri adamın saçlarını ve boynunu öyle bir okşadı ki adamın içi yandı.

bir gece daha geçireceğini hiç düşünmemişti.

Şeytanların olmadığı bir gece. Anıların olmadığı.

Kadın onu içine çekti ve o da memnuniyetle kendini ona teslim etti. O, onu günahlarından ve karanlığından kurtaran merhamet meleği idi. Onu yalnızlığından ve kimsesizliğinden kurtarıyordu. Bu huzurlu anı hayatının sonuna kadar saklayacaktı. Bu onu ısıtacak ve bedeni nefret dolu olmaya geri döndüğünde ona arkadaşlık edecekti.

Kalbi onun için şefkat doluydu, bacaklarını ayırdı ve vücudunu bacaklarının arasına yerleştirdi.

Livia içine girmesini bekleyerek dudağını ısırdı. Ama girmede.

Bunun yerine, elini vücudunun ortasına gömerken kalçasından aşağı küçük bir yol öptü.

Onun dokunuşundan aldığı zevkle inledi. Tatlı, saf bir mutluluktan. Ve adam zamanını parmaklarıyla onun etrafında dönerek, okşayarak, okşayarak geçirdi.

"İşte böyle," diye nefes aldı adam, kız elini elinin üzerine sürerken.

"Utanmana gerek yok."

Öyle olmalıydı ama değildi.

En azından onu ağzına alana kadar.

Kör bir coşku onu parçalara ayırdı. "Adron? Bunu yapman mı gerekiyordu?" Ona uzun, derin bir yalama verdi. "İyi hissettiriyor mu?"

"Oh, evet."

"O zaman bunu benim yapmam gerekiyor." Başka bir şey söylemeden ağzını ona geri verdi.

Dili ona işkence ederken Livia onun kollarında kıvranıyordu. Ve parmağını içine soktuğunda, zevkten öleceğini düşündü. Krista ona acı beklemesini söylemişti ama onun dokunuşunda acı veren hiçbir şey yoktu. Cennetten başka bir şey yoktu. Adam parmağını içinde döndürüp dururken, dilinin ritmine uyarak başını geriye attı. Şiddetli, ateşli hislerin saldırısına uğrayan Livia, vücudunun sanki kendi aklı varmış gibi titrediğini ve sarsıldığını hissetti.

Coşkusu daha fazla dayanamayacağı kadar arttı ve tam durması için yalvarmaya hazırlanırken vücudu parçalandı.

Serbest bırakılması sert ve hızlı bir şekilde gerçekleşirken çığlık attı. Adam hâlâ onunla oynuyordu. Parmağı ve dili, hassas teni dokunuşuna daha fazla dayanamayana kadar onu memnun etti.

"Lütfen," diye bağırdı. "Lütfen, bana merhamet edin."

Adron onun ses tonuna güldü ve bu yabancı sese şaşırdı. En son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu.

Geri çekildi ama parmağını bir süre daha içinde tuttu. Kızlık zarının hâlâ sağlam olduğunu hissedebiliyordu. Vücudu yanıyor, onu almasını istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Ona henüz gerçek bir zarar vermemişti.

O engeli bir kez aştığında, geri dönüşü olmayacaktı. İkinci bir şans olmayacaktı.

Bu onun ... yapmaya karar verdiği zamanki gibi olurdu.

Hatırlayınca irkildi. Hayatı düşüncesizce yapılan bir hareket yüzünden tamamen mahvolmuştu. Onun da kendi hayatını aynı şekilde mahvetmesine izin veremezdi.

Nazik ve kibardı. Yozlaşmış bir dünyada saf kalp. Bunu bozamazdı. Bozamazdı.

Gözlerini kaparken, ona karşı hissettikleri karşısında şaşkındı. Kendini geri çekebildiği ve hain bedenini dizginleyebildiği gerçeğine.

Asil bir şey yapmayalı yıllar olmuştu. Asil bir şey yapmak *istemeyeli* yıllar olmuştu. Ve neredeyse on yıldır ilk kez, bir zamanlar olduğu adam gibi hissediyordu.

Ve iyi hissettirdi.

Battaniyeye uzandı ve örttü.

Adam sırtına sarılıp onu kendine yaklaştırdı Livia durakladı. Adamın kollarının onu sardığını hissetmek hoşuna gitmişti ama adam herhangi bir hamle yapmıyor gibiydi.

"Adron?"

"Evet?"

"bitmedi, değil mi?"

Yanağını onun omzuna sürttü. "Sana zevkini verdim, Livia. Daha ne istiyorsun?"

Ona bakmak için döndü ama karanlıkta görebildiği tek şey yüzünün belli belirsiz hatlarıydı. "Ama sen yapmadın. Biliyorsun."

"Biliyorum."

"Neden?"

"Değer verdiğin birini bulana kadar beklemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Seni önemsiyorum."

Adron homurdandı. "Beni tanımıyorsun bile."

Onun kollarında döndü ve elini uzatıp adamın yaralı yanağına koydu. "Haklısın, seni tanımıyorum. Yine de bedenimi seninle paylaştım bile. Bitirmeni istiyorum."

Ondan uzaklaştı. "Livia-"

"Adron. Eğer yapmazsan, nefret ettiğim bir adamla evlenmek zorunda kalacağım. Bana senin gibi dokunmasını istemiyorum. Lütfen bana yardım et. Eğer bakire değilsem, evlenmeyi reddedecektir. Onunla evlenemem. Evlenemem."

Sözleri içini parçaladı. Aklından Alia'nın görüntüsü geçti. Politik nedenlerden dolayı onunla evlenmeye zorlanmıştı. Ve ona *cehennem* kelimesinin yepyeni bir anlamını göstermişti. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceği bir şeydi bu.

Livia elini adamın göğsünde gezdirip karnına doğru indirdi. Tırnakları bacaklarının arasındaki tüyleri okşarken, adamın bağırsakları dokunuşuyla şiddetle kasıldı. Aleti gerildi ve daha da şişti. O anda kaybolduğunu anladı.

Ve onu öptüğünde tüm dünyası başına yıkıldı. Livia onun tepkisine hazırlıksızdı. Boğazından kısık bir sesle hırladı ve onu ters çevirerek yatağa yapıştırdı. Dudaklarını öperken vahşi ve evcilleşmemiştir, sonra yüzünü boynuna gömdü, etini yaladı ve alay etti, onu her yerinden yaktı. Aralarına uzandı ve kadın tüm mantığını, tüm akıl sağlığını yitirene kadar onu okşadı. Bakışları onunkilere kilitlendi ve bacaklarını daha da araladı. Adamın sikinin ucunu göbeğinde hissetti.

Tatlı bir jestle onun elini kendi eline aldı ve başının üzerinde tuttu. Onu dudaklarından hafifçe öptü ve kendini içine doğru kaydırды. Doldururken

Zevkini bölen beklenmedik acı karşısında haykırmamak için alt dudağını ısırırdı. Adam o kadar büyüktü ki, vücudu onun yabancı hissinden dolayı acı çekiyordu.

Ama en azından bitmişti.

Artık bakire değildi.

Adron kıpırdamadan durdu ve kızın bedeninin onunkine uyum sağlamasını bekledi. İsteddiği son şey onu incitmekti ama elini sertçe kavrayışından ne sakladığını biliyordu.

Ayrıca bir insanın aynı anda hem zevk hem de acı hissedemeyeceğini herkesten iyi biliyordu.

Ve bu gece ona zarar vermeyi reddetti.

İsteksizce elini bıraktı ve kollarının üzerinde yükselip ona baktı. Karanlığa alışkındı. O kadar ki onun gözlerinin sınırsız kapalı olduğunu gördü.

"Korkma," diye fısıldadı, elini tekrar bacaklarının arasına dokununcaya kadar vücudunda gezdirdi.

Adamın eli memesini okşarken Livia iç çekti. Acı, giderek artan bir zevk dalgasının ardında kayboldu.

Kalçalarını yavaşça onunkilere doğru sallamaya başlamadan önce " bu," dedi.

Adamın sıcak dokunuşu acısını dindirirken Livia sırtını dikleştirdi. Adam içinde kendini çok iyi hissediyordu ve Livia onun geniş, kaslı omuzlarına yapışırken her darbesi daha derinlere ulaşıyor gibiydi. Bu kadar harika hissedebileceğini hiç düşünmemişti.

Adron, kendini ona teslim eden kızın yüzünü izledi. Kadının inanılmaz hissi karşısında dişlerini sıktı. Altında ve etrafında çok ıslak ve sıcaktı. Bir kadının kollarında olmanın verdiği hazzı unutmuştu.

Karanlıkta birinin ona sarılmasının verdiği inanılmaz hissi unutmuştu.

Kendini alçalttı ve onu kollarının arasına aldı, ona doğru hamle yaparken başını ellerinin arasına aldı. Kızın nefesi adamın çıplak omzuna çarparak onu yaktı.

Ellerini adamın sırtında gezdirirken boynunu öpmek için başını çevirdi.

Hırladı, bunun mutluluğuyla kavruldu. *Gah, burada ve hemen şimdi ölmeme izin ver.* Acı geri dönmeden önce. Ne kadar değersiz bir bok parçası olduğunu hatırlamadan önce.

Onun için çaresizdi, bu anın bitmesini istemiyordu.

Livia bacaklarını onun zayıf beline doladı. Ona o kadar şefkatle sarılmıştı ki, bu onun kalbinin derinliklerine dokunmuştu. Krista ona, kendisine karşı hiçbir şey hissetmeden onu kullanacağını söylemişti.

Ama öyle hissetmedim.

Onu tarif edilemeyecek kadar değerliymiş gibi tutması değil.

Dudaklarına geri döndü ve kadın onun dilinin tadıyla inledi. Onu daha hızlı okşadı. Daha derine. Daha sert. Zevki yeniden artmaya başladığında onu kendine yakın tuttu. Tanrım, ona böyle hissettiren şey neydi?

Ve bu sefer serbest kaldığında ona katıldı. Son, derin bir vuruş yaparken boğazından hırladı ve onun kollarında titredi.

Adron onun üzerine yığıldı. Tamamen tükenmiş bir halde öylece uzandı ve cennetten aşağıya, bedenine geri dönmeyi beklerken ona sarıldı. Anlamsız seks buraya kadarmış. Az önce paylaştıkları şeyde kesinlikle anlamsız hiçbir şey yoktu. Ve onu en çok dehşete düşüren şey, onun gitmesini istemediği gerçeği idi.

Hayatının boşluğuna geri dönmek istemiyordu. Çok uzun zamandır yalnızdı. Hizmetçiler ve ailesi dışında kimsesi olmadan yaşamıştı.

Ama o bunu değiştirmişti ve o geri dönmek istemiyordu.

"Bu inanılmazdı." Nefesi onun kulağını okşadı. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Güldü ve vücudunun kıpırdanmaya başladığını hissedince şok oldu. "Evet, yapabiliriz." Aslında, kız tekrar merhamet dileyene kadar durmayacaktı.

İKİ

Adron yavaşça uyandığında hayatında yaşadığı en inanılmaz duyguyu hissetti. Livia onun yanında.

Kollarına gömülmüş, yüzü ona dönük bir şekilde yatıyordu. Sonunda ne zaman uykuya daldıklarından emin değildi. Tek bildiği daha önce hiç böyle bir huzur yaşamamış olduğuydu. Böyle bir sıcaklık.

Ve hiç acı yoktu. Ne fiziksel ne de zihinsel.

O anın tadını çıkararak yüzünü kızın saçlarına gömdü ve tenini kızın tenine bastırırken taze, tatlı kokusunu içine çekti.

Vücudu hemen kıpırdadı.

Nasıl?

Paylaştıkları geceden sonra günlerce doyması gerekirken, burada neredeyse insanlık dışı bir şekilde onu arzuluyordu. Bunu anlayamıyordu.

Omzunu öpmek için geri çekildi, sonra soluk sabah ışığında tenini görünce dondu kaldı. Kaşlarını çatarak elini çıplak omzunda ve sırtındaki korkunç yara izlerinde gezdirdi. Kadın dövülmüştü. Görünüşe bakılırsa fena halde.

Kaçak bir köle miydi?

Memnuniyetle içini çekti ve ona sarıldı. Kalçaları ereksiyonuyla çarpışırken Adron yara izlerini unuttu. Kalçasıyla bacaklarını birbirinden ayırırken kollarını onun etrafında sıktı. Tanrı yardımcısı olsun ama ondan daha fazlasını istiyordu.

Livia, Adron'un arkasında onu tekrar doldurduğunu hissederek uyandı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı Adron kendini vücudunun derinliklerine doğru sertçe iterken. Dudağını ısırarak zevkle inledi. "Hiç yorulmuyor musun?"

"Senden değil, ben bilmiyorum."

Buna gülümsedi. Hiç kimse ona bu kadar değerli olduğunu hissettirmemişti. Ve itiraf etmeliydi ki, bir kadın böyle uyanmaya alışabilirdi.

Onun uzun, tatlı vuruşlarının tadını çıkarmak için gözlerini kapatarak kendini ona teslim etti.

bir an önce geldi.

Livia, şaşkınlıkla ona bakarken yüzünde nazik bir gülümseme görmek için yuvarlandı.

"Teşekkür , Livia. Her şey için."

Gülümsemesine karşılık verdi. "Teşekkür ." Dudaklarını onunkilere değdirdi.

Adron kızın başını avuçlarının arasına aldığında hisleri çalkalandı. Günün geri kalanında onu kesinlikle yatağında tutacaktı.

"Adron, ne olduğuna inanamayacaksın-" Yatak odasının kapısı açıldığı anda babasının sesi kesildi. Yatağın üzerinde sarmaş dolaş yatan ikiliyi gören babası donakaldı.

Sonra kıyamet .

Livia yorganın altına girerken aynı anda kötü kokulu bir lanet .

Adron yatağında sinmiş olan kızıdan babasının etrafını saran altı adama baktı. İçlerinden ikisi, onları imparator ve varisi olarak işaretleyen kraliyet Vistan cübbeleri giyiyordu. Diğer dördü ise imparatorluk muhafızlarının koyu gri üniformalarını giyiyordu.

"Sana doğru olduğunu söylemiştim!" diye hırladı yaşlı Vistan Adron'un babasına. Başını eğip Adron'un babasına bakarken koyu kahverengi gözleri nefretle doluydu. 1.80 boyunda ve kendisi de eski bir Birlik suikastçısı olan babası, en saygılı tonlar dışında hitap edilecek türden bir adam değildi.

En azından ölmek istemiyorsan.

Ve babasının gözlerinde, Vistan imparatorunun korkması bir öfkeye işaret eden uyarı parıltısını gördü.

"Muhbir, oğlunuzun onunla birlikte gittiğini söylerken haklıydı."

Adron adamın yüzündeki küçümseyici alaycı ifadeye kaşlarını kaldırdı. İşte o zaman Vistan imparatorunun saçlarının, yatağında sinmiş yatan kadınla aynı renk ve tonda olduğunu fark etti. Ve genç Vistan varisini tararken, Livia'nın gerçekte kim olduğunun daha da doğrulandığını gördü.

Kahretsin.

Bir Vistan prensesi ile yatmış.

"Seni orospu!" Ağabeyi yorganı arkaya attı ve Livia'yı bileğinden yakaladı.

Adron kardeşinin elini ondan çekti ve onu geri itti. "O yanlış bir şey yapmadı." Çıplaklığına aldırmadan yataktan çıktı ve Livia ile ailesinin arasına girdi. "Ona dokunursan kalbini yerinden sökerim."

Kardeşinin yüzüne öfke çökmüştü ama Adron adamın gözlerindeki korkuyu görmüş, Adron'un boyunu, posunu ve yara izlerini incelemişti.

Ancak babasının gözü o kadar kolay korkmadı. Muhafızlarına, "Alın onu," dedi.

Livia çarşafı kendi etrafına sararken başını öne eğdi. Muhafızlar onu yataktan kaldırıp babasının önüne götürdüler.

Adron onun yüzündeki korku dolu ifadeden acı duydu. Kan lekeli çarşaflarını görünce de içi acıdı. İkisinin ne yaptığına dair hiçbir şüphe yoktu.

Ya da ona dokunmadan önce ne kadar masum olduğunu. Babası ona sert bir bakış fırlattı. "Pis bir barda tanıştığı bir adam için bacaklarını açan bir fahişeye tevazu yakışmaz."

Adron ne yaptığını anlayamadan babası çarşafı vücudundan çekip aldı. Umutsuzca elleriyle kendini örtmeye çalışırken gözleri yaşlarla doldu.

"dışarı çıkarın ve dövün."

Öfke seline kapıldı. "Cehenneme kadar yolun var." İlk muhafızı yakaladı ve Livia'dan uzaklaştırdı.

Onu korumak ve örtmek için arkasına çekti. Sonra yerden çarşafı aldı ve ikisinin de etrafına sardı. Livia sırtına o kadar yakın duruyordu ki onun titrediğini hissedebiliyordu.

Ve bu onu daha da öfkelenirdi. Bunu mahvetmeye ve onu böyle utandırmaya nasıl cüret ederlerdi? Ne tür insanlardı bunlar?

Eğer babası bir kavga istiyorsa, Adron ona bir kavga vermeye hazırды. Ona verdiği şey için kimse ona zarar veremezdi. Tabii önce onun tadına bakmak istemiyorlarsa.

Babası bakışlarını tehditkâr bir şekilde daralttı ve Adron kendi babasının gözlerinde, babası ona saldırırsa öleceğini söyleyen bakışı gördü. "Evlat, bu seni ilgilendirmez. Yeterince zarar verdin zaten." Babası bir adım öne çıktı.

Adron'un babası da öyle. Ve Adron bu bakışın ölüm ve parçalanmadan önce geldiğini biliyordu.

Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Ve o anda, tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Adron onu babasına teslim etmeyi reddetti. "Karımı ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir."

Sözler Adron'un dudaklarından çıkar çıkmaz Livia donakaldı. Dün gece onun Andarion'un varisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ama İmparator Nykyrian Quiakides'i tanıyordu. Birkaç gün önce, kendisi ve ailesi bir toplantı ve evlilik öncesi hazırlıklar için geldiklerinde tanıştırmışlardı.

Aslında Adron'un Kirovar'da evlenmesine neden olan şey babasıyla olan işiydi.

Şimdi iki adam bir aradayken baba ve oğul arasındaki benzerlikleri gördü. Nykyrian da aynı beyaz-sarı saçlara, aynı sert, yontulmuş çeneye sahipti. Ayrıca boyları ve yapıları da aynıydı.

Ve gerçekten korkutucu olan ölümcül bir hava.

Babası soğuk bakışlarını Adron'dan ona çevirdi. "Bu doğru mu? Sen onun karısı mısın?"

Livia yutkundu. Eğer evet derse, Andarion yasaları onları evli olarak tanıyacaktı.

"Adron," dedi babası sertçe. "Ne yaptığının farkında ?" Adron yüzünü ona döndü. Kızın çenesini nazik parmaklarıyla yukarı , acı ve azap dolu buz mavisi gözlerine bakmasını sağladı. "Bu tamamen sana bağlı. İstersen burada benimle kalabilirsin. için."

Teklifi karşısında dehşete kapılan kadın ona bakakaldı. Hiç bu kadar onurlu bir adam tanımamıştı. Onu babasının gazabına terk edebilirdi ama yine de burada ona sığınma teklif ediyordu. Bu kadar düşünceli olabilecek pek fazla erkek yoktu ve onun bu kadar nazik olması gözlerini yaşarttı.

"Bundan emin misin?"

"Hayır." Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Ama zaten hayatım boyunca hiçbir şeyden emin olmadım."

Onun yanından geçip babasının ve ağabeyinin kızgın yüzüne baktı. Eve giderse, bayılana kadar döveceklerdi onu. Ama kalırsa ...

Bunun bir şey olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilinen ya da bilinmeyen.

"Al onu," diye emretti babası.

Adron döndü ve girdi.

"Quiakides, oğluna kenara çekilmesini söyle. Vistan kraliyet işlerine karışıyor."

Livia ilk kez Adron'un vücudunu ikiye bölen derin, kızgın yara izlerini fark etti. Sırtını tamamen . Sanki birisi

bir zamanlar onu parçalara ayırmıştı.

Bakışları adamın sol omzunda bulunan ve onun bir Birlik suikastçısı olduğunu gösteren kurukafa ve hançer dövmesine kaydı. Titredi. Onun hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu.

Dokunuşundaki nezaket dışında hiçbir şey. Onu öptüğünde hissettirdikleri dışında hiçbir şey. Ona istendiğini hissettirmesi dışında. Güvende.

Ve o anda kararını verdi. "Bana ne olacağı kocamı ilgilendirir."

Babasının yüzü taşa döndü. "O zaman evimizle olan bağların koptu." Kardeşine baktı. "Gel, Prinam."

Ağabeyinin yüz hatları kendini tutmadan önce bir derece yumuşadı. Muhafızlar arkalarından gelirken, tek kelime etmeden babasının peşinden odadan çıktı.

Nykyrian yeşil gözlerinde eğlenen bir ışıkla öne çıktı. "Bazı şeyler kanımızda olmalı."

Adron kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Bir gün annene nasıl evlendiğimizi sor." Livia'ya gülümsedi. "Bu arada, ailemize hoş geldiniz, Majesteleri."

Adron babasına şüpheyle bakarken kaşlarını çattı. "Bu konuda son derece anlayışlı davranıyorsun. Korkmalı mıyım?"

Nykyrian güldü. "Muhtemelen. Umarım bu dünyaya tekrar katılacağın anlamına gelir. Seni çok özledik."

Adron'un çenesinde bir tik başladı.

Livia baba ile oğul arasındaki alt akıntının ne olduğundan emin değildi ama yüzeyin hemen altında anlamadığı bir şey vardı. Henüz üzerinde çalışmadıkları bir geçmiş.

Yine de babasının yüzü nazikti ve ona bakarken en ufak bir yargılayıcı ifade yoktu. Gerçekten de oğluyla birlikte olmasından memnun görünüyordu. "Biliyorsun, asi kardeşlerinin geri kalanıyla tanışmak için karını saraya getirmen gerekecek."

"Peki ya annem?"

Babası başını eğdi.

Adron'un yüz hatlarında garip bir şey titreşiyordu. Livia'nın tanımlayamadığı bir şeydi ama Adron annesinden kaçmak istiyor gibiydi. "Ne zaman?"

"Bu gece."

Adron sanki bağırsakları deşilmeyi tercih ediyormuş gibi dudağını büktü. "Jayce de orada olacak mı?" "O senin kardeşin."

Adron'un gözlerinde nefret alevlendi. "O senin oğlun. Birlik Kurallarına uymayı reddettiği gün benim kardeşim olmaktan çıktı."

Nykyrian iç çekti, sonra gözlerinde sempatiyle Livia'ya baktı. "Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur."

İşin kötü yanı, o

"Siz ikinize iyi günler. Bu konuda engellemem gereken uluslararası bir olay var." Nykyrian kapıya doğru gitti ve durakladı. "Tanrı yardımcım olsun," dedi çıkmadan önce nefesinin altından. "Rüşvetler başlasın."

Şimdi yalnız olduklarında, yaptığı şeyin gerçekliği üzerine çöktü.

Evliydi.

Tamamen yabancı birine.

"Ne kadar ilginç değil mi?" Adron onunla yüzleşmek için döndü. "Sizi bilmem ama ben dün gece Golden Crona'ya gittiğimde bir eş bulmayı hiç düşünmemiştim."

Sinirli bir şekilde güldü. "Birinden kaçınmak için orada olduğumdan, dürüstçe söyleyebilirim ki bu benim de aklımdan hiç geçmedi."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve sıcak, gamzeli bir gülümsemeyle ona baktı. Ve onu öptüğünde, dudaklarının şefkati karşısında ürperdi.

"Tadın çok güzel." Adam kızın ağzının kenarını ısırdı. "Seni sonsuza dek öpebilirim."

Arzu, bu sözler üzerine onu bıçakladı. "Sen de o kadar kötü değilsin, ölümcül bir şekilde, bana yanlış bakarsan seni öldürürüm türünden."

Güldü, sonra onu kollarının arasına aldı.

Livia, adamın kendisini saran güçlü kollarının verdiği beklenmedik his karşısında nefesini tuttu.

Ama yatağa ulaştığında sendeledi.

Onu bırakıp dizlerinin üzerine çöktüğünde yüzünü acı kapladı. "Adron?"

Onun yanında diz çöktü. Yüzünden onun da canının yandığını anlayabiliyordu.

konusacak çok şey var. "İşte, yere uzan."

Livia onun yatmasına yardım etti, sonra dizini eline aldı. Güçlerini çağırmak için elinden geleni yaptı ama güçler gelmeyi reddetti.

Hayır! Hayır!

Adron sanki beynine iğrenç bir şey saplanıyormuş gibi elini başına götürdü. Adam acı içinde kıvranıyordu ve kadın ona yardım edemediği için acı çekiyordu.

Kalbi hızla çarparak komodine doğru koştu.

"Enjektör," diye hırladı yerden. "Çekmecede onun için bir şişe var."

Livia onları buldu ve ona götürdü.

Şişeyi enjektöre yerleştirdi, sonra karnına dayadı ve tetiği çekti. Her tarafı titrerken vücudunu ter bastı. Ne kadar acı çekiyor olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Onun için başka ne yapacağını bilemediğinden, battaniyeyi üzerine örttü ve sonra başını kucağına aldı. Ellerini nemli saçlarında gezdirerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Adron acıyla savaştırmaya çalıştı. Savaşığında daha az acı veriyordu ama yine de öylesine acı verici bir öfkeyle içini parçalıyordu ki onu güçsüz bırakıyordu. Tükenmişti.

Lanet olsun! Kısa süreli erteleme, geri döndüğünde canının daha da çok yanmasına neden olmuştu.

Livia elini saçlarının arasından geçirip ona sarılırken gözlerini dikip ona baktı. Daha önce bu durumdayken yanına kimsenin yaklaşmasına izin vermemişti. En azından bu konuda seçme şansı varken. Ama onda, parçalanmış ruhunu yatıştıran bir şey vardı.

Daha da iyisi, kadının yüzünde küçümseme ya da acıma görmemişti. Kahverengi gözlerinden ona huzurlu bir sakinlik bakıyordu, sanki onunla bırakmak istediği şey buydu.

Birkaç dakika sonra ağrısı tekrar hareket edebilecek kadar azaldı.

Yavaşça, dikkatlice doğruldu ama sanki vücudundaki her kas parçalanmış gibi hissediyordu. Kendini ayağa kaldırmaya başladı.

Ona yardım etmek için harekete geçti.

"Yapma," dedi kastettiğinden daha hınçla. "Kendi başıma ayakta durabilirim."

Onun öfkeli ses tonunu çekti. "Size bir şey getireyim mi?"

"Bir şişe alkol." Uzanabilmek için yavaşça yatağa doğru ilerledi.

"Adron, sabah oldu. Bir şeyler yemen gerekmiyor mu?"

Düşmanlarını kaçacak delik aramaya sevk etmekte asla başarısız olmayan bakışlarını dikti. "Bana içecek bir şeyler getir."

Giyindi ve birkaç dakika sonra elinde bir bardak sütle döndü.

Bu yüzden onu dövebilirdi. Bu annesinin ya da kız kardeşinin onu kızdırmak için yapacağı bir şeydi. "Kahretsin, Livia! Ben çocuk değilim."

"O zaman öyle davranmayı bırak."

Cevap kapı zili çaldı. Dudağını ısırıldı. "Cevap vereyim mi?"

"Beni rahat bıraktığın sürece ne yaptığın umurumda değil."

Adam yatakta hafifçe kıpırdandığında Livia onun düşmanca ses tonu karşısında iç çekti, sonra yüzünü buruşturdu.

Onu bırakarak kapıya gitti ve kapıyı açtığında uzun boylu, çekici bir esmerin zar zor giyindiğini gördü. Kısa kırmızı askılı üst kısmı aşağıya doğru sıyrılmıştı ve dar siyah deri eteği Livia'nın anne ve babasını korkutabilirdi.

Kadın güneş gözlüklerini çıkardı, böylece Livia kadının tam kanlı bir Andarion olduğunu gösteren kırmızı irisleri ve beyaz göz bebeklerini görebildi. "Sen Livia olmalısın." Dişlerini göstererek neşeyle sırtıttı. "Ben Zarina." Adını sanki Livia tanıyormuş gibi söylemişti.

Tuhaf yabancıya kaşlarını kaldırarak baktı.

Zarina gülerek kendini açıkladı. "Ben Adron'un küçük kız kardeşiyim. Babam az önce bana evlilikten bahsetti ve ben de gelip sizinle tanışmak ve babamın tekerleği kırıp halüsinasyon görmeye falan başlamadığından emin olmak istedim."

Adron'un alışılmadık kız kardeşini nasıl karşılayacağını bilemeyen Livia onu içeri aldı. "Gerçekten çok tatlısın." İçeri girdi ve çantasını Adron'un . "Ama seni onun tipi olarak görmezdim." Kırıcı olmaya mı çalışıyordu? "Affedersiniz?"

"Adron'un her zaman zekâsı geri tepen pahalı fahişelere karşı bir ilgisi olmuştur. Sen gerçekten hem beynin hem de ruhun varmış gibi görünüyorsun."

Livia kaşlarını çattı. "Alınmalı mıyım?"

Zarina güldü. "Lütfen gülme. Sosyal açıdan beceriksiz olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Ama kasıtlı olarak gücendirdiğim tek insanlar kardeşlerimdir. Lafi , Büyük Kötü Kızgın Olan nerede? Babam gerçekten ayağa kalktığını ve bastonu olmadan dolaştığını söyledi. Bunu görmeliyim."

Livia cevap veremeden yatak odasından büyük bir gürültü duyuldu. Zarina bir adım gerisindeyken Adron'a doğru koştu.

Odaya girer girmez adamın bir elini komodine dayadığını gördü. Onu, yatağı ve yeri kaplayan kanı görünce nefesi kesildi. Ve her öksürdüğünde daha fazla kan geliyordu.

"Oh, Tanrım." Zarina cebinden linkini çıkardı.

Dehşete kapılan Livia kocasının yanına gitti.

Konuşmak için ağzını açtı ama sadece daha fazla kan öksürdü. Tüm vücudu titreyerek yatağa sırt üstü düştü ve acı içinde kıvrandı.

Kadın ona dokunmaya çalıştığında, adam onu itti. Zarina yatakta ona katıldı. "Bir MT birimi yolda."

Livia, Adron'la bakışlarını kilitledi. Onun gözlerindeki azabı ve utancı gördü. Utanmıştı. Ama nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Sonra dank etti. O, gururlu bir Birlik suikastçısı, küçük kız kardeşinin önünde çıplak ve çaresizdi. Eğer diğer her şey yeterince kötü değilse...

Acı çekecek bir onursuzluğu vardı.

Zarina'ya baktı. "Bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

Zarina başını sallamadan önce tereddüt etti. "Gidip ailemizi arayacağım ve onlara haber vereceğim." Odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Adron ona kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni temizliyorum."

Onunla mücadele etmeyi bırakmadan önce gözlerindeki öfke ve rahatlamayı gördü. Öfkenin kendisi için olduğunu çünkü temizlenmek için yardıma ihtiyacı olduğunu, rahatlamamanın ise çıplak taşınmayacağı için olduğunu düşündü.

Onu giydirdikten sonra fısıldadığı zayıf ve utangaç "Teşekkür ederim" sözü de bunu doğruluyordu.

MT'ler geldiğinde kanı kıyafetlerinden uzak tutması için ona temiz bir havlu daha vermişti. Zarina da onlara çalışacak yer açmak için bir köşeye geçerken ona katıldı.

Adron'un boğazına bir tüp yerleştirdiler ve seruma başlarken ona bir iğne daha yaptılar. Adron orada öylece yatıyordu ve yaptıklarını sakın bir şekilde kabullenmesi ona böyle şeylere alışkın olduğunu gösteriyordu.

Yüce Tanrım, ona ne olmuştu?

Peki bu olaya ne sebep olmuştu? Yaptıkları şey yüzünden olabilir miydi? Seks yapmak onu öldürebilir miydi?

Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Hava sedyesi yanından geçerken Adron ona yorgun ve mahcup bir bakış attıktan sonra arkasını döndü.

Zarina kolunu Livia'nın omuzlarına doladı. "Gel hadi. Seni hastaneye bırakayım."

Livia onu bir araca kadar takip etti ve önce içeri girdi. "Tüm bu yaralara neden olacak ne oldu ona?"

Zarina sanki bu anıyı düşünmek bile çok acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sekiz yıl önce Adron, Kyr Omaindon'u yok etmekle görevlendirilen Birlik suikastçısıydı."

Livia bu ismi iyi biliyordu. Kyr'in kana susamış zalimliği kâbusları süslüyordu. Brimen sektöründe iki yıl boyunca tecavüz ve katliamlara imza atmıştı.

Zarina zarif bir eli saçlarında gezdirdi. "Adron onu infaz etmek için Kyr'ın evine girdiğinde, Kyr hizmetçilerinden birini yakaladı ve kendini çalışma odasına kilitledi. Kadın hamileydi ve Adron onun kaçırılmasına izin verdiği için kendini suçladı."

Livia o meşhur çatışmayı hatırladı. Günlerce medyada yer almıştı. Birlik suikastçılarından birinin ellerinin arkadan kelepçelenmesine izin vermesi ve ardından hamile kadınla takas edilmesiyle sona ermişti.

Artık o suikastçının adını ve yüzünü biliyordu.

Daha da kötüsü, onun nazik dokunuşunu biliyordu.

Adron'un hiç tanımadığı bir yabancıyı kurtarmak için bağlanarak çaresiz bırakılmasının ve bir canavara teslim edilmesinin nasıl bir cesaret gerektirdiğini hayal etmeye çalışırken gözlerinde yaşlar birikti.

Zarina dışarıda bulanıklaşan kalabalık sektörlerin içinden geçti. "Kyr, Adron'u ibret olsun diye öldürmeye karar verdi. Birlik'in onun peşinden başka bir suikastçı gönderme konusunda iki kez düşünmesini sağlamak istedi. Bu yüzden Adron'a bir hafta boyunca işkence etti. Onu her yerde aradılar ama hiçbir şey bulamadılar. İkisinden de hiçbir iz yok."

Zarina'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Öfkeyle gözyaşını silip attı. "Hayatımın en uzun on iki günüydü. Tüm ailem aklımıza gelebilecek her yeri aradı, elimizdeki her kaynağı kullandık. Sonunda kardeşim Jayce onu bir çöp konteynerinin içinde zar zor yaşarken buldu. Adron'dan geriye o kadar az şey kalmıştı ki, Jayce bırakın kendi kardeşini, onu bir insan olarak bile tanımıyordu."

Livia, Jayce'in kardeşini böyle bir durumda bulmasının, yaşayıp yaşamayacağını bilmemesinin nasıl bir şey olduğunu hayal ederken gözyaşlarını sildi. Diğerlerinin, özellikle de Adron'un hissettiği acıyı bir kenara bırakın.

"Jayce onu kurtardıysa, Adron neden ondan bu kadar nefret ediyor?"

"Çünkü Birlik Kurallarına göre, bir suikastçı kalıcı olarak sakatlanmış veya şekli bozulmuş başka bir suikastçı bulunduğu, onu öldürmesi gerekir. Amaç onurlu ve haysiyetli bir şekilde ölmektir."

Livia kocası ve ailesi için acı çekiyordu. "Jayce bunu yapamazdı."

"Hayır, yapamazdı. İkisi birbirine çok yakındı. Ayrıca, onu öldürseydi ya da ölmesine izin verseydi Jayce asla geri kalanımızla yüzleşemezdi. Tek istediğimiz onun sağ salim eve dönmesiydi." Zarina hüznle içini çekti. "Keşke Adron'u katledilmeden önceki halini görebilseydin. O bambaşka biriydi." Hüzünlü bir gülümseme verdi. "Her zaman son sürat koşturur, şakalaşır, gülerdi. Şimdi acıdan yatağından bile çıkamadığı günler oluyor. Bırakın gülmeyi, onu en son ne zaman gülümserken gördüğümü bile hatırlamıyorum. Artık bunu yapabildiğini sanmıyorum."

Livia dün gece onunla sevişirken Adron'un o şakacı halini bir anlığına gördüğünü hatırlıyordu. Ve çok güzel bir kahkahası vardı - keşke o zaman bunun ne kadar nadir bir şey olduğunu bilseydi. "Kyr'e ne oldu?"

Zarina'nın yüzü gerildi. "Babam ve amcalarım onu paramparça ettiler. Kelimenin tam anlamıyla. Onun ölümü sadece onun için isterdim, başka kimse için değil. Muhtemelen onu attıkları kanalizasyonda hâlâ parçalarını bulan zavallı mühendis vardır."

Livia hiçbir zaman şiddete göz yummamıştı ama Adron'u ve yaşadığı sürekli acıyı gördükten sonra onların yaptıklarını anlıyordu. Bir pasifist olarak bile, çocuğuna bu şekilde zarar veren birine ciddi zarar verirdi.

Şimdi tek istediği onun için her şeyi daha iyi hale getirmektir. Keşke nasıl yapacağını bilseydi.

Ama kesin olan bir şey vardı ki, onu bu şekilde bırakmayacaktı. Tek başına. Eziyet çektirerek. Tecrit edilmiş. Ona bunun için çok şey borçluydu. Ona aşırı kısıtlamaların ve sert cezaların olmadığı yeni bir hayat vermişti.

Hayatı boyunca ilk kez tepeden tırnağa örtünmeden dışarıda olduğunu, kendisine kaşlarını çatarak bakan muhafızların ve konuşmaması ya da hiçbir şeye dokunmaması için onu uyaran yaşlı refakatçilerin olmadığını fark ettiğinde boğazı düğümlendi.

Özgürdü çünkü Adron iyi bir insan olmasından hiçbir sebep olmadan onun için ayağa kalkmıştı. Böyle bir adam mutluluğu ve sevgiyi hak ediyordu.

Bir şekilde onu tekrar güldürecekti. Bu onu öldürse bile.

ÜÇ

Adron oksijen maskesini yüzünden itti.

Doktoru ona sinirli bir bakış attı. "Şunu keser misin? Buna ihtiyacın var."

"O takılıyken nefes alamıyorum."

"Zar zor nefes alabiliyorsun, nokta." Theo oksijen maskesini tekrar yerine taktı.

Adron gözlerini adama dikti ama her zamanki gibi Theo'nun umurunda değildi. Son sekiz yıldır aralarındaki irade savaşı hastane personeli arasında efsaneleşmişti.

Theo, Adron'a kaşlarını çatarken bir elini ağarmış siyah saçlarında gezdirdi. "Bu durumdayken seks yapmaya çalıştığına bile inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu?"

Karısının hayatında gördüğü en güzel popoya sahip .

Adron maskeyi çekip çıkardı. "Ben lanet olası bir hadım değilim."

"Hayır, değilsin. Ama kesilip atılmayan ve hâlâ Tanrı'nın şekilde çalışan tek parçan bu." Theo maskeyi tekrar yerine taktı. "İç organları zar zor birbirine kaynaşmış bir adam olduğunu hatırlamalısın. İşlevsellikleri en iyi ihtimalle minimum düzeyde ve üzerlerindeki herhangi bir baskı seni öldürebilir. Karnına baskı yapmaman gerektiğini sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Eğer öleceksem, iyi bir patlamayla ölmeyi tercih ederim."

Theo dudağını büktü. "Hiç komik değilsin."

Boğazı düğümlenen Adron gözlerini kapattı. Livia'nın bir görüntüsü aklından geçti ve ona lanet okudu.

Theo serumunu kontrol etti. "Göğüs bandını eskisi gibi " "Sıcak ve sürtünüyor. İçinde hareket bile edemiyorum."

Theo iç çekerek elektronik çizelgesini bir kenara koydu. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin Adron, yanlış bir yere düşersen bir yerlerini kırıp kendini öldürebilirsin. Vücudun bir roshuna çiçeği kadar kırılgan."

Evet, bir suikastçının gerçekten benzetilmek istediği bir şey vardı. O, kötülerin en kötüsü - bir zamanlar evrendeki en kötü pislikleri korkudan işeten adam - şimdi lanet olası narin bir çiçektir.

Keşke ölmüş olsaydım.

Adron maskeyi tekrar çıkardı. "Umurumda değil. Bu canavarlığı takmayacağım. Beni bir ucube gibi gösteriyor." Öyleydi ama tanrılar adına, gerçekte ne kadar hasarlı olduğunu herkese göstermeye hiç niyeti yoktu.

Biraz gururu kalmıştı.

Theo gözlerini devirdi. "Bir gün bu inatçılık yüzünden öleceksin."

Evet, ama belli ki yeterince yakın değil.

Theo öncekinden daha kaba bir şekilde maskeyi yerine taktı. "Bu arada, acını tamamen dindirmek için sana ilaç vermememin bir nedeni var. Hasarlı vücudunun sınırlarını bilmek için onu hissetmen gerekiyor. Karına bunun güzel bir düşünce olduğunu söyle, ama gelecekte sana yardım etmesine izin vermesen iyi edersin. Cehennem Oteli'nde daimi misafirim olmak istemiyorsan tabii. Şimdi o lanet maskeyi yerinde tut yoksa ellerini bağlatırım."

Son bir meydan okuma hareketiyle Adron müstehcen bir el hareketi yaptı.

Büyük bir tiksintiyle iç geçiren iyi kalpli doktor uzaklaştı.

Theo kapıda durdu ve yüzünü ona döndü. "Ve bir dahaki sefere seks yapmak istediğinde, bunu göğsünü ya da karnını zorlamadan yapmanın bir yolunu bulsan iyi edersin. Şaka yapmıyorum, Adron. Bunu kendine bir kez daha yaparsan seni iğdiş ederim."

"Hey, ağabey."

Adron gözlerini açtığı anda Zarina'nın odaya doğru eğildiğini gördü. Ona gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Acı şu anda çok fazlaydı. Yüzünü örten maskeden dolayı zaten göremeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

Yine de onu gördüğüne sevinmişti. Kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin, Zarina ve onun sıra dışı mizah anlayışı her zaman daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

"Kötü Theo seni görmemin sorun olmayacağını söyledi. Nasıl hissediyorsun?" Zarina odasına tereddütlü bir adım attı ve anda arkasında Livia'yı gördü ve tüm düşünceleri dağıldı.

Karısının uzun kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Mavi muhafazakar pantolon takımı soluk teninin parlamasına neden oluyordu ve o iri geyik gözleri

İçlerinde o kadar çok şefkat vardı ki, bütün olmak için acı çekmesine neden oluyordu.

Onu hak ettiği gibi sevebilmek için.

Adron, içinden bir arzu dalgası geçerken dişlerini sıktı. Onu görmeye dayanamıyordu, onun kendisine ait olduğunu biliyordu ama yine de ona bir daha asla sahip olamayacaktı.

Bu hepsinden daha acımasız bir darbeydi.

Ben erkek bile değilim.

Nasıl bir iğrençliğe dönüştüğünü hatırlamamak için başını onlardan yana çevirdi. Onunla bütün gece boyunca hiç yorulmadan sevişebilecek olan adamı hatırlamayacaktı.

Şimdi . . .

Onu tiksindiren çıplak, yaralı koluna baktı. Bükülmüş et. Buruşuk deri... Livia ondan nasıl iğrenmezdi? O bile kendinden nefret ediyordu. "Defol ve beni yalnız bırak."

"Adron?"

Livia'nın nazik sesi yumuşak bir okşayış gibi üzerine döküldü ve camdaki gliserin gibi içini parçaladı. *Tanrım, bu hiç adil değildi!*

Kadın öne çıktı ve adam onun dokunuşunu yaralı kolunda hissettiğinde ...

Yaralarının acısını unutun. Dokunuşun yarattığı zihinsel hasarın yanında bunlar hiçbir şeydi. "Uzak dur benden!" Livia'yı geri itti ve monitörleri çınlarken kız kardeşine ters ters baktı. "Onu bir avukata götür ve boşanmamızı sağla. Hemen! Ciddiyim, Rina. Beni görmezden gelmeye cüret etme."

Theo arkasında iki hemşireyle birlikte koşarak içeri girdi. "Dışarı," diye çıkıştı kadınlara. "Size onu üzmemenizi söylemişim."

Livia, doktorun Adron'u yatmaya zorladığını görünce ve Adron'un hepsine küfrettiğini duyunca gözlerinin dolduğunu hissetti.

Boğazı düğümlenerek Zarina'ya baktı. "Ne ben?"

"Sorun sen değilsin, tatlım." Odadan çıkıp koridorda ilerlerken Zarina ona sarıldı. "Adron Alia'nın yaptıkları için seni suçluyor."

"Alia?"

"İlk karısı."

Livia bu haber karşısında tökezledi. "Daha önce evli miydi?" *Lütfen hâlâ evli olmasın.* Bu soruyu sormak aklına bile gelmemişti.

Başını salladı. "Evet. Ve o ciddi bir kaltaktı. Bugüne kadar, onun soğuk kalbini söküp ona yedirmeyi çok isterdim. Wurish varisi olduğu için, babası ikisi de gençken aralarında bir evlilik görüşmesi yapmıştı.

ergenlik çağlarında. Alia sadece ödüllü bir koca istediği için kabul etmişti ve Birlik tarihindeki en genç subay ve babamın imparatorluğunu devralacak sıradaki kişi olarak Adron onun için seçkin bir adaydı.

"Ama hiçbir zaman gerçekten anlaşılamadılar. O çok bencil ve şıretti. Sanırım aldığı görevlerin yarısı onun yanında olmaktan kaçmak içindi. Evden uzakta o kadar çok zaman geçirdi ki bizim için neredeyse bir yabancıydı. Adron bulunduktan üç hafta sonra -hâlâ yaşam savaşı verirken- annem, babam ve ben hastane odasındaydık ve ona acıya rağmen yaşaması için nedenler sunmaya çalışıyorduk. Birdenbire Alia elinde boşanma evraklarıyla çıkageldi. Kâğıtları ona uzattı ve bir sakata bakıcılık yapmak için çok genç olduğunu söyledi."

Livia, Zarina'ya kuşkulu bir bakış atarken onun içini dehşet kapladı. "Nasıl böyle bir şey yapabilir?"

"Hiçbir fikrim yok ama sonsuza kadar yaşasam bile Adron'un yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. O gün içinde bir şeyin öldüğünü gördüm. Ama dürüst olmak gerekirse, aramızda kalsın, bence bu onun başına gelebilecek en iyi şeydi. Ona hayatında ihtiyacı yoktu ve kendini beğenmiş pislikten kurtulması iyi oldu. Keşke o kaltağın zamanlaması daha iyi olsaydı."

Zarina durdu ve ona sert bir bakış fırlattı. "Ve zamanlamadan bahsetmişken . . . bir avukatın ofisine mi gidiyoruz?"

Livia kararsızlık içinde dudağını ısırды. Adron o kadar çok şey ki, hâlâ akli dengesinin yerinde olup olmadığını merak ediyordu. Fiziksel yaralarını biliyordu; onu korkutan göremedikleriydi.

Zarina'nın gözlerinde gerçeği aradı. "Söyle bana, psikozlu mu yoksa istismarcı mı?"

"Hayır ama kızgın ve son derece kırgın. Hiçbir zaman herhangi bir şey için kimseye güvenecek bir insan olmadı. Ne zaman bir şey istemek zorunda kalsa bu onu küçük düşürüyor ve şu anda en basit şeyleri yapmak için bile yardıma ihtiyacı var."

Bunu anlayabiliyordu. O da bağımlı olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Ve eğer gördüğü şey onun en kötüsüye, buna kesinlikle dayanabilirdi. "O zaman beni eve götür."

Zarina gülümsedi. "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Sonraki birkaç gün boyunca Livia, Adron'un eve dönmesini beklerken onun hakkında öğrenebildiği kadar çok zaman geçirdi.

Zarina ve Adron'un ikiz kardeşleri Taryn ve Tiernan muazzam bilgi kaynaklarıydı. Ve o öğleden sonra ona bir kutu dolusu dosya ve resim vermişlerdi.

Medya odasında tek başına otururken, izlemek için bir avuç dolusu eski disk çıkardı.

İlkinde Adron uzun boylu, esmer bir adamla birlikteydi. Adron yirmi yaşlarında görünüyordu, siyah saçlı adam ise biraz daha gençti. İkisi karmaşık bir elektronik masa oyunu oynarken Adron'un uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Tanrım, ama yakışıklı kocasını zar zor tanıdı. Parmaklarını sabırsızlıkla masaya vururken yüzü bozulmamış, gözleri mavi ateş gibi parlıyordu.

"Hadi Devyn, kımıl da artık. Buzun donmasını izlemek gibisin. Bu tempoda devam edersen torunlarım senin için oyunu bitirebilir."

"Kapa çenenin Adron, düşünüyorum."

"Evet, kulaklarından çıkan dumanı görebiliyorum. Ne oldu? Düşünmeye çalışırken vites falan mı düşürdün? Senin yerine sıranı alması için Vik'i çağırmanı ister misin?"

Devyn ona müstehcen bir hareket yaptı.

Devyn başka bir şey yapamadan ya da söyleyemeden, su ikisinin üzerine döküldü, onları tamamen ıslattı ve panoya kısa devre yaptırdı.

Yüz ifadesi öfkeyle kararırken Adron ellerini uzattı. "Ne oluyor be?"

Adamlar başlarını kaldırdıklarında, elinde bir hortumla duvara yaslanmış genç Zarina'nın onlara güldüğünü gördüler.

Adron'un bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı. "Ah, Reen... Öleceksin. Acı verici bir şekilde."

Hortumu bırakan Zarina çılgılık atarak koşmaya başladı ama Adron çitin etrafından dolanır dolanmaz onu yakaladı.

"Yakala onu, Adron!" Livia bu sesin Tiernan'a ya da Taryn'e ait olduğunu anladı.

İkizlerden biri onları filme alıyor olmalıydı. "Ona ödet!"

Adron Zarina'yı omzuna atıp onunla birlikte avluda koşmaya başladı.

Zarina adamın ıslak sırtına vurarak onun kurtulmaya çalıştı. "Beni bırakmazsan seni şikayet edeceğim! İndir beni, seni

büyümüş kabadayı."

Bir havuzun önünde durdu. "." Onu omzunun üzerinden suya doğru çevirdi.

Zarina kekeleyerek ve öksürerek geldi. "Oh, işte bu! Devyn! Bebek kuzenine yardım et! İntikamcıma ihtiyacım var."

Devyn koşarak geldi. Siyah saçları kısacık kesilmişti ve gözleri muziplikle parlıyordu. Adron'u belinden yakaladı ve ikisi birlikte havuza düştüler.

Adron gülerек suyun yüzeyini kırdı.

Devyn onu arkadan yakaladı ve Zarina kafasına vururken onu smaçladı.

"Hayır!" Adron'un annesi Kiara havuza doğru koşarken bağırdı. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve güzel yüzü sertti. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Böyle oynamak yok. Siz daha iyi bilirsiniz. Biriniz yaralanabilir."

Adron saçlarını gözlerinden çekmeden önce Devyn'i geri itti. "Anne, sorun yok."

Kiara başını salladı ve uzun maun örgüsünün omzunun üzerinden dökülmesine neden oldu. "Hayır, öyle değil. Birinizi kaybedersem yaşayamam ve ikiniz de Shahara'nın seni ve Devyn'i havuzun derinliklerinde kavga ederken görse ne yapacağını biliyorsunuz. Şimdi hepiniz oradan çıkın ve oyun oynamayı bırakın."

Üçü de sakinleşerek havuzdan çıktılar.

Devyn, Adron'un arkasından gizlice yaklaşıp şortunu indirene kadar bu böyle devam etti.

Livia, Adron'u tamamen çıplak görünce ağzı açık kaldı.

Yani kocası hiç iç çamaşırı giymemişti. Bu bilgiye gülümsedi.

Adron küfrederek pantolonunu yukarı sıyırdı ve Devyn'inin peşinden koştu.

"Adron!" Kiara bağırdı ama sesindeki kahkaha tonundaki sertliği yok etti. "Sakın ona zarar verme."

"Ona zarar vermeyeceğim anne. Onu öldüreceğim."

"Kiara Teyze, yardım et!" Devyn koşarak geri geldi ve Kiara'yı aralarına aldı. Omuzlarına bile ulaşamadığı için pek de duvar sayılmazdı.

"Adron," dedi sertçe. "Onun saçının teline dokunursan annesi derini yüzer. Bunu biliyorsun. Ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Adron Devyn'e bakarken durakladı. "Sorun değil. Bir ara uyumalısın."

"Evet, ama benim öyle olmayan bir meka korumam var." Devyn dilini dışarı çıkarmadan önce alaycı bir kahkaha attı.

Adron müstehcen bir hareket yaptı. ", seni küçük piç." Kiara ters

ters baktı. "Adron, seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Devyn ona işkence etmeye devam etti.

Livia onların sevgi dolu oyunlarına güldü ve daha fazla dosya izledikçe Zarina'nın haklı olduğunu anladı. Adron çok az şeyi ciddiye alan, nazik, eğlenceyi seven bir ruha sahipti.

Bir şekilde o adamı bulacak ve dünyaya geri getirecekti.

• • •

Theo'nun nihayet Adron'un hastaneden çıkmasına izin vermesi için tam bir ay ve üç ameliyat daha geçmesi gerekti. Tek istediği eve gitmek ve yalnız kalmaktı. Annesinin gözyaşları içindeki yüzünde daha fazla acıma görmek istemiyordu. Yapabileceği hiçbir şey olmadığı için babasının gözlerindeki suçluluk görmek istemiyordu.

Sadece herkesten uzakta yalnız başına huzur istiyordu. Alkolün neden olduğu güzel bir sis.

Kardeşi Tiernan ona nakil aracından inmesine yardım etmek için harekete geçti. Adron kaşlarını çatarak geri çekilmesine neden oldu.

"Tanrım, bu bakışı şışelemelisin. Cephaneliklerinde böyle zehirli bir şey bulundurmak için servet ödeyecek ordular tanıyorum."

Dişlerini gıcırdatan Adron, zorlanması onu terletmesine rağmen dışarı çıktı. "Neden hâlâ buradasın?"

"Babam eve sağ salım vardığından emin olmamı istedi." "Ben geldim. Şimdi git."

Tiernan alay etti. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Yani, Tanrı korusun, benden gerçekten hoşlanan birinin yanında olmalıyım. Burada erkekliğimi aşağılayan ve her beş saniyede bir ailemi sorgulayan senle olmak çok daha eğlenceli."

Adron onu görmezden gelerek apartmana, asansörlere doğru ilerledi ve en son kimin onunla birlikte olduğunu hatırlamamak için elinden geleni yaptı

bu lobiye geçmişti.

Livia.

Adı ve yüzü hâlâ çıkmıyordu. Ve kendine rağmen, onun nerede olduğunu merak ediyordu. Nasıl olduğunu.

"Umurumda değil."

Tiernan onun yanında asansöre adımı attı. "Neydi o?" "Hiçbir şey."

Adron dairesine dönene kadar hiç konuşmadı. Topallayarak bara gitti ve içecek bir şeyler aradı. Ama orada hiçbir şey yoktu. Sulandırılmış saçmalıklar bile yoktu. Belli ki ailesi o yokken evini temizlemek için bir ziyaret daha yapmıştı. "Kahretsin, bunu hanginiz yaptı?"

"Ben ."

Arkasında Livia'nın sesini duyunca dondu kaldı. O ili ses tonu, cam kırıkları gibi içini parçaladı.

Kendini destekleyerek ona doğru döndü. Ama ne kadar kendini tutarsa tutsun, beyazlar giymiş ve değerli bir melek gibi görünen bu kadını görmeye hazırlıklı olamadı. Koyu renk saçları toplanmıştı ve tutamları yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Gün ışığı sa tellerinin arasından geçerek onları parlatıyordu.

Ama bu, onu yakıp kavuran o iri gözlerin yanında hiçbir şeydi. Tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırlayarak onu zorlayan Cupid'in yay dudaklarıyla. Aleti sertleşirken vücudunun her parçası canlandı. Ve tek istediği onun ellerini ve ağzını çıplak teninde hissetmekti.

şaka yapmıyorum, Adron. Bunu kendine bir kez daha yaparsan seni iğdiş ederim. Theo'nun bu tehdidi yerine getirmemiş olması çok kötüydü. Çünkü tek istediği karısının tadına bakmaktı ve bu sahip olamayacağı tek şeydi.

Bu gerçek karşısında öfkelenen adam ona hırladı. "Burada ne işin var?" "Ben burada yaşıyorum."

"halin varsa gr." Kardeşine döndü. "Onun buradan gitmesini istiyorum. şimdi."

Tiernan teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Kendi sözlerine göre, o senin karın. Yapabileceğim bir şey yok."

"Tiernan," dedi uyarırcasına.

"Adron," diye karşılık verdi.

Livia ilerledi ve görünüşe bakılırsa onun öfkesinden hiç de etkilenmiş gibi . "Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim, Tiernan. Sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim."

Tiernan kuşkululu bir kaşını kaldırdı. "Seni onun merhametine bırakmak doğru mu bilmiyorum. O diliyle kan dökebilir."

"İnsanların beni aşağılamasına alışkınım." Adron'a anlamlı bir bakış yöneltti. "İstenmemenin yanı sıra. Sana söz veriyorum, Adron beni ağlatacak hiçbir şey söyleyemez."

Ve o anda Adron kendini kötü hissetti. Onu incitmeyi hiç istememişti. Arkasını dönerek yatak odasına yöneldi.

Livia, kendisini apartmandan çıkaran Tiernan'a veda etti ve Adron'un peşinden gitti. Cesur sözlerine rağmen dehşete kapılmıştı. Kocasının olmasına rağmen, birçok açıdan ona yabancıydı.

Ama o da korku içinde yaşamaya alışkındı. En azından Adron onu dövmezdi.

Umut etti.

Yatak odasına girdiğinde onu yatakta yatarken buldu, tamamen giyinikti ve kolunu gözlerinin üzerine sarkıttı. Uzun, zayıf vücudu kalbinin neden olan bir ziyafetti. Dinlenirken bu kadar ölümcül ve güçlü olması garipti. Ama daha da korkutucu olan, onu ne kadar özlemiş olduğuydu. Onun varlığı odayı doldurdu ve ... ekledi.

Bunu tanımlayamıyordu. Sadece bir gecedir birlikte olmalarına rağmen, ona bağlandığını hissediyordu. Ve onu hiç kimseyi özlemediği kadar çok özlemişti.

Artık burada olduğuna göre, onu tekrar mutlu etmek istiyordu. "Aç mısın?"

"Hayır."

"Peki o zaman-"

"Yalnız kalmak istiyorum."

Onun keskin ses tonu karşısında üzüntüyle iç çekti. Onun dosyalarında gördüğü Adron'a nasıl ulaşabilirdi? Ona karşı çok şefkatli ve nazik olan Adron'a?

Bu mümkün müydü?

Ondan vazgeçme. Dün Kiara arayıp Adron'un eve döneceğini söylediğinde annesi de ona böyle demişti. Etrafında olmanın zor olduğunu biliyorum ama o iyi bir adam ve söylediklerine rağmen sen onun için bir şey ifade ediyorsun. Öyle olmasaydın evlenmezdi. Lütfen, onun iyiliği için, yaşamak için bir sebep bulmasına yardım et. Bebeğimin tekrar gülümsediğini görmek istiyorum. Sadece bir kez.

Annesinin bu kadar basit bir isteğini nasıl reddedebilirdi? Ancak bugün, bu istek dün olduğu kadar kolay görünmüyordu.

Bugün imkansız görünüyordu.

Ama deneyeceğine söz vermişti ve öyle de yapacaktı. "Bana öyle geliyor ki yalnız çok fazla zaman geçirmişsiniz. Belki de biraz-"

"Lanet olsun, neden hâlâ buradasın?" Adam ona öyle bir nefretle baktı ki, bu onun içini acıttı. "Sana söylediğim şeyi neden yapmadın?"

Derin bir nefes aldı ve onun çok acı çektiğini kendine hatırlatarak sabretmeye çalıştı. *Öyle demek istemedi.*

Ya yaparsa?

Hayır. Onu koruduktan sonra ondan nefret edeceğine inanmayı reddetti. Bu yüzden basit bir gerçeğe cevap verdi. "Çünkü gidecek başka yerim yok. Babam evliliğimiz yüzünden beni tamamen reddetti. Eğer eve gidersem beni tutuklatır ve herkesin önünde dövdürür."

Adron ona verdiği zararın boyutunu fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. Nasıl bu kadar aptal ve bencil olabilmişti? Ve ne için? Onu neredeyse öldürecek olan bir gecelik seks için mi?

Ona ne tür bir hayat verebilirdi ki? Hiçbir şey yapamazdı. Değersiz ve zayıftı.

Acınası.

Ve ondan daha iyi bir şeyi hak ediyordu. Onun sakat kığını silmeyi içermeyen bir hayatı.

"Eğer mesele paraysa-"

Yüz ifadesi, adamın onu ruhunun derinliklerine kadar aşağıladığını gösteriyordu. "Paranı istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

Kızın kurnaz bakışları onu delip geçti. "Sen."

Başını yavaşça salladı. "Aklını kaçırmış olmalısın."

"Neden? Seninle olmak istediğim için mi?"

"Evet. Fark söyleyeyim, etrafta olmak pek hoşuma gitmiyor.

Hatta çoğu gün etrafımda olmak bile istemiyorum."

Onun yanında yatağa oturmak için hareket etti. O kadar yakındı ki onu kollarının arasına almak için can atıyordu ama bunu reddetti. Bunu ikisine de yapamazdı.

Bu adil ya da doğru olmaz.

bir tutam saçı geriye doğru fırçaladı, parmak uçları ona dokunduğunda tenini yakıyordu. "Biliyor musun, sevişirken seninle aramda bir bağ olduğunu hissettim. Sen de hissettin mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

Gözlerinde, onun hakkında gerçekten ne hissettiğini söylemediği için kendisini bir topuk gibi hissetmesine neden olan bir ışıkla ona baktı. "Sana inanmıyorum. Çok şefkatliydin. Beni çok yakın tuttun. Masum olabilirim ama aptal değilim. Erkeklerin kadınlara bu şekilde davranmadığını biliyorum."

Ona alaycı bir bakış attı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Zarina bana öyle söyledi."

Yüzünü buruşturdu. "Oh, Tanrım. Küçük kız kardeşimle seks mi tartıştınız?"

"Evet. Çok bilgilendiriciydi."

Zarina'nın herhangi bir cinsel bilgiye sahip olduğu düşüncesiyle midesi bulandı. "Tahmin edebiliyorum."

"Annenle de konuştum ve dedi ki-"

Acı içinde kıvrandı ve bu ilk kez yaralarından kaynaklanmıyordu. "Ah, gah, Livia. Bu daha da kötü! Neden anneme benimle seks yapmaktan bahsediyorsun?"

"Soracak başka kimsem yoktu."

Kadının yaptıklarından dolayı öfkeli bir şekilde nefes alıp verdi. Nasıl yapabilirdi? Hiç mi utanması yoktu? "Herkesin yaptığı gibi internetten bakabilirdin."

"Denedim, ama elime geçen tek şey porno videolardı ve ... şey, biraz iğrençti ve pek bilgilendirici değildi. Sadece bir sürü oflama, puflama ve vücut parçaları. Bu yüzden annen ve kız kardeşinin paylaşacak bazı görüşleri olabileceğini düşündüm. Ne de olsa annenin beş çocuğu vardı ve-"

"Dur! Annemin babamla seks yaptığını düşünmek bile istemiyorum. Annemin yapay olarak döllendiğini ve babamın ona hiç dokunmadığını biliyorum. Zamir Dede bana böyle söyledi ve ben de ona inanıyorum."

"O öyle ."

Acı içinde yüksek sesle inledi. Evet, çocukça davranıyordu ama bu konuşmak istediği bir konu değildi ve kesinlikle düşünmek istediği bir şey de değildi. "Yeterince acı çekmiyor muyum ki bir de üstüne bu saçmalıkla bana işkence ediyorsun? Beni öldürmek istemene neden olacak ne yaptım ben sana?"

"Neden bu konuda bebek gibi davranıyorsun? Manastıra kapatılan benim."

"Çünkü benim annem ve kız kardeşim kutsal varlıklardır, bir erkeğin eliyle kirletilemezler ve eğer bana aksini söylerseniz, özellikle de Zarina söz konusu olduğunda, yemin ederim suikastçı üniformamı giyer ve ona hangi piç dokunduyrsa bağırsaklarını deşerim."

Livia onun son derece ciddi olduğu ortadayken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yine de onunla bu şekilde alay etmek hoşuna gidiyordu. Ve içten içe, onun rol yaptığı kadar sinirli olmayabileceğinden şüpheleniyordu.

Onu biraz rahatlatmaya karar vererek konuyu değiştirdi. "Yani, bütün gün burada mı oturacağız?"

Yüzündeki tüm mizah kayboldu. "Hayır. Sen ." "Sen gittiğinde ben de gideceğim."

Adron ona hırladı. "Ne kadar acı çektiğim hakkında bir fikrin var mı? Nefes almak bile acıtıyor. En çok da konuşmak acıtıyor, o yüzden sakıncası yoksa burada sessizce uzanmak istiyorum."

Adamın sesindeki, hayatının kalıcı bir parçası gibi görünen öfke ve acılık karşısında i çekti. O kadın ve çocuğu için yaptığı şey nezaketin ve kahramanlığın ötesindeydi ve yaptığı fedakârlığı gözden kaçırmasını istemiyordu.

Başkasının mutluluğu için.

O bir kahramandı ve kız sadece onun gülümsediğini görmek istiyordu. Sadece bir kez.

"Tamam." Yataktan kaydı ve komodinden küçük bir fotoğraf erevesi çıkardı. "Bunu sana göstermek istedim. Sen hastanedeyken kuryeyle geldi."

Adron boş çerçeveyi ona uzatıp açtığında kaşlarını çattı. Kırılğan esmer bir kadın ve küçük sarışın bir kızın görüntüsü belirene kadar statik titreşti.

İkisi ona gülümsüyor ve el sallıyordu.

Livia onun soğukkanlı yüzünü izlerken, kalbi onlara verdiği şey için sıcaklıkla doldu. Bu onun gözlerini yaşartmaya yetti.

"Merhaba, Komutan." Kadın küçük kızı kuağına aldı ve yanağından öptü. "Yaptığınız şeyin yıldınmnde size teşekkür etmek istedim. Bu benim kızım, Dalycia. Beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum ama ben o psikopatın elinden kurtardığın kadını ve bu da altı hafta sonra doğan kızım. Merhaba de, Dalycia."

"Merhaba, Komutan." Küçük kız el salladı ve sadece çocukluktan gelen o masumiyetle gülümsedi. "Annemi ve beni kurtardığınız için teşekkür ederim." Eliyle çizdiği, tepesinde gökkuşağı olan bir iek tarlasında el ele tutuşan bir adam, bir kadın ve küçük bir kız resmini açtı. "Bunu sana teşekkür etmek için çizdim. Bak" - adamı gösterdi - "bizi kurtarıyorsun ve hepimiz mutluyuz çünkü biz hayattayız ve kötü adam değil."

Livia, kadın ve çocuk onunla konuşmaya devam ederken adamın yüzündeki acı ifadesini izledi.

Birden öfkeyle hırladı ve çerçeveyi duvara fırlatarak bin parçaya ayırdı.

"Adron!" diye tersledi, ona karşı sabrı tükenmişti.

Sonra da kızın yüzünü kızartacak kadar bir küfür savurmadan önce hırlayarak ona döndü. "Ne? Bana bu pisliği gösterince her şeyin düzeleceğini mi sandın? Onlara bakıp ağlayacağımı ve ben böyle kapana kısılmışken yaşadıkları için ne kadar minnettar olduğumu söyleyeceğimi mi sandın?"

Vücudunu ikiye bölen yara izlerini işaret etti ve bacağına büktü. "Sahip olmak istediğim çocuklar ne olacak Livia? Hastanede bir ay geçirmeden ya da bu yüzden ölmeden seks bile yapamıyorum." Tekrar küfretti. "Tek istediğim, mutlak acı içinde nefes almaya çalışmadığım lanet olası beş saniye. Hareket edebileceğim ve iliklerime kadar ağrımayacak beş saniye."

Adamın gözlerindeki acı azap kadını yaktı. "Ben sadece otuz beş yaşındayım ve dört gözle beklediğim tek şey, yavaş yavaş, acı içinde kendi kıcını bile silemeyen bir sakata dönüşeceğim bir gelecek. Gerçekten sana ya da başkasına bağımlı olmayı kabul edeceğimi mi sanıyorsun? Ben bir suikastçıydım ve şimdi yüz yaşındaki bir adamdan daha az hareket kabiliyetim var. O gece ölmesi gereken değersiz bir pislikten başka bir şey değilim. Ve bana ne kadar minnettar olduklarını söylemeleri bunu benim için iyi yapmıyor. Asla da olmayacak."

Onun sözleri gözlerini yaşarttı. Aptalca bir şekilde, yaptığı fedakârlığın kurtardığı kişiler için ne kadar önemli olduğunu bilmenin onu daha iyi hissettireceğini düşünmüştü.

Ama yanıliyordu. Hiçbir şey onu daha iyi hissettiremezdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ama sen kimsenin sana yardım etmesine izin vermeyeceksin, değil mi? Kendine acımayı tercih ediyorsun. Tamam, anlıyorum. Anlıyorum. Artık seni rahatsız etmeyeceğim." Onun için yüreği parçalanırken, olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde arkasını döndü ve onu kendi haline bıraktı.

Oturma odasına ulaşana kadar yürümeyi bırakmadı. Gelmeyecek bir cevap dileyerek kanepede top gibi kıvrıldı ve gözyaşlarını tutmak için dudağını ısırdı. Ağlamayacaktı.

Ama içi onun için kan ağlıyordu. Bir zamanlar olduğu şey için acı çekiyordu. Şimdi bile onu kız kardeşi ve erkek kardeşleriyle gülerken ve oyunlar oynarken görebiliyordu.

Onu o zaman tanımış olmayı ne kadar isterdi.

Birden başında bir el hissetti. Kafasını kaldırdığında Adron'un kanepenin yanında durduğunu gördü. Alnı terden ıslanmıştı ve bastonuna ağır ağır yaslanırken acısıyla mücadele eden dudaklarının beyazlığını gördü.

"Özür dilerim," dedi, sesi gergindi. "Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum. Ama ben yardım etme noktasını uzun zaman önce geçtim." Ağırlığını kaydırıp ve yüzünü buruşturdu. "Bak, halkını ve geleneklerini biliyorum ve bir kafesin içinde yetiştirildiğini de biliyorum. İhtiyacın olan son şey, zar zor yürüeyebilen bir adama yük olmak. Neden gidip kendi evini alıp yaşamıyorsun? Seni tüm hesaplarıma eklemekten mutluluk duyarım. Hiçbir şey istemezsin."

Yaptığı cömert bir teklifti. Ama o bunu kabul edemezdi. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni seviyorum."

DÖRT

Livia uzanıp ona bir tokat atsaydı Adron daha fazla afallamazdı. "Beni tanımıyorsun bile."

"Evet, görüyorum. Ne olduğunu saklamaya çalışıyorsun ama ben görüyorum. Senin bile söndüremeyeceğin bir parlaklıkla acının içinden parlıyor."

Ona kaşlarını çatı. "Peki ben neyim?"

"Nazik ve terbiyelisin. İyi bir kalbin var."

Onun çocuksu saflığına homurdandı. "Benim hiç kalbim yok. Sahip olduğum şey, kırık bir vücuda kan pompalayan mekanik bir yedek ve çoğu zaman arızalanıyor."

Koltuktan kalktı.

Kız ona dokunduğunda Adron irkildi. Tanrım, onu nasıl da öpmek istiyordu.

Hayır, kendini kaybedene kadar onun içinde derinlere kaymak istiyordu. Birlikte geçirdikleri o tek gecede orada bulduğu huzur dışında her şeyi unutana kadar. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Elinden tuttu ve onu medya odasına götürdü. "Zarina oturmanın bazen acı verdiğini söyledi, ben de senin için birkaç değişiklik yapabileceğimi düşündüm."

Yeni kanepeye baktı. Eskisinin iki katı büyüklüğündeydi ve daha çok küçük bir yatağa benziyordu. Her tarafına yastıklar yığılmıştı. Onun koyu, erkeksi tonlarıyla uyumsuz görünen kız yastıkları.

Bunun üzerine kötü bir yorum yapmaktan kendini alıkoyan Adron oturdu ve yastıklara yaslandı, ne kadar iyi hissettirdiğine hayret etti.

Ta ki Livia yanına oturana kadar. Vücudu onun yakınlığına anında tepki verdi. "Beni öldürüyorsun."

"Seni öldürmek istemiyorum." Öne doğru eğildi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı.

Gözlerini kapatarak onun tadına baktı. Geçen ay boyunca onun öpücüğünü hayal etmek dışında pek bir şey yapmamıştı. Ona tekrar dokunmanın hayalini kurdu.

Ellerini onun vücudunda gezdirerek daha da fazla yanmasını sağladı.

Kadın pantolonunun üzerinden sikine dokunduğunda, adam küfretti. "Livia, dur. Seninle sevişemem."

Ona sabırla gülümsedi. "değil. Seninle sevişiyorum."

Kadın gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca kaşlarını çatı.

Adron itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra kadın başını boynuna eğdi. Kadının dili nazikçe tenini okşarken Adron nefesini içine çekti. Kadın Adron'un etini kemirip yalarken pantolonunun düğmelerini açtı, elini aşağı kaydırđı ve şişmiş sikini avucunun içine aldı.

Başı hafifti, kadın onu okşarken konuşamıyordu. Hareket edemiyordu. Tek yapabildiğı onun kendisiyle seviştiğini hissetmekti.

Kadın ağzıyla göğsünde kavurucu bir iz açarken titredi. Yavaşça, dikkatlice. Dokunuşu onu kabarttı ve derisinin çok daha derinlerine indi.

Bu onun ruhuna dokundu.

Gözleri kapandı, karnının etini yalarken ve kemirirken onu izledi ve onu ağzına aldığında, bunun zevkinden öleceğini düşündü.

Elini yumuşak buklelerine gömüp onunla alay edişini izlerken koyu renk saçları kucağına yayıldı.

Kadının dili ve ağzı onu uca masaj yaparken Adron dişlerini sıktı. Tadına bakmakta acımasızdı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştir. Hareketleri çok özverili, çok nazikti.

Neden umursasın ki?

Bunu onun için neden yapsın ki?

Seni seviyorum.

Kadının içten sözleri adamın içini parçaladı. Daha önce hiçbir kadın ona böyle bir şey söylememiştir.

Sadece o.

Ve hayatı boyunca, onun nesini sevebilir bulabileceğini anlayamadı. Hatta bırakın arzulanmayı, tahammül edilebilir bile bulmuyordu.

Kadın deliydi.

Ama kadın ona, açıklamaya meydan okuyan bir düzeyde dokunmuştu. Daha önce hiç bilmediğı bir seviyede. Başını yastıklara yaslayan adam, kendini onun ağzına bırakırken hırladı.

Yine de çekilmedi. Adam tamamen zayıflayıp bitkin düşene kadar.

Nefes nefese kalan adam şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu benim için yaptığını inanmıyorum."

"Sana söyledim Adron, seni seviyorum. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım." "O zaman öp beni."

O yaptı.

Adam elini gömleğinin altından geçirip göğsünü nazikçe sıkarken Livia inledi. Kollarını onun her iki yanına dayayarak, göğsüne ya da karnına baskı yapmamaya dikkat ederek dikkatlice onun üzerine oturdu. Theo'nun uyarıları açıktı ve onu incitecek hiçbir şey yapmayacaktı.

Adron bir eliyle kızın başını kavrarken diğer eliyle arkasına uzandı ve sütyenini çıkardı.

"Kollarımda hissettiklerini seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına. "Yanakların kızardığında ve gözlerin parladığında nasıl görüldüğünü seviyorum."

Elini göğüslerinin üzerinden karnına, sonra da onun için acı çektiği yere doğru kaydırды. "Ve benim için geldiğinde nasıl görüldüğüne bayılıyorum." Ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Beni yeniden erkek gibi hissettiriyorsun, Livia. Beni bütünleştiriyorsun."

Utanmadan kendini ona sürttü. Boşaldığında da çığlık çığlığa bağırdı.

Adron o zaman ona gülümsedi ve ona sıkıca sarıldı.

Günün geri kalanını birbirlerinin kollarında çıplak yatarak, okşayarak ve okşayarak ve kesinlikle önemli hiçbir şey hakkında konuşmadan geçirdiler.

Adron'un hayatının en güzel günüydü ve bitmesinden korktuğu için onu sabahın erken saatlerine kadar uyanık tuttu.

O günü mutluluk dolu üç gün daha takip etti.

Adron, kaderin mucizevi bir şekilde hayatına soktuğu bu kadın karşısında sürekli hayrete düşüyordu. Komik, zeki ve o kadar inanılmaz derecede verici bir kadındı ki, bu onun içini parçalıyordu. Yavaş yavaş çürürken, hayatının geri kalanını ona bağlı olarak geçireceğini düşünmek ona acı veriyordu.

"Merhaba."

Okuduğu kitaptan başını kaldırdığında onu kapının girişinde dururken gördü. Saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi ve gözleri muzipçe parlıyordu.

"Merhaba," dedi tereddütle. Bu bakışın ne anlama gelebileceğini bilemezdi. Onun hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da beklenmeyeni beklemektir.

Yavaşça yatağa doğru yürüdü. "Bugün biraz dışarı çıkmak ister misin?"

Evet, yapardı. Onun bilebileceğinden çok daha fazla. Ama çok fazla acı çekiyordu. Sadece birkaç ons ağırlığındaki elektronik okuyucuyu elinde tutmak bile onun için zordu.

"Yapamam."

"Hadi, Adron. Bana terapistinin daha fazla egzersize ihtiyacın olduğunu söylediğini anlatmıştın."

"Evet, ama bugün değil. Bacağım çok sert. Neden Zarina'yı aramıyorsun?" "Çünkü seninle olmayı tercih ederim."

Kadın tanıdığı en büyük .

Yatakta onun yanına oturdu. "İşte." Ellerini onun dizlerinin üzerine koydu.

Kadının ellerinden gelen sıcaklık bacağına sızarken Adron gerildi. Birkaç saniye sonra tüm acılar geçti ve dizini Kyr onu parçalamadan önceki gibi hissetti. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bana annem öğretti. Büyük şifacılardan oluşan uzun bir soydan geliyor." Dizine ve bacağına nazikçe masaj yaptı, bu da onun başka bir yerinin şişmesine ve ağrımaya neden oldu. "Keşke seni ona götürebilseydim. Seni anında iyileştirebilirdi."

"Gerçekten mi?"

Ona şüpheyle baktı. "Bana inanmıyor musun?"

"Şöyle diyelim, bende yüksek dozda şüphecilik var. Trisani olan üç arkadaşım var ve onlar bile beni tamir edemedi."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet. Şimdiye kadar duyduğum en güçlü Tris olan Nero bile. Beni onarmaya çalıştıktan sonra günlerce hasta yattı. Ve ondan sonra hiçbir şeye inanmayı bıraktım."

Ona gözlerini devirdi. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" "Evet."

"O zaman bana katılın. Bu öğleden sonra size eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Buna nasıl hayır diyebilirdi ki? Ayrıca, sürekli evde olmaktan nefret ediyordu. Pencerelerine ağır panjurları bu yüzden taktırmıştı; tadını çıkaramadığı güzellikleri görmek istemiyordu. Muhteşem günlerde dışarı bakmak, ona artık bunu yapamayacağı zamanı düşünmeden koştuğu ve oynadığı onca zamanı hatırlatan bir işkenceden başka bir şey değildi.

Yataktan çıktı ama kadın onu durdurmadan önce fazla uzaklaşmamıştı. "Hâlâ bastonunu kullanmak zorundasın. Hastaneye geri dönmeni istemiyorum."

Kadın ona uzatırken homurdandı. "Bu şeyden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Kollarını onunkilere doladı ve hastaneden döndüğünden beri ilk kez onu dışarı çıkardı.

İçinde bulunmaya alışık olmayan gözlere sert gelen parlak güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırdı "Peki, nereye gidiyoruz?"

Bir araç çağırdı. "Parka gitmek istiyorum." "Neden?"

Arsızca öne doğru eğildi. "Çünkü, bunun senin için yeni bir kavram olduğunu biliyorum, gerçekten eğlenebiliriz. Hayal edebiliyor musun? Hatta gülümseyebilirsin ve bu yüzden dünyanın sonu gelebilir."

Onun yanağına dokundu ve gözlerinin hayatla nasıl parladığını izledi. "Hiç kimsenin benimle senin gibi konuşmasına izin vermedim."

"Dün gece Zarina da böyle söyledi. Ayrıca hâlâ nefes alıyor olmama şaşırdığını da söyledi."

Taşıt yanaşırken ona güldü. Bu doğrudu. Bir suikastçi olarak çok çabuk sinirlenmesiyle meşhurdur. Ama nedense onun nazik sataşmalarına tahammül ediyordu.

Taşıt aracına önce kadın bindi, adamın içeri girmesi biraz daha uzun sürdü. Adam bastonunu ayarlarken, kadın da monitöre adresi yazdı. Araba hareket edip elini tuttuğunda gülümsemesi adamın içini ısıttı.

Tanrım, eli onunkine kıyasla çok küçüktü. Çok zayıftı. Yine de kimse ona karşı koyamazken o güçlü durdu. Öfkesi onu korkutmuyordu.

Hiçbir şey yapmadı. Ve bu onu çok şaşırttı.

Parka vardıklarında, Livia'nın onu çocukların ve yetişkinlerin balık tuttuğu, yüzdüğü ve dalga atladığı büyük gölete doğru götürmesine izin verdi. En az on yıldır buraya gelmemişti. Ama eskiden o, Jayce ve Devyn burada kadınları kesip biçerek ve fırlatmaca oynayarak saatler geçirmişlerdi.

Livia bir kiralama istasyonunun yanında durdu. "Kürekli tekneyi denemek ister misin?" Adam bu fikirle alay etti. "Kürekli tekne için çok yaşlıyım."

"Otuz beş yaşındasın, Adron. Hayal gücünün hiçbir sınırında bir kadim değilsin."

"Bir kürekli tekne için çok yaşlıyım," diye tekrarladı niyetinden daha fazla kinle. "Öyle olmasaydım bile pedal çeviremezdim zaten." Ki bu da

neden bu kadar kızgın olduğunu. Ne kadar sakat olduğunu bir kez daha hatırlamak istemiyordu.

"Ben ."

Dudağını büktü. "Ben çaresiz değilim."

Yanaklarına renk gelirken ona ters ters baktı. "Bunu biliyorum. Zaman zaman başkalarının sana yardım etmesine izin vermende bir sorun yok, Adron. Bundan neden bu kadar korkuyorsun?"

Dişlerini sıktı ve başka tarafa baktı.

Adamın çenesini avucunun içine aldı ve başını geriye çevirerek soran bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Cevap ver bana."

Acı içinde kıvrandıkça öfke görüşünü bulanıklaştırdı ve geleceğini onu hasta eden bir netlikle gördü. "Neden bilmek ister misin? Her sabah uyandığımda, bugünün artık kendi başıma hareket edemeyeceğim gün olmasından korkuyorum. Bunun geleceğini biliyorum. Başka birinin beni giydirmesi, beslemesi dışında bir seçeneğim kalmaması an meselesi. Bezimi değiştirmesi. Ve ben buna dayanamıyorum."

"O zaman neden kendini öldürmüyorsun? Neden hala buradasın?"

Kendini durduramadan gerçek ortaya döküldü. "Çünkü bunu yapmayı her düşündüğümde, ben hastanedeyken ailemin benim için dua ettiğini duyuyorum. Annemin ağladığını, babamın onlara ölmemem için yalvardığını duyuyorum." Yutkundu. "Onları asla bilerek bu şekilde incitemezdim. Bu ikisini de harap ederdi ve ben zavallı bir pislik olsam da o kadar bencil değilim."

Gözlerindeki sevgi onu yakıp kavurdu. "Sen tanıdığım en güçlü adamsın."

"En zayıf aptal demek istiyorsun."

Başını salladı ve ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Gel kocacığım. Seni öldürse bile eğleneceğiz." Büfede durup bir kürek teknesi kiraladı, sonra da onu tekneye götürdü.

İsteksizce içeri girdi ve güneşin solgun tenini ısıttığını hissedebileceği göletin ortasına götürmesine izin verdi. *Gah, korkunç görünüyor olmalıyım.* O kadar uzun süre içeride yaşamıştı ki, teninde gibi bronzluk kalmamıştı.

Gökyüzüne baktı ve gülümsedi. "Çok güzel bir gün, değil mi?"

Adron arkasına yaslandı ve onu bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu anlamak için gökyüzüne baktı. Açık mavi, yumuşak, beyaz bulutlarla kaplıydı ve güneşin sıcaklığı teninde iyi hissettiriyordu. Haklıydı, enfesti. "Sorun yok."

Ona oflayıp pufladı. "Çok kötümstersin."

Adron kendine rağmen bir elini kızın kolsuz tuniğinin açıkta bıraktığı çıplak kolunda gezdirdi. Omzundaki silik yara izine dokundu ve kaşlarını çatı. Sırtının ve kalçalarının çoğu kırbaç izleriyle kaplıydı ve onları her gördüğünde, ona zarar verenin boğazını kesmek istiyordu. "Seni kim dövdü?"

Yüzünde bir parça hüznün belirdi ama bir elini suda sallandırırken hemen toparlandı. "Babam."

"Neden?"

Öne doğru eğildi ve sanki ona büyük bir sır veriyormuş gibi fısıldadı. "Kendini hazırla. Buna inanmakta zorlanacağını biliyorum ama ben başkalarının benden istediklerini yapmamaya meyilliyim."

Kızın sert ses tonuna gülümseyerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım bu yönünü seviyorum."

"Yani dün bana söylediğin şey değil."

"Dün aptaldım ve muhtemelen bugün ve yarın da aptal olacağım ... ve muhtemelen bundan sonra da birçok kez."

"O zaman seni görmezden gelmem iyi bir şey."

Kendine güldü - bu gerçekten uzun zamandır yapamadığı bir şeydi. Bu da ona minnettar olması için bir başka nedendi.

Livia, Adron'un ona bakarken dirseklerinin üzerine nasıl yaslandığını izledi. Beyaz gömleği karnının ve göğsünün kasları üzerinde gergindi. Geniş omuzları geriye atılmış, pazuları tasmalı bir güç ve kudret vaadiyle esnerken rüzgâr beyaz-sarı kuyruğunu dalgalandırıyordu.

Tanrım, yanağındaki yara iziyle bile muhteşemdi. Bir adam ne kadar yıkıcı olabilir ki?

Ve bu sadece görünüşü değildi. Ona yapışan asil bir hava vardı. Bir zamanlar olduğu askerle çelişen bir hava. Onun geçmişindeki bu iki parçayı uzlaştırmakta zorlanıyordu. "Bana bir şey söyle ..." Pedal çevirmeye ara verdi. "Neden bir kraliyet varisi Birlik'teydi?"

Cevap vermeden önce çenesini kaşıdı. "Askere alındığımda varis ben değildim."

Bu bilgi onu şaşırttı. "Hayır mı?"

"Hayır. Varis ablamdı." Yüzündeki acılı ifade çok derindi ve vücudu ona zarar verdiğinde takındığı ifadeden daha derine iniyordu.

"Ablan mı var?"

Başını salladı. "Babamın annemle tanışmadan çok önce yaşadığı bir ilişkiden olan kızı."

"Ona ne oldu?"

"O ve babam Thia'nın nişanlı seçimi yüzünden kavga ettiler. Öfkeyle sarayı terk etti ve ortadan kayboldu. Hepimiz yıllardır onu bulmaya çalışıyoruz ama ondan hiç haber alamadık. Onunla evlendi mi, öldü mü ya da her neyse bilmiyoruz."

"Çok üzgünüm, Adron."

Bakışlarını kaçırırken konuşmadı ama kederi ona ulaştı ve sorduğu için üzülmesine neden oldu.

Şimdi her şey ona mantıklı geliyordu. Gerçekten yaşamak istememesine rağmen kendini öldürmemesinin gerçek nedeni buydu. Ailesi zaten bir çocuğunu kaybetmişti ve onların acısını ilk elden görmüştü.

Bunu kendisi de hissetmişti. "Onu özlüyor olmalısın."

"Her zaman. Odasına her girdiğimde beni kolumdan tutup yere yatırır ve kıcıma tekmeyi basardı."

Onun sesindeki alaycı ifadeye gülümsedi.

Çenesinde bir tik başladı. "Büyürken sahip olduğum en iyi sırdaşımdı. Ona her şeyi anlatabilirdim ve bunun asla ailemin kulağına gitmeyeceğini bilirdim."

Uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Bana bir şey söyle Adron. Başka hiç kimseyle paylaşmadığın bir şey. Thia'yla bile."

Başparmağıyla parmaklarını okşadı ve cevap vermek için o kadar uzun süre bekledi ki kız önce reddettiğini sandı. Sonunda ona mahcup bir sırıtış attı. "Zarina yedi yaşındayken onu klozet kapağına yapıştıran bendim."

Livia bir kahkaha patlattı. "Ben ciddiydim."

"Ben de öyle. Jayce'i almak istemiştım ama o odaya doğru çılgınca bir koşu yaptı ve ondan önce odaya girdi. Zavallı Taryn sonunda suçu üstlendi."

"Ve hiç itiraf etmedin mi?"

Yüzünde mutlak bir dehşet ifadesi vardı. "Eğer babamı gerçekten kızgın görseydiniz, bunun cevabını bilirdiniz. Ben sadece on üç yaşındaydım ve Zarina o günden sonra aylarca biri oturağı onun için test etmeden tuvalete gidemeyen küçük bir çocuktı."

"Babam o zamanlar benim için bir devdi. Suikastçı eğitiminin ne zaman devreye gireceğini ve ne zaman geçersiz kılacağını asla bilemeyeceğiniz gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

tüm babalık içgüdüleri - hiç olmadı değil, ama o günlerde her zaman zihinsel olarak patlayıp birimizi ikiye bölebileceği korkusu vardı. Bu konudaki öfkesi göz önüne alındığında, itiraf etmem mümkün değildi."

"Peki Taryn'e ne oldu?"

"Tüm yaz sezonu boyunca top oynaması yasaklandı."

Livia kaşlarını çattı. "Bu o kadar da kötü bir ceza gibi görünmüyor. Bunu itiraf etmekten neden korktun?"

"Çünkü babamın beni iki kat daha ağır cezalandıracağını biliyordum, çünkü sadece bunu yapmakla kalmadım, aynı zamanda bunun bedelini başkasına ödettim. Babam adalete sıkı sıkıya inanır." Onun elini sıktı. "Korkakça bir şeydi, biliyorum ve bütün yazı Taryn'le evde kalarak babamın gönlünü almaya çalışarak geçirdim."

"Bunu yapanın sen olduğunu biliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Dediğim gibi, sırlarımı sadece Thia ve Devyn sakladı ve o zaman bile bu konuda onlara güvenmedim. Bu her zaman benim suçlu sırrım oldu."

Ve artık onun da olmuştu.

Bu konuda ona güvenmiş olması içini ısıttı.

Adam kızın elini daha sıkı kavradı. "Peki ya sen? Golden Crona'da kimden kaçıyordun?"

Gömmek için elinden geleni yaptığı bir anıyı hatırlatınca yüzü alevlendi. "Korkunçtu. Babam beni Clypper Thoran'la evlendirecekti."

İnanamayarak ağzı açık kaldı. "Giradonal Valisi mi?"

"Evet."

Adron ona bakarken kaşlarını çattı. "Yüce Tanrım, yaşımda? Yüz elli mi?"

"Seksen iki."

Ürperdi. "Baban seni seksen iki yaşında bir adamla mı evlendirecekti?"

Başını salladı, bu olaydan duyduğu tiksintiyi onunla paylaştığı için minnettardı. "Onlarla bir ticaret anlaşması yapmak istiyordu ve Clypper da bakire bir eş istiyordu."

Uzun, duyulabilir bir nefes verdi. "Benimle takılıp kalmayı umursamamana şaşmamalı. Öyle ya da böyle, sonunda bir adamın dadısı olacaktın."

O zaman ona çok kızdı. "Biliyor musun, kendine acımandan bıktım. Artık sahip olmadığın şeyleri düşünmek yerine, sahip olduklarına odaklanmalısın."

"Neymiş o?"

"Seni seven bir aile. Hem de *hepsini*. Bedenin zarar görmüş olsa da en azından zihninin zarar görmemiş."

"Evet, sakat bir bedene hapsolmak benim en kötü kabusum olur."

Livia ona ters ters baktı. "Akılsız olmaktansa sakat olmayı tercih ederim. En büyük korkum sağlam bir bedene hapsolmuş bir sebze olarak ölmek. Yani benim açımdan şikayet edecek bir şeyiniz yok."

Kaşları daha da çatıldı. "Neden bir şeyden korkuyorsun?"

"Büyükannemin bu şekilde öldüğünü gördüm. Çok korkunçtu. Bir hastane yatağında koma halinde, monitörlere ve makinelere bağlı olarak neredeyse bir yıl boyunca yattı ve sonunda ölmesine izin verdiler. Herkese bu onursuzlukla yaşamak istemediğini, ölmekte özgür olmak istediğini söylemesine rağmen. Kimse onu dinlemedi."

"Bunu neden yaptılar?"

"Çünkü gitmesine izin veremediler." Bakışları daha da yoğunlaştı. "Eğer zihninin gitmiş olsaydı, Adron, şu anda burada benimle olamazdın. Üzerimizdeki gökyüzünü göremez, çocukların gülüşünü ya da başka bir şeyi duyamazdın. Soğuk, korkunç bir karanlığın içinde hiçbir şey olmadan kapana kısılırdın."

Adron, kadının tarif ettiği dehşetin mükemmel bir resmini zihninde canlandırırken irkildi. "Tamam." Bu onun için bile düşünülemez kadar korkunçtu. "İyi bir noktaya değindin." Belli ki bu konu üzerinde çok düşünmüştü. "Haklısın, ben kendine acıyan bir piçim. Ama biraz daha az öyle olmaya çalışacağım."

"Söz mü?"

"Benimle olduğun sürece, evet."

"Güzel, çünkü seni terk etmeye hiç niyetim yok."

Adron onun seçtiği kelimeler karşısında kaşlarını çatı. Ondan şüphe duyduğundan değil, sadece kaderin tüm iyi niyetleri tokatlamak gibi bir huyu vardı ve aklından garip bir önsezi geçti.

Bu onun ölümlerinden biriydi ve onu hâlâ korkutabilecek tek şey de buydu.

BEŞ

Adron ona verdiği sözü tutmaya çalışırken haftalar geçti. Bazı günler diğerlerinden daha kolaydı. Ve bugün özellikle zordu.

Terapisti bacağındaki ağırlığı artırırken, "Hadi Adron," dedi. "Kaldırabilirsin."

Acıya karşı dişlerini gıcırdatırken, Sheena'nın her egzersiz yaptığında kullandığı patronluk taslayan ses tonundan nefret ediyordu. Tıpkı küçük bir çocuğa sebze yemesi için yalvaran bir anne gibi.

"İşte bu . İyi gidiyorsun. Aferin oğlum."

"Cehenneme git," diye hırladı.

"Adron!" Livia onun yanında durmak için öne çıkarken onu tersledi. "Terbiyeli ol."

Adron dudağını büktü. İlk kez hastanedeki terapisine onunla birlikte gelmesine izin vermişti. Ve eğer bu ses tonunu sürdürürse, bu son olacaktı.

Sheena Livia'ya iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Sorun değil. Bunu bana çok söylüyor. Görmezden gelmeyi öğrendim."

Livia uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. Adron'un kalbi onun dokunuşunun yumuşaklığıyla çarptı.

Tanrım, ona o kadar alışmıştı ki. Onun yanında olmasına bağımlı hale gelmişti... ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu.

Onu kaybederse ne yapacaktı?

Livia gözlerini ona dikti. "İyi oynuyorsun."

"Evet, hanımefendi." Elini kalbinin üzerinde tutarak başıyla onayladı. Sonra da tüm kaslarını parçalıyormuş gibi hissetmesine rağmen bacağına kaldırdı.

Sheena'nın gülümsemesi genişledi. "Gördün mü, yapabileceğini biliyordum." Onu görmezden geldi.

Sheena bir sonraki makineye geçti. "Tamam, şimdi biraz çekmeyi deneyelim."

Adron Livia'yı bıraktı ve yavaşça doğruldu. Ancak ayağa kalkar kalkmaz göğsünde o tanıdık yanmayı hissetti. İki saniye sonra burnu kanamaya başladı ve öksürerek kan çıkardı.

Sheena bir havlu kapıp ona uzatırken, "Lanet ," diye hırladı.

Sheena Theo'yu çağırırken o tekrar uzandı.

Livia tek kelime etmeden adamın saçlarını nemli alnından geriye doğru taradı. Dokunuşundaki ve bakışındaki şefkat onu kavurdu. Ve onu sevmeyi hak ettiği gibi sevmenin bir yolunu bulmak için daha da fazla özlem duymasına neden oldu.

"İyi misin?"

Havluyu burnuna ve ağzına tuttu. "Az önce bir iç organıma daha zarar verdim. Kim bilir hangisine. Hepsi çorba gibi olduğu için, ... olabilir." Theo bir sedye ve üç hastabakıcıyla içeri girdiğinde sesi kesildi.

Theo başını salladı. "Biliyorsun Adron, eğer geceyi benimle geçirmek istiyorsan, bunu yapmanın daha kolay yolları var. Sadece sorabilirsin."

Görevliler onu kaldırıp sedyeye yerleştirirken Theo'nun şakacılığı hiç hoşuna gitmemişti. "Eve gitmek istiyorum."

"Belki yarın." Theo yüzüne bir oksijen maskesi taktı. Adron onu çıkardı.

Livia onu geri taktı.

Adron onun bakışlarına karşılık verdi ve onu uzaklaştırmak için başka bir girişimde bulunmadı.

"Aileni arayacağım." Elini tutarak, görevliler onu çok tanıdık koridorlardan geçirirken onun yanında yürüdü.

Tarama odasına ulaştıklarında Adron isteksizce onu bıraktı.

Kapıların arkasından kapanışını izlerken Livia'nın kalbi ağırlaşmıştı. Annesinin iyileştirici güçlerine sahip olmayı ne kadar isterdi. Annesi onu tekrar bir bütün haline getirebilirdi.

Sen de yapabilirsin.

Doğru, ama bunu yaparsa onu sonsuza dek kaybedecekti. Bu ne olursa olsun yapamayacağı bir şeydi çünkü sonuçta onu kaybetmek pahasına onu iyileştiremeyecek kadar bencildi.

Sürekli acı çekiyor.

Ve bu onun kalbini kırdı, ama bütün bir hayatı onsuz yaşasaydı kıracağı kadar değil.

Adron yatağında uzanmış, monitörlerin vızıltısını ve bip sesini dinliyordu. Bu soğuk ve steril yerde sıkışıp kalmak tam bir sefaletti.

Tek başına.

Hastaneler kadar nefret ettiği başka bir şey yoktu. Daha da kötüsü, Livia bir saatten biraz fazla bir süre önce, bekleyemeyeceğine yemin ettiği bir işi halletmek için onu terk etmişti.

Tiksintiyle, ekranda yanıp sönen hayati göstergelerini izledi. Monitöre baktı ama hiçbir şey yoktu. Yapacak bir şey olmadığında zaman çok yavaş ilerliyordu. Babası bir toplantıdaydı. Annesi kız kardeşiyle dışarıdaydı.

Kimse kardeşlerinin nerede olduğunu bilmiyordu ve o burada kaldı.

Kendin için üzölmeyi bırak.

Yapacak başka bir şey olmadığında bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ve son sekiz yıldır, hayatının büyük bir kısmını bu oluşturuyordu.

"Kahretsin, ona ne yaptın?"

Adron ikizlerden birinin sesini duyunca kaşlarını çatı. Kapıya baktığında Taryn ve Tiernan'ın Livia'yla birlikte içeri girdiğini gördü. Hepsinin kolları çantalar ve kutularla doluydu.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Çantalarını yere bıraktı, sonra saçları daha uzun olan Taryn'in ensesine şakacı bir şekilde vurdu. "Ve bana uslu duracağına söz vermiştin."

Tiernan elindeki kutuyu yatağın yanındaki sandalyeye koyarken güldü. "Sanki öyle bir şey olacaktı gibi."

Adron'un kaşları daha da çatıldı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Kardeşleri Livia'yı işaret etti. "O ," dediler hep bir ağızdan. "Ne yaptı?"

Tiernan'ın elindeki kutuyu açarak karşılık verdi. "Ben diğer kutu üzerinde çalışırken siz de bunu hazırlayın."

Onlar kendisini görmezden geldikçe Adron ofladı, ta ki ne yaptıklarını anlayana kadar. Hastane odasını otele benzeyen bir şeye dönüştürüyorlardı.

Tiernan koyu renk perdeler asarken Taryn yatağın yanına bir okuma lambası yerleştirdi. Livia ona okuyucusunu uzattı.

Kızın düşünceli tavrı karşısında boğazında oluşan yumruyu geçip konuşamayınca, onu öpebilmek için kendine doğru çekti.

"Ah, gah, millet, lütfen. Burada sizinle birlikteyiz. İzin verir misiniz? Biz gidene kadar bu kadar sevecen olmaz mısınız?"

"Evet," diye kabul etti Taryn. "Bu gece yapmam gereken bir sevkiyat var ve ağabeyimin karısını ellemesinden dolayı kör olmayı göze alamam." Ürperdi.

"Bu bana Jayce'in ergenlik çağında duştan çıkarken içeri girdiğimi hatırlattı. Hâlâ şiddetli flashbackler yaşıyorum."

Tiernan homurdandı. "Lütfen. Bunu . Thia'yı teneke kutunun üzerinde yakalamayı dene. Yemin ederim Nero'nun o anki anılarımı silmesini sağlamaya çalıştım."

Taryn kaşlarını kaldırdı. "Neden ?"

"Denedi. Bunu silmek yerine, üç haftalık kimya dersini geri aldı. Neredeyse sınıfta kalacaktım."

Tiernan sandalyeden inerken hınzırca güldü. "Nero'yu tanıyorsam, muhtemelen bunu bilerek yapmıştır."

Livia'nın gözleri parlıyordu. "Birlikte olduklarında hep böyle eğlenceli midirler?"

"Duruma

göre

değişir."

"Değişir

mi?"

"Sana karşı komplo kursunlar ya da kurmasınlar. Taryn kafa travması gibidir. Sadece başkasının başına geldiğinde komik oluyor. Ve Tiernan . . . Sanırım artık Chrion VI'da onun adını taşıyan bir kasırga var."

Bir kahkaha patlattı.

İkizler ayıldı.

Taryn ona kuşkulu bir bakış attı. "Teşekkür ederim Liv." "Ne için?"

Tiernan onun yerine cevap verdi. "Adron'u tekrar insan yaptığın için. Uzun zaman oldu."

" cehenneme, Tier." Ama Adron onun da hakkını vermeliydi. Ailesiyle ya da başka biriyle bu şekilde dalga geçmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Evet, kardeşim, Adron ne zamandan beri insan oldu? Daha çok bir türün iltihaplı alt türü gibi. Bilirsin işte. Bir yaban domuzunun kıcındaki sivilce gibi."

Adron Taryn'e bir yastık fırlattı, o da yakalayıp güldü. "Bağlandığıma memnun olsan iyi edersin."

Taryn yastığı ona geri fırlattı.

Kafasından sekti. Adron tısladı ve acı çekiyormuş gibi kendini geriye attı.

Üçü de onun yanına koştu.

Ona ilk Taryn ulaştı. "Hemşire çağırmam gerekiyor mu?"

Gözlerindeki dehşetle etrafını sararlarken Adron onlara güldü. "Hepiniz çok safsınız."

Tiernan aşırı tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Seni piç kurusu. Yaralandığını sanmıştım."

Taryn yastığı aldı ve onunla Adron'a vurdu. "Senden nefret ediyorum."

Adron yastığı onun elinden kaptı. "Sen de berbatsın." Yastığı tekrar arkasına koymaya çalışırken Livia elinden aldı ve istediği yere yerleştirdi.

"Hepiniz korkunçsunuz. Hepinize hakemlik yapmak zorunda kalan zavallı anneniz için üzülüyorum. Akıl sağlığının yerinde olup olmadığı merak konusu."

Taryn sırttı. "Şahsen ben öyle olduğundan emin değilim."

Hareketlerden aniden yorulan Adron arkasına yaslandı ve odasını toplamalarını izledi. Her şey bittiğinde kardeşleri ayrıldı ve Livia sandalyeyi yatağına yaklaştırdı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" "Evet. Sen gitme."

"Buradayım tatlım ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Ve cehennem çukuruna mahkûm edildiği hafta boyunca orada kaldı. Her ne kadar bencilce olsa da, bunu seviyordu ve onun oradaki varlığı zamanın daha önce hiç olmadığı şekilde akıp gitmesini sağlıyordu.

Görüşme bitip kendi dairesine döndüklerinde, onu yatağına götürdü ve yemek ve içmek gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak dışında bir daha ortaya çıkmadı.

Livia yavaşça uyandı. Gözlerini kırıştıtararak açtığında kendini yatakta, kocasının kollarına sarılmış bir şekilde yatarken buldu.

Adron hâlâ uyuyordu ama yine de sanki kaybolmasından korkuyormuş gibi onu sıkıca kavramıştı.

Gülümseyerek adamın elini kaldırdı ve yaralı parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Sonra dış odada birinin sesini duydu. Önce haftada iki kez gelen temizlikçi kadın olduğunu düşündü, ta ki ikizlerden birinin Adron'un adını söylediğini duyana kadar.

"Hey, dostum." Kapıyı fırlatıp açtı. "Bana ... lazım." Tiernan yatakta çırılçıplak yatan onlara şöyle bir baktı ve arkasını dönüp onlara baktı.

"Üzgünüm, Livia. Öğleden sonra saat üçte ikinizin de kalkmış olacağını düşünmüştüm."

Adron uyandığında sakallı yanağını onun omzuna sürttü. "Yatak odamın kapısını kilitlemeyi öğrenmem gerek."

Güldü.

Tiernan tedirgin bir ses çıkardı. "Ben dışarı çıkacağım ve siz ikiniz giyinene kadar bekleyeceğim."

Adron elini kızın saçlarının üzerinde gezdirdi ve kız ereksiyonunu kalçasında hissetti. "Neden ön kapının diğer tarafına geçene kadar yürümeye devam etmiyorsun?"

"Ha-ha." Tiernan kapı aralığında durakladı ve onlara doğru döndü. "Bu arada, karınızın harika bir vücudu var."

Tiernan kapıyı kapatırken yüzünde bir sıcaklık patlaması oldu. Adron kaşlarını sertçe çatı. "Bir kelime söyle, onu senin için öldüreyim."

Gülümsedi. " değil. Eğer bunu yaparsan Taryn onu özler."

"Pek sayılmaz. Muhtemelen minnettarlıktan düşerdi. Biliyor musun, onlar bebekken Tiernan Taryn'i iter ve biberonunu elinden alır, sonra da içerdi."

"Hayır, yapmadı. Tiernan böyle kötü bir şey yapmayacak kadar tatlı biri."

Alay etti. "Tiernan'ın kibar, yumuşak huylu tavrının sizi kandırmasına izin vermeyin. Taryn kadar ölümcüldür ve iki kat daha sert vurur. Bunu ilk elden tecrübe etmiş biri olarak söylüyorum. Tek fark, Taryn ve korsan kıyafetlerinin aksine, Tiernan boğazınızı keserken takım elbise giyiyor olacak. Kimse bir büyükelçinin kötü olmasını beklemez, ama inanın bana, Tiernan barış yanlısı değildir. Onu Birlik'in yetiştirdiği tüm suikastçıların karşısına koyarım... buna en iyi zamanlarımdaki ben de dahilim."

Buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Taryn'de kışkırtıldığında hırçınlaşabileceğini söyleyen bir hava vardı. Ama Tiernan... kimseye karşı sabrını yitirmeyen sevimli bir küçük kardeş gibiydi. Zarina'ya bile.

Adron kısık bir iniltiyle yavaşça yuvarlandı ve komodinin üzerindeki enjektörüne ve ilacına uzandı.

Adam karnına bir iğne yaparken Livia içini çekti. Birkaç saatte bir bunu yapmak zorunda kalmamayı ne kadar isterdi. Ama ya bu olacaktı ya da vücudu o kadar çok acıyla kilitlenecekti ki hiç hareket edemeyecekti.

Ne yazık ki, hayatının geri kalanında bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Yüz hatları zorlanarak yataktan kalktı ve giyindi. Birkaç dakikada bir, giyinmeye devam etmeden önce durup acının dinmesini beklemek zorunda kalıyordu. Yardım etmeyi teklif etmek istedi ama adam bundan hoşlanmayacaktı.

Sözlerini bitirdiğinde, alnı ter içinde kalmıştı.

Bastonunu kapı odadan çıkmadan önce ona mahcup bir bakış attı.

O kardeşiyle konuşmaya giderken, kız da duş almak için banyoya girdi.

Acele etmedi, sıcak suyun cildinin üzerinden akıp gitmesine izin verdi, ta ki birinin onu izlediğini hissedene kadar. Arkasını döndüğünde Adron'un duvara yaslanmış, doğrudan kendisine baktığını gördü.

Elindeki bezi yere bıraktı. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim, demek istemedim. Sadece size katılabilmeyi diliyordum."

Çıplakken onun yanında bu kadar rahat olması onu şaşırtmıştı. Çıplaklığı onu rahatsız etmeyi çoktan bırakmıştı. Tıpkı onunki gibi. Aslında, onun esmer teninin her kıvrımını ve eğimini öğrenmişti. Her yara izini.

Birkaç metre ötede, onun banyo yaptığı küvete baktı. "Sana katılmamı ister misin?"

Gülümsedi. "Evet,."

Livia duşu kapattı ve onlara su dolu bir küvet verdi. Önce Adron girdi, sonra da onu üstüne çekti.

bir panik dalgası geçerken "Dikkatli ol," diye uyardı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Beni asla incitemezsin." Dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Livia inledi. Ama onun öpücüklerinden asla bıkmayacaktı. Onun dokunuşlarından.

Adron geri çekilip ona hayranlıkla baktı. Dudakları öpücükten şişmiş, yanakları ise bıyıklarından dolayı kızarmıştı. Elini kızın harap olmuş teninde gezdirdi ve onu yıprattığı için nefret etti.

"Bunun için özür dilerim." Başının üstündeki duvarda bulunan bölmedeki usturasına uzandı.

Onun yanına oturmuş, kaşlarını çatarak tıraşını izliyordu. "Bir aynayla daha kolay olmaz mıydı?"

"Muhtemelen."

"O zaman neden bir tane kullanmıyorsun?"

Durakladı ve midesi düğümlenirken gözlerini ondan kaçırdı. "Aynalara bakmayı sevmiyorum ve her sabah ilk iş olarak bunu yapmak istemediğimden eminim." Yanlışlıkla parçalanmış yüzünü görmek yeterince kötüydü. Yapmak isteyeceğı son şey bilerek bakmaktı.

Kadın usturayı adamın elinden aldı ve adamın şaşkın bakışları arasında yüzünün kesik tarafını tıraş etti. "İnanılmaz derecede yakışıklısın."

Adron şüpheyle ona baktı. "Gençken bu konuda gerçekten kibirliydim. Zarina yansımama o kadar çok baktığım için benimle alay ederdi ki

Bir gün  c  gecek ve yüzümü  alacaktı." Bakışlarını yere indirdi. "Sanırım haklıydı. Haklıydı."

Livia yüzündeki sabunu duruladı. "Bence sen harikası."

"Bence sen delisin."

Diğer yanağını tıraş etmeye başlarken başını salladı. "Biliyor musun, çektiğin onca acının iyi bir tarafı da var."

"Ve bu?"

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraksadı. "Bana doğruyu söyle Adron. Eğer Kyr seni yaralamamış olsaydı, o gece Altın Crona'da beni eve götürür m yd n? Bana iki kez bakar mıydın?"

Adron inkâr etmek için ağzını açtı ama yapamadı. Kadın haklıydı. Artık onun için güzeldi, hayatının önemli bir parçasıydı. Ama bek rken peşinden koştuğu türden bir kadın değildi. Zarina'nın dediği gibi, kibirli bir pislikti. Livia güzel ve tatlı olmasına rağmen, onun birlikte olduğu uzun boylu, zarif, çekici kadınlardan biri değildi. Görünüşleri ve vücutlarıyla bir erkeği nasıl kızdıracaklarını ve ona nasıl eziyet edeceklerini bilen türden kadınlar.

Gerçek şu ki, kız ne kadar güzel olursa olsun, Kyr onu sakat bırakmadan önce ona asla iki kez bakmazdı.

Bu düşünce onu ta ruhuna kadar yaraladı. Yüzeyden daha derine bakmayacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmışti?

Ve ondan çok daha iyi birini hak ediyordu.

"Keşke senin için bir bütün olabilseydim. . . Keşke sana sarılabilsen, seninle dans edebilsen, seni kollarıma alabilsem ve seninle istediğim gibi sevişebilsem."

"Ve ben sadece sana sahip olduğum için minnettarım. Sevdiğim şey bedenim ya da yüzün değil, Adron. Kalbin, ruhun ve aklın."

Onun sözleri karşısında titredi, sonra onu kendine çekti ve öptü. Kadın dikkatle onun kucağına doğru ilerledi.

Adron onun elini omuzlarından kollarına doğru kaydırđını hissederken dudaklarını ısırđı.

Kalçalarını kaldırdı, sonra kendini onun üzerine bıraktı. Aynı anda inlediler.

Ellerini küvetin kenarına dayayarak, yavaş ve kolay bir şekilde onun üzerinde gezindi ve vücudunun onunkini sarmasının verdiği zevkten k r olmasına neden oldu. Ve ilk kez Kyr'a minnettar oldu. O piç gözlerini açtığı için minnettardı.

Livia'yı bulduğu için minnettar.

Ona bir şey olursa Tanrı yardımcısı olsun. O asla kaybedemeyeceği tek şeydi. Onu gerçekten yok edebilecek tek şey.

Boğazı düğümlenerek, onun kollarında doruğa ulaşmasını izledi. Kadının yüzündeki zevk adamın içini parçaladı. Ve onun vücudunun etrafında sıkılaştığını hissettiğinde, kendini kendi salınımına teslim etti.

Livia onun göğsüne doğru çökmeye başladı, sonra onu incitmeden önce kendini zor tuttu. Ona gülümsedi ama gözlerindeki kargaşayı gördü, yaptığı hareket karşısında kaskatı kesildiğini hissetti. Vücudunun kırılğanlığını fark ettiğinde bu onu her zaman incitmişti.

Bu bakışı ondan sonsuza dek uzaklaştırmak için her şeyini verebilirdi.

Hayatını verir miydin?

Onu her gün rahatsız eden soru buydu. Ve onu en çok korkutan şey, cevabın evet olmaya başlamasıydı. Onun mutluluğunu, kendisinininkine tercih ederdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Her zamanki gibi, ondan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi.

Livia iç çekti. Onun duygularını incitmek istememişti. Ama artık çok geçti. Yine ondan uzaklaşmıştı.

ALTI

Giyindiklerinde neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. "Dışarıda yemek yemek ister misin?"

Adron'un sorusu onu ürkütmüştü. Gitmeye gönüllü olmak onun yapacağı bir şey değildi. Normalde her adımda tehditler savurup itiraz ederken onu dışarı çekmesi gerekirdi.

Yemeğe gitmek istiyordu ama bugün ağrıları çok iyi gidiyordu. Normal ilaç dozunun sadece yarısını almıştı. İsteyeceği son şey gücünü tüketmek ve onu tekrar incitmekti. Ve dışarı çıkmak onu her zaman gerginleştirirdi. İnsanların yüzüne ya da bastonuna bakmasından hoşlanmıyordu.

Ama teklif etmesi çok hoştu.

"Hayır, sorun değil."

Ona şüphayle baktı ve sözlerini ona karşı kullandı. "Hadi ama, hayatını bu dairede kilitli geçiremezsin. Temiz hava sana iyi gelecektir."

"Kendini hissettiğinden emin misin?"

"Gerçekten mi? Sürekli burada tıklılıp kalmaktan nefret ediyorum. Daha önce hiç evcimen biri değildim."

"Evet, ama insan içine çıkmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Omuz silkti. "Seninle dışarı çıkmayı sevmeyi öğrendim. İnsanlar beni eskisi kadar rahatsız etmiyor. Zaten seninleyken onları pek görmüyorum. Başkalarına bakmaktansa sana bakmayı tercih ediyorum."

Buna nasıl hayır diyebilir ki?

"Tamam." Ayağa kalkıp ayakkabılarını giyerken Adron da ceketini alıp ona tuttu.

Fazla uzağa gitmediler, birkaç hafta önce Zarina ve annesiyle birlikte keşfettikleri şirin bir restorana birkaç sektör öteden gittiler.

Yemeklerini beklerken Adron onun yanına oturmuş, kolunu sandalyesinin arkasına dolamıştı. Nedense Adron onun bir tutam saçını işaret parmağının etrafında döndürmekten hoşlanıyordu. Bunu ne kadar çok yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değildi... hatta bunu yaptığının farkında olup olmadığından bile. Ama ne zaman onun yanında olsa, saçlarıyla oynuyordu.

Ve bu onu her zaman
ısıtırdı. "Buna
inanamıyorum."

Adron tanımadığı bu derin ses karşısında kaskatı kesildi.

Livia başını çevirdiğinde kocasına inanılmaz derecede benzeyen bir adam gördü ve onun, Adron'un ailesinin henüz tanışmadığı tek üyesi olan, ele geçirilmesi zor kardeşi Jayce olduğunu anladı.

Sandalyesinin yanında duraklayan Jayce'in yeşil gözleri dostlukla sıcacıktı. Uzun sarı saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve üzerinde siyah bir League suikastçısının sokak üniforması vardı. O kadar karanlık bir şeydi ki ışığı emiyor gibiydi. Kollarına koyu kırmızı hançerler işlenmişti ve her birinin tepesinde onu türünün en ölümcülü olarak gösteren bir taç vardı. Birinci dereceden bir komuta suikastçısı.

Şakacı gözleri olmasaydı, onunla karşılaşmak dehşet verici olabilirdi. Ancak bu gözler yüz hatlarını yumuşatıyor ve onu neredeyse insan gibi gösteriyordu.

Gülümseyerek eldivenli elini ona uzattı. "Sen Livia olmalısın. Sonunda seninle tanışmak harika. Ailem senin hakkında çok şey düşünüyor."

Kız kıpırdayamadan ya da konuşmadan Adron onun koluna vurdu. "Burada istenmiyorsun. Neden sürünerek çıktığın deliğe girmiyorsun?"

Jayce dudağını büktü. "Bu gerçekten orijinal ve olgunca. Hazır başlamışken neden bana Bay Kokuşmuş Pantolon demiyorsun?"

"Siktir ."

Jayce'in çenesinde bir tik oluştu. Yine de soğukkanlılığını korudu ve tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Bak, geçmişî arkamızda bırakıp yeniden kardeş olamaz mıyız?"

Adron'un yanıtı o kadar kabaydı ki, yüzüne bir sıcaklık yayıldı.

Jayce öfkesinden kızardı. "İyi, kendine acıyarak yuvarlan, seni iğrenç pislik."

Gitmek için döndü.

"Aynen öyle," diye hırladı Adron, "bana sırtını dön, seni korkak. Her zaman en iyi yaptığın şey buydu."

Jayce dönüp Adron'u sandalyesinden yakaladı.

Livia onları durdurmak için ayağa kalkarken nefesi kesildi. "Onu bırakmalısın."

Jayce onu görmezden geldi. "Sakın bana korkak deme. Sen, tüm erkekler, bunların savaş sözcükleri olduğunu bilirsin."

Ama Adron geri adım atmadı ve gözlerindeki nefret yakıcıydı. "Neden olmasın? Bu doğru, değil mi? Birlik üniforması giymeye cüret ediyorsun ama onlara ettiğin yemine ve bana ettiğin yemine ihanet ettin. Sen kendini beğenmiş bir korkaktan başka bir şey değilsin."

Ondan sonra her şey bir bulanıklık içinde oldu.

Jayce böğürdü, sonra savurdu.

Adron eğildi ve Jayce'in çenesine sarsıcı bir darbe indirdi.

Bir suikastçı olarak eğitilmiş ve bilenmiş olan Jayce, darbeye kendi darbesiyle karşılık verirken otomatik pilotta hareket etti. Adron'un kalbine doğru bir yumruk. O kadar şiddetliydi ki, sağlıklı bir adamda zayıflatıcı olabilirdi.

Adron üzerine . . .

Livia kemiklerin kırıldığı o korkunç sesi duydu. Darbenin gücü Adron'u masaya geri savurdu.

Yere düşmeden önce Livia onun ağır yaralı olduğunu anlamıştı.

"Tanrım, Adron," diye soludu Jayce onun yanında diz çökerken. "Çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Tamamen refleks olarak yaptım. Tanrım, özür dilerim."

Adron cevap veremedi.

Livia, Adron'un nefesi göğsünde gevşekçe sallanırken yüzünün solgunluğunu dehşetle izledi. Adron'un gözlerinde daha önce hiç panik görmemişti ama şimdi görüyordu ve bu onu en çok korkutan şeydi.

Jayce bir sağlık ekibi çağırdı ama artık çok geçti. Adron'un solunumu kalp atışlarına göre daha da azalıyordu. Kan öksürmeye başladı.

Livia onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

Adron onun koluna dokundu ve ölmeden önce yüz hatlarını ezberlemeye çalıştı. Jayce'i asla kıskırtmamalıydı. Kardeşinin öfkesi her zaman tetikteydi.

Tıpkı Adron gibi.

Ama artık çok geçti. Jayce, Adron'u çöplükte yatarken bulduğunda yapması gereken tek şeyi sonunda yapmıştı.

Onu öldürmüştü.

Adron uzandı ve elini Livia'nın yumuşak, kremi yanağına koydu. Onun merhamet meleşti. Ölmek istediği bir zamanda, ona yaşamak için bir sebep veren tek kişi oydu.

Onu terk etmek istemiyordu. Onun yanında olmayacağı düşüncesine katlanamıyordu.

Ama böyle olması gerekmiyordu.

Kadının yüzü gözünün önünden kayboldu ve sonra her şey karardı.

"Hayır!" Adamın eli yüzünden düşüp kollarında gevşerken Livia çığlık attı.
"Beni bırakmaya cüret etme!"

Ama artık çok geçti. Cildinin rengi çoktan solmuştu.

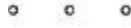
Jayce yere yatırdı ve hayata döndürmeye hazırlandı.

"Kahretsin!" Jayce ona suni teneffüs yapamayacağını anladığında acı dolu çığlık içini parçaladı. Adron'un vücudu bunu kaldıramazdı.

O anda Livia yapabileceğini bildiği tek şeyi yaptı. İçinin derinliklerine uzandı ve sahip olduğu tüm gücü topladı. Bunun ona neye mal olacağını umursamadı. Adron olmadan yaşayamazdı. Ve eğer bu kendi hayatı anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Neredeyse anında elleri ısındı. Daha önce hiç olmadıkları kadar sıcaktı. Ellerini Adron'un göğsüne dayadı ve yaşam gücünü Adron'a yönlendirdi.

Adron'un bedenini inanılmaz derecede parlak turuncu bir hale sararken Jayce gözlerini siper etti.

Adron bir sarsıntıyla uyandı. İlk başta öldüğünü sandı. Hiçbir yerinde acı yoktu.

Vücudu garip hissediyordu.

Farklı. Bütün hissetti.

Sonra Jayce'in yüzüne dokunduğunu ve göğsünde garip bir ağırlık hissettiğini fark etti.

"Adron mu?" Jayce şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Adron yere bakınca göğsündeki ağırlığın Livia olduğunu fark etti.

Kalbi küt küt atarken, sekiz yıldır sahip olmadığı bir çeviklikle doğruldu.

Ve o anda, onun ne yaptığını anladı. Onu tekrar iyileştirmişti.

Onu kollarının arasına aldığı anda, kanla kaplı elini gördü ve inanamayarak kaşlarını çatı. Yara izleri tamamen kaybolmuştu.

Parmak eklemlerindeki yara izleri bile kalmamıştı. Ne yapmıştı ki? "Livia?"

Onu kendine doğru çekti.

Cevap vermedi. Sanki ölmüş gibiydi. Ölmüş gibiydi.

Adron başını eğdi ve yüzünün hayaletimsi solgunluğunu gördü.

"Livia?" Onu hafifçe sarsarak tekrar denedi.

Cevap vermedi.

Jayce yardım etmeye çalıştı ama Adron onu geri itti. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. "Livia? Lütfen konuş benimle. Lütfen."

Sağlık görevlileri ve adam isteksizce onu onların bakımına bıraktı.

Daha önce hiç olmadığı kadar dehşete düşmüş bir halde, onları restorandan çıkıp hastaneye götürecek olan asansöre kadar takip etti.

• • •

Theo Livia'yla ilgilenirken Adron yıllar sonra ilk kez antiseptik bekleme odasında oturuyordu. Sonunda, birden fazla ameliyat geçireceği haberini beklerken ailesinin neler hissettiğini biraz olsun anlamıştı.

Korku ve belirsizlik onu parçalamıştı. O ve Livia birbirlerini sadece kısa bir süredir tanıyorlardı.

Bu durum ailesi için daha ne kadar kötü olabilirdi?

"Adron?"

Annesi ve babası ona katılırken başını kaldırıp baktı. Yüzünü ellerinin arasına alıp yara almamış yanağına dokunduğunda annesinin gözleri yaşlarla dolmuştu. "Yara izine ne oldu?"

Onu hastaneye kadar takip etmiş ve yanında kalmış olan Jayce cevap verdi. "Livia onu iyileştirdi. Nasıl yaptı bilmiyorum ama bir dakika önce neredeyse ölüydü, bir dakika sonra ise tamamen iyileşti."

Babası kaşlarını çattı. "Doktor senin hakkında ne dedi?"

Adron annesinin dokunuşundan geri çekildi. "Daha sonra benim üzerimde testler yapmak istiyor." Ama Adron'un umurunda bile değildi.

Önemli olan tek şey Livia'ydı.

Annesi başıyla onayladı. "Ailesini aradın mı?"

Adron'un göğsü bu anı karşısında gerildi. "Denedim. Babası bana onun artık kendisini ilgilendirmedığını ve ona ne olduğunu umursamadığını söyledi."

Annesinin güzel yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "nasıl yapabilir?"

Adron omuz silkti. Şu anda gerçekten konuşmak istemiyordu. Yine de Livia konuşmaktan hoşlandığı tek kişiydi, o kadar.

Lütfen ölme.

Yeniden yalnız kalma düşüncesinin verdiği acı, tek şeydi.
Geri kalan her şey önemsizdi.

Babası Adron'dan Jayce'e bir bakış atarken gülümsedi. "İkinizi aynı odada kan dökülmeden görmek çok güzel."

Adron, Jayce'le ihtiyatlı ve utanç dolu bir bakış alışverişinde bulundu.
Bunların hepsi onun suçuydu.

Eğer Jayce'i rahat bıraksaydı, bunların hiçbirisi .

Ben tam bir .

Jayce arkasını döndü.

Ailesi içecek bir şeyler almaya gitti.

Yalnız kaldıklarında Jayce ona yaklaştı. "Tüm bunlar için gerçekten üzgünüm."

Adron ona ters ters baktı. Jayce'in bahanelerinden bıkmıştı. "Beni öldürmen gereken zamanda öldürseydin bunların hiçbirisi olmazdı."

Gözleri soğuk ve sert bir öfkeyle parlarken Jayce dudağını büktü. "Bana dürüstçe söyle, beni yarı ölü ve çaresiz bir şekilde yatarken bulsaydın öldürebilir miydin?"

"Acı çektiğini görmektense, evet."

Jayce'in bütün yüzü karardı. "O zaman sen benden daha iyi bir suikastçısın. Çünkü öz kardeşimi öldürmüş olsaydım kendimle asla yaşayamazdım."

"Adron?"

Theo da onlara katılınca döndü.

Theo onun önünde duraksadı. "garip, değil mi? Sen giyinik ve dik dururken seninle tartışmaya alışık değilim."

"Hiç komik değilsin."

Theo özür diler gibi baktı. "Özür dilerim, gergin bir mizah." Boğazını temizledi ve Adron'un içini bir korku kapladı.

Theo kötü bir şeyden kaçınıyordu. "Ee?"

diye sordu.

"Kesinlikle komada. Her ne yaptıysa, onda büyük bir nörolojik hasara yol açmış. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sanki beyninin bir kısmını yakmış gibi."

Büyükannesi gibi.

Adron onun karanlıkta çaresizce yattığını düşündükçe hıçkırıklara boğuldu.
Tek başına.

Bu onun en büyük
korkusuydu. Bunu neden
yapmıştı?

Onun için . . .

Tanrım, kalbindeki acıdan nefes alamıyordu. Adaletsizliğe karşı haykırmak istiyordu. Herkese ve her şeye karşı çıkmak istiyordu.

Bunun için Jayce'ten de nefret etmek istiyordu.

Ama sonunda, gerçekten suçlanması gereken tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu ve bu en çok canını yakan şeydi.

Theo'ya sert bir bakış fırlattı. "Bundan kurtulacak mı?"

"Dürüst olmak gerekirse . . . Bundan şüpheliyim. Çok fazla hasar var. Şu anda sadece makineler sayesinde hayatta." Theo ona sert ve soğuk bir bakış attı. "Benim profesyonel görüşüm, her şeyi kapatmamız ve doğanın kendi akışına bırakmamız gerektiği yönünde."

Kalbi binlerce parçaya ayrılırken Adron duvara yaslandı. Gözlerindeki yaşları hissetti, acı ve kabaran sefaletin onu ezdiğini hissetti.

Gitmesine izin veremezdi.

Onun için yaptığı onca şeyden sonra olmaz. Onun için ifade ettiği her şeyden sonra.

Ama sonra, onun yaşamak istemeyeceğini bildiği halde yaşamasına izin veremezdi. Bu çok zalimceydi.

Ve hissettiği tek şey, yıllar boyunca birlikte yaşamayı öğrendiği acıyla alay edecek kadar derin, ıssız bir acıydı.

Theo'yu gömleğinden yakaladı. "Sakın ölmesine izin verme. Duydun mu beni?"

Theo dehşetle baktı. "Elimizdeki tek şey onun bedeninin kabuğu, Adron. Zihni çoktan yok oldu."

"Sadece yarısı, değil mi?" "Şey ... evet."

"O zaman bir şansımız var." Ve yarım bir şans hiç olmamasından daha iyiydi. "Ben dönene kadar kalbinin atmasını sağla."

"Elimden geleni yapacağım." O da öyle yapardı.

Theo'yu serbest bırakan Adron, yıllardır bilmediği bir güç ve çeviklikle hastaneden kaçtı. Livia'nın hayatta kalmak için tek bir şansı vardı ve ne olursa olsun bunu ona verecekti.

Bu onu öldürse bile.

"Burada ne işin var senin?" Adron, yaşlı adamın danışmanlarını denetlediği taht odasına zorla girerken Livia'nın babası sordu.

Adron, kendisini süzen bir oda dolusu adamı umursamadan kayınpederine yaklaştı. "Livia'nın annesini görmem gerek. Hemen."

"Bu yasak."

Bu yeterince iyi değildi. "Aynen öyle. Livia ölüyor ve onu kurtarabilecek tek kişi annesi."

Babasının yüzü soğukkanlıydı, haberlere karşı tamamen bağışıklık kazanmış görünüyordu. "Eğer ölürse, öyle olsun. Bu Tanrı'nın isteği. İtaatsizliğiyle bizi utandırdı. Size ve ona bu evden sonsuza dek koptuğunu söyledim ve öyle de oldu. Onun işleri sizin sorunuz, bizim değil."

"Annesini görmem gerek." Adron yan kapıya doğru ilerledi.

"Muhafızlar!" diye seslendi babası. "Onu hemen götürün."

Adron, takviye çağırana kadar muhafızları geri püskürttü. Ciddi şekilde sayıca az olmasına rağmen elinden geldiğince savaştı ama sonunda onu yakaladılar ve babasının önüne sürüklediler.

"Ölmesine izin veremezsin." Adron onların tutuşuna karşı mücadele etti.

Babasının yüzündeki kendini beğenmişlik onu iğrendirmişti. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, onu asla utandırmamalıydın."

"Lanet olsun sana!"

"Onu bu gezegenden çıkarın."

Adron iradesi dışında tahttan geri çekildi, ancak muhafızlara karşı savaşırken, genç bir hizmetçi kızın yüzünde endişe ve acıma ile gölgelerden onu izlediğini gördü.

Adron onun korku dolu bakışlarıyla karşılaştı ve bir mesaj iletebilmeyi umdu. "Annesine Livia'nın ona ihtiyacı olduğunu söyle. Lütfen..."

"Krista!" Livia'nın babası tersledi. "Çık git buradan. Hemen!" Kız koşarak uzaklaştı ve muhafızlar onu saraydan dışarı attılar.

Adron yumruğuyla kapalı kapıya vururken daha fazla muhafız ona gemisine kadar eşlik etmeye geldi. Öfkeyle bağırdı. "Bana yardım edin, eğer o ölürse hepimizi mezarlarınızda göreceğim!"

Ama kimse onu duymadı.

Yenilmiş bir şekilde geri döndü ve ölüm Livia'yı ondan tamamen çalmadan önce onunla olabildiğince fazla zaman geçirmek için geri döndü. . .

Adron hastane odasının kapısında durakladı ve tanıdık monitörlerin bip ve tıslama seslerini dinledi. Ama bu sefer monitörler ona bağlı değildi.

Kendi deneyimlerinden kızın onları duyabildiğini biliyordu. Orada iletişim kuramadan yatmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Tek başına. Korkmuş.

Tüm bu adaletsizlik karşısında çığlık atmak istedi.

Boğazı düğümlenerek odayı geçti ve kadının yanındaki yatağa oturdu.

"Hey, tatlım," diye fısıldadı, onun soğuk elini kendi eline alarak. Diğer eliyle yüzünü kavradı ve dudaklarını serin yanağına değdirmek için ona doğru eğildi.

"Lütfen gözlerini aç, Livia," diye fısıldadı gözyaşları onu kör ederken. "Gözlerini aç ve ne yaptığını gör. Aslında burada yüzümü buruşturmadan oturuyorum. Hiç acı yok. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

Adron onun çenesinin dış hatlarını çizdi. Ve sonra çok uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı.

Dua etti.

Dua etti ve onun tatlı kollarının kendisini sardığını hissetmeyi arzuladı. Adını söyleyen o değerli sesini duymak için. Sadece bir kez daha.

Neden gözlerini açıp ona bakmadı?

Saatler boyunca onunla kaldı ve daha önce hiç konuşmadığı kadar çok konuştu.

Onun yanına oturarak elini kalbine götürdü ve uyanmasını diledi. "Neden benimle kaldın bilmiyorum. Tanrı biliyor ya, buna değmezdim. Ama artık beni yalnız bırakmanı istemiyorum. Sana ihtiyacım var, Livia. Hayatımda sen olmadan yaşayamam. Yaşayamam. O kadar güçlü değilim. Lütfen gözlerini aç ve bana bak. Lütfen."

"Seni duyabiliyor, biliyor musun?"

Adron, karısıyla geçirdiği son birkaç değerli saati bölen arkasındaki sesle gerildi. Bir hemşire olduğunu düşünerek bakmaya zahmet etmedi. "Biliyorum."

"Onun fişini çekecek misin?"

Bu düşünce onu boğdu. Ve ilk kez, Jayce'in Adron'u çöplükten çıkardığında neler hissettiğini tam olarak anladı.

Tanrım, onu sevdiği için kardeşinden nefret etmekle ne kadar aptallık etmişti.

Boğazı düğümlendi, gözyaşları gözlerini kör etti. "Gitmesine izin veremem. Şansım varken olmaz."

"Onun istediği bu."

"Biliyorum." Hiç kimsenin bilemeyeceği bir şekilde biliyordu. O da oradaydı.

Hemşire öne çıktı ve omzuna nazik bir el koydu. "Seninle birlikte olduğunu söylememi istedi. Ve sen buna değdin. Seni canından çok seviyor."

Kaşlarını çatarak başını kaldırdığında, kimliğini tamamen gizleyen bir pelerin giyen küçük bir kadın gördü. "Sen de kimsin?"

Başörtüsünü indirdi. Yüz hatları melek gibiydi ve adam onu bir anda tanıdı. O Livia'nın annesiydi.

Ve gerçek olmaktan çok efsane olan bir ırkın gümüşü yeşil gözlerini gördü. "Sen Trisani misin?"

Başını salladı.

Adron bu bilgiyle ağzı açık kaldı. Trisani'ler psişik yetenekleriyle efsaneleşmişlerdi. O kadar efsaneviydiler ki neredeyse soyları tükenene kadar avlanmışlardı. Hayatta kalanlar, güçlerini isteyen ya da onlardan korkanlar tarafından köleleştirilebilecekleri ya da öldürülebilecekleri büyük nüfuslardan uzakta saklanmaya çok dikkat ediyorlardı.

Livia'nın yanına gitti ve kızının kolundaki serumu çıkardı. Sonra yavaşça, parça parça monitörleri .

"Uyanma vakti geldi küçük çiçek," diye fısıldadı. Livia'nın alnına nazik bir el koydu.

Adron şaşkınlıkla Livia'nın gözlerini açmasını izledi. "Anne?" diye nefes aldı.

Annesi gülümsedi, sonra onu alnından öptü. Bir elini Livia'nın vücudunda gezdirdi.

İçine yayılan sevinçle birlikte Adron kendini rahatlamış hissetti. Livia yaşıyordu. Annesi onun ve Livia'nın ellerini tuttu ve kendi ellerinde birleştirdi.

Adron'un kalbi, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü bir dokunuşun sıcaklığıyla çarptı.

Livia ondan annesine baktı. "Krista'ya beni Altın Crona'ya göndermesini söyledin, değil mi?"

Annesi başıyla onayladı. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız." Adron'a baktı. "Ve dile getirmediğiniz sorunuza cevap vermek gerekirse Komutan, evet, bu kalıcı. Livia sizi tamamen iyileştirdi ama ..." Kızına keskin bir bakış fırlattı. "Artık güçlerini kullanmayacaksın. İnsan yarınız onlar için yeterince güçlü değil."

"Biliyorum ama ölmesine izin veremezdim."

"Anlaşıldı. Ama bunu bir daha *asla* yapma." Pelerinini kaldırdı. "Şimdi özlenmeden önce geri dönmeliyim." Kapı aralığında durakladı ve geri döndü. "Bu arada, o bir erkek."

Adron kaşlarını çatı. "Çocuk nedir?"

"Taşıdığı bebek. Tebrikler Komutan. Yedi ay içinde baba olacaksınız."

EPILOG

Bir yıl sonra

Livia, Adron'un küçük oğullarını sabahın üçünde emzirmesini izlerken kapı aralığında durakladı. Yastıklara yaslanmış olan Adron yatakta oturuyor, kucağına mütevazı bir şekilde örtülmüş bir çarşaftan başka bir şey giymiyor, biberonu tutuyor ve bebek Jayce'e sevgiyle bakıyordu ... adını onları bir araya getirmede kilit rol oynayan amcasından almıştı.

Adron yanağını bebeğin kel kafasının tepesine yasladı ve ona sarıldı. "Sana sahibim, ufaklık," diye fısıldadı. "Evet, sahibim."

Jayce tekmeledi ve . O güldü.

Adron sanki onu ürkütmüş gibi baktı. "Geri döndüğünü bilmiyordum."

"Anlayabiliyorum." Yanlarına oturmak için hareket etti. Sonra Adron'un kalkık bacağına yaslanarak onun yara almamış göğsünde yatan güzel bebeğe baktı.

Jayce minik elini parmağına doladığında ona gülümsedi.

Adron sevgi dolu elini Livia'nın yumuşak, dağınık saçlarında gezdirdi. Onun , Livia'nın Golden Crona'nın arkasında içki içerken bulduğu acı alkolikten çok daha iyi bir noktaya gelmişti.

Kırılmış, kanayan bir adam bulmuş ve onu yeniden bir bütün haline getirmişti. Sadece bedenen değil, kalben de. Onu ailesiyle ve ruhuyla yeniden bir araya getirmişti.

Geçen yıl boyunca, bebeğiyle birlikte olgunlaşmasını izlemiş ve Jayce'i dünyaya getirmek için mücadele ederken onun elini tutmuştu.

Hayat bir saniyelik bir dönüşle değişirdi. Bunu hep biliyordu ama yağmurlu ve soğuk bir gecede, pis bir batakhanein arka odasında hayatı keskin bir dönüşle cennete dönüşmüştü.

Kurtuluş hiçbir zaman bulmayı umduğunuz yerde değildir. Ve o, acı bir alaycı, bunu kurnaz olmayan bir masumun kollarında bulmuştu.

Livia onun bakışlarındaki yoğunluğu fark edince kaşlarını çattı. "Ne düşünüyorsun?"

Parmak ucuyla dudaklarının dış hatlarını çizdi. "Kendimi o kadınla değiş tokuş ettiğim için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum. Kardeşim beni öldüremediği için ne kadar memnun olduğumu. Ama en önemlisi, içimde kurtarılmaya değer bir şey gördüğün için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum."

Öne doğru eğildi ve onu dudaklarından nazikçe öptü. "Oğlum Livia ve hayatım için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

ŞÖVALYE RÜYALARI

BİR

"Şey," dedi Taryn Edwards yolun kenarında durmuş, bozulan arabasının yanından geçen Dallas trafiğini izlerken cep telefonuna, "kendimi en yakın otobüsün altına atardım ama bugünkü şansımı düşünürsek, eminim ki bir milimetreden daha az bir mesafede parçalanır ve sadece kıyafetlerimi mahveder Muhtemelen saatimi de kırar."

"Timex takıyorsun."

Homurdandı. "İnan bana, bugün Timex'im bile bir yalamaya dayanamaz ve tıklamaya devam edemez. Bana bir Tonka kamyonu verin, onu mürekkepli kalemimle ezeyim."

Janine'in kahkahası parazitte yankılandı. "Taryn, gerçekten *o kadar* kötü mü?" Cep telefonunu sıkı sıkı Taryn, durmuş olan telefonuna baktı.

Firebird, o güne kadar satın aldığı en güzel, en pahalı çim süsüydü.

Tüm bu kötü şansın içinde, özellikle de tek yapmak istediği eve dönüp sıkıntılarını galonlarca Ben & Jerry's Phish Food ile boğmak olduğu için. "Bu berbat sıcakta, yüksek topuklu ayakkabılar giyerek ve şu anda bir kasırga itse bile yokuş aşağı gitmeyecek siyah bir arabayla dışarıda kaldığım gerçeğini göz önünde bulundurursak, evet diyebilirim."

Janine yine güldü. "Gelip seni ister misin?"

"Hayır. Düşündüğünüz için teşekkür ederim ama çekiciyi beklemek zorundayım ki o da benim ÖLÜ Firebird'ümden daha yavaş hareket eden tek şey gibi görünüyor."

"Tanrım," dedi Janine. "Sinirli bir ruh hali içindesin."

Çünkü az önce erkek arkadaşımı ofisinde sekreteriyle birlikte Kama Sutra Onur 'ne girmeye hak kazanacaklarına emin olduğum bir pozisyon gösterirken yakaladım. . . .

Taryn'in kalbi, onun masasında birbirlerine girdikleri görüntüyü hatırladıkça acıyla doldu. Bir an nefes alamadı ve Janine'e tüm hikâyeyi anlatmayı çok istedi ama ihtiyacı olan son şey yolun kenarında ağlamaktı. Elinde kalan tek şey saygınlığıydı ve Rob'a ondan kalan son parçayı vermeye hiç niyeti yoktu.

"Taryn, neden adresini kullanmıyoruz?"

Birden telefon, tıpkı arabası gibi, . "Janine?"

Hiçbir şey.

Taryn numaray ı tekrar aramaya çalıştı ama parazit o kadar şiddetliydi ki hiçbir şey duymadı.

"Harika," diye mırıldandı, telefonu kapattı ve caddenin karşısındaki alışveriş merkezine baktı. ığlık ığlığ a trafikte biraz yürümek zorunda kalacaktı ama en azından içecek soğuk bir şeyler alabileceğ i bir market ve çekici gelene kadar vakit geçirmek için göz atabileceğ i birkaç dükkân vardı.

şansımız yaver giderse bir araba ya da kamyon ona çarpabilir ve acısına son verebilir.

Trafikten kaçarak alışveriş merkezine doğ ru ilerledi. Lanet olsun, gerçekten de yaralanmadan varmıştı. Gerçekten onun günü değ ildi.

Bu durumdan iğ renerek markete yöneldi, ancak marketin girişine yaklaştığ ında yandaki küçük kitapıyı gördü.

Taryn durakladı ve rahat görünümlü yere kaşlarını çattı. Bunu ne zaman açmışlardı? Burayı daha önce gördüğ ünü hiç hatırlamıyordu.

Elle boyanmış tabelaya baktı: HAYALLER VE GÖKKUşAKLARI.

Ne garip.

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. İyi bir kitap bu geceki dertlerine Ben & Jerry kadar iyi gelecektir.

Kitap raflarıyla kaplı neşeli dükkânın içine doğ ru ilerlerken, sağ ındaki duvarda kitapları düzelten yaşlı bir kadın gördü. Taryn'i selamlamak için merdivenden inen yaşlı kadında genç, neredeyse peri görünen bir şeyler vardı. Kadın şaşırtıcı bir çeviklikle hareket ediyordu. Platin grisi saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve üzerinde solmuş mavi bir kot pantolon ile pembe bir yazlık kazak vardı.

Dükkân küflü eski kitaplar gibi kokuyordu ve en soldaki köşede küçük bir kafe vardı ve burada bir cezve kahve fokurduyordu.

"Hoş geldiniz," dedi kadın, kahverengi gözleri dostlukla parlıyordu. "Eminim okuyacak bir şeyler arıyorsunuzdur."

Taryn o öğleden sonra ilk kez gülümsedi. "Medyum olmalısın."

Kadın aralarındaki mesafeyi kapatırken güldü. "Pek sayılmaz. Ne de olsa bir kitapçının içindesiniz." Taryn'in önünde dururken göz kırptı. "Peki, ne okumaktan hoşlanırsınız? Gerilim, bilim kurgu ..." Yaşlı kadın Taryn'i incelerken çenesine vurdu. "Hayır. *Romantik*. Okumak için iyi bir romantizme ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

Taryn bu düşünce karşısında burnunu kırıştırdı. Aşk romanları okumayı uzun zaman önce bırakmıştı. İçindeki o naif Sindirella isteyen Prens-Şirin parçasını Barbie bebekleri ve diğer çocuksu fantezileri ve inançlarıyla birlikte dolaba gömmüştü. "Dürüst olmak gerekirse, onları okumuyorum."

Kadın gücenmiş görünüyordu. "Neden olmasın?"

"Bir adam, bir kadın. Sonsuza kadar mutlu. Sonsuza dek... sucuk."

Kadın ona başını salladı. "Benim adım Esther," dedi elini uzatarak.

"Taryn," dedi avucunda sıcak bir kadife gibi hissettiği elini sıkarken.

Esther ona araştıran bir bakış attı. "Şimdi bana o rüyayı senden çalan adamdan bahset."

Taryn hiçbir zaman kimseye, hele hele bir yabancıya sır verecek biri olmamıştı ama daha ne olduğunu anlamadan Rob Carpenter'la olan tüm geçmişi en ince ayrıntısına kadar ağzından dökülüverdi. "Korkunçtu!" dedi ve

Esther'den bir mendil alıp gözlerini silerken, Esther de ona tüm o sefil olayı anlatmaya devam etti. "Buna inanmıştım

yılan ve bana yalan söyledi."

Esther onu kafe bölümündeki küçük bir masaya götürdü ve ona bir fincan kahve yaptı.

"Gördüğünüz gibi," dedi Taryn burnunu sümkürmeden önce, "bana onun için tek kadının ben olduğumu söyledi. Başka kimseyi sevmeyeceğini söyledi. Sonra bir de baktım ki telefonu açtığında beni yanlış isimle çağırıyor. İyi bir hediye, biliyor musun?" İç çekti. "O zaman bilmeliydim ama aptalca yalanlarına inandım ve şimdi ..."

Yine Rob ve sekreterini masanın üzerinde gördü, giysileri etraflarında yere saçılmıştı.

Taryn, acı, utanç ve keder ona yeniden saldırırken elini saçlarına götürdü. "Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl bu kadar klişe olabildi?"

Esther onun elini okşadı. "Sorun değil canım, çok üzgünüm ama tüm erkekler hakkındaki fikirlerini bir düşüncesiz pisliğin yaptıklarına dayandırmamalısın."

Taryn kalbi kırılmış olsa da buna gülümsedi. "O bir pislikti."

"Elbette öyleydi. Önünde koca bir hayat olan genç ve güzel bir kadınsın. İhtiyacın olan son şey bu kadar bıkkın olmak. İhtiyacın olan şey eski moda bir kahraman."

Taryn bu düşünceyle hülyalı bir şekilde içini çekerken, gömülü olan o parçası çirkin kafasını kaldırdı. İster kabul etsin ister etmesin, içinde hâlâ peri masallarına inanan o küçücük, sonsuz küçüklükte bir parça vardı. En azından inanmak istiyordu. "Parlak zırlı bir şövalye, ayaklarımı yerden kesmeye geliyor. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Evet, öyle."

Esther ayağa kalkıp sol tarafındaki raflara giderken onu izledi. Bir dakika sonra Esther elinde bir kitapla geri döndü. "Bir şampiyona ihtiyacın var canım ve ben tam aradığın adamı biliyorum. Cesur Sparhawk, Ravensmoor'un dördüncü kontu."

Taryn, yakışıklı, çıplak göğüslü, kılıçlı bir adamın kendisine çapkınca sırtıttığı mor ciltsiz kağıdı inceledi. Rüzgâr abanoz saçlarını savuruyordu ve dürüst gözleri derin, canlı bir yeşildi. Ezoterik bir bilgi ve zekâ bakışıyla renklendirilmiş hınzır bir yeşildi bu ve bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını bilen bir adamın ışıltısını taşıyordu. Acele etmeyen ve işini doğru yaptığından emin olan bir adam.

Evet, çok .

Gülümsemesi şeytaniydi ve onda büyüleyici bir şeyler vardı. Kolları güç ve kuvvetle şişiyordu ve teninin mükemmel bronzluğunu derinleştiren altın, kurt uçuşu bir meşale takıyordu.

Çarpıcı ve muhteşemdi ve içindeki kadın böylesine açık bir erkeksiliğe otomatik olarak tepki veriyordu. Bu sadece bir çizim olabilirdi ama çok iyi bir çizimdi. Bir kadının bir dakikalığına da olsa böyle bir mükemmelliği bedeninde bulabilmeyi dilemesine neden olacak türden.

En azından bir ya da iki gece için.

Şövalye Düşleri başlığı altın varakla kapağın her tarafına yayılmıştı, ancak yazarın adı silinmiş görünüyordu.

İşin tuhafı kitabın arkasında hiçbir tanıtım yazısı yoktu ve yayıncıyı da tanımıyordu. "*Ma Souhait?*"

"Onlar eski bir yayıncı," dedi Esther. "Ben doğmadan önce de vardılar."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Hoşuna gidecek, güven bana." Esther pencereden dışarı, Taryn'in Firebird'ünün beklediği yere baktı. "Çekici kamyonunuz . En iyisi

koş."

Taryn cüzdanını çıkardı.

Esther ona elini salladı. "Ah, canım, geçirdiğin günden sonra bunu bir hediye olarak kabul et."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Esther onu kapıya kadar geçirdi. "Sana ve Sparhawk'a iyi şanslar. Ve unutmayın, bazen rüyalarımız hiç beklemediğimiz yerde ve zamanda ortaya çıkar. Bazen, sadece bazen, gözlerinizi açtığınızda onları kendi yatağınızda beklerken bile bulabilirsiniz."

Taryn bu tuhaf yorum karşısında kaşlarını çattı ama Esther oldukça eksantrik bir karakterdi. "Teşekkür ederim Esther."

Taryn elinde Sparhawk'la otoparka yöneldi, sonra caddenin karşısına geçti ve şoföre arabasını nereye götüreceğini söyledi.

• • •

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Rob için iyice ağladıktan, bir bardak Phish Food içtikten ve Janine'le uzun bir "geld-the-useless-bastard" konuşması yaptıktan sonra Taryn kitabını çıkardı ve Sparhawk'ı denemeye karar verdi.

Peki bu kitabı okumak size nasıl yardımcı olacak?

Aptalcaydı, bunu biliyordu ama yine de uykuya dalmadan önce kitabı okumayı ve Pinti Rob'u aklından çıkarmayı istemekten kendini alamıyordu.

İlk paragrafı gözden geçirdi.

Ravensmoor Kontu eşi benzeri olmayan bir kahramandı. Uzun boylu, güçlü ve çekiciydi, rüzgârda savrulan jet saçları ve ne güzel ne de kadınsı olan sert yakışıklı bir yüzü vardı. Tamamen erkekti.

Söylentilere göre savaşta binden fazla adam öldürmüştü ve yaldızlı kılıcının kabzasında ustaca tuttuğu bir eliyle mücevherlerle süslü soyluların bulunduğu kalabalık salonda yürürken, kibirli çalımıyla varlığı bile binden fazla kadını harap etmiş bir adamı çağırıyordu.

..

Taryn bu görüntüye gülümsedi. Evet, kesinlikle Rob Dickhead'i aklından çıkarabilecek birine benziyordu.

Gezgin haydut şampiyon ve onun biraz yavan da olsa güzel kızını elde etme arayışı hakkında daha fazla şey okurken içini çekti. Günümüz Amerika'sında böyle adamlar olmaması ne yazıktı.

"Sparhawk," diye fısıldadı hafifçe gülümseyerek, "iki saniyeliğine gerçek olmanı dilerdim."

Taryn kitabı kapatıp komodinin üzerine koydu, ışığı söndürdü ve uyumak için yerleşti. Ama orada uzanırken tek görebildiği, kahramanın okuduğu son görüntüsüydü.

Kocaman beyaz aygırının sırtında zırhlı bir şövalye, köyün büyücüsünü aramak için ormana doğru at sürüyor.

Sparhawk ormanın yarısında atından indi, kalbi beklentiyle çarpıyordu. Çalılıklar o kadar sıkı ki, bu noktadan sonra yayan gitmesi gerektiğini biliyordu.

Umursadığından değil. Yemin ettiği şeyden kaçmak için cehennem ateşinden bile geçebilirdi.

Alinor'la hayat.

Omurgasından aşağı bir tiksinti ürpermesi geçti. Kaderinden kaçmanın bir yolunu bulmalıydı ve kasaba dedikodularına inanılacak olursa, ormandaki yaşlı cadı onu kurtarabilecek bir mucizeye sahip olmalıydı.

Sık çalılıkların arasından kendine yol açtı. Hiç kimse ormanın bu kadar derinlerine inmeye cesaret edemezdi. Cadı dışında kimse. Burası onun eviydi ve kendisine zarar vermek isteyenlere karşı onu güvende tutuyordu.

Yürürken, ürkütücü bir varlık hissetti. Sanki ağaçların kendisi onu izliyormuş gibiydi.

Ama hiç korkmuyordu. Outremer'de dinsizleri yere seren bu adamdan değil. Servetini kılıcının gücü ve alınının teriyle kazanmış olan bu adamdan. Bu ormanda yaşayan hiçbir hortlak ya da iblis ondan daha tehlikeli değildi.

Gerçekten de, şeytanın kendisinin Sparhawk'tan korktuğu söylenirdi.

Sonunda sarmaşıklarla örtülü toprak kulübeyi bulana kadar ilerledi. İçeriden gelen tek yaşam belirtisi büyük bir mum ışığının titremesiydi.

Sparhawk öncekinden daha kararlı bir şekilde asma kaplı kapıyı çaldı. "Cadı?" diye seslendi. "Sana zarar vermek istemiyorum. Rehberli ini ve yardımını aramaya geldim."

Kısa bir duraksamadan sonra kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve uzun, g m    gri saçları olan ya lı bir kadın ortaya  ıktı. Ya lı kahverengi gözleri çok daha genç bir ruhun canlılı ıyla parlıyordu ve uzun gri saçları zayıf omuzlarına dökülüyordu.

"Lordum," diye selamladı ve kapıyı açarak onun içeri girmesine izin verdi. "Gelin, oturun ve diyarıma gelmenize neden olan bu meseleyi bana anlatın."

Sparhawk kadının dediğini yaptı. Onu küçük, sıkı ık kulübeye kadar takip etti ve pencerenin yanında gösterdiği koltu a oturdu. Düşüncelerini toplamak için birkaç dakika orada oturdu. Alinor'la ya ad  ı sorunları ilk kez birine anlatıyordu ve konuşmaya ba lad  ında tüm kirli detaylar ortaya döküldü.

Ya lı kadın ona ateşin yanında hazırladığı siyah ve acı karışımı uzatırken nazikçe, "Gördüğünüz gibi," dedi. "Hanımefendinin varlığı kadar rahatsız edici bulduğum şey görevim değil. Bir hanımefendiye sahip olmak için sahip olduğum her şeyi verirdim ..." Sparhawk cümlesini bitirmedi. Bitiremezdi.

Diledi i şey gerçeklikten çok masalsı bir şeydi. Bu  a da kimse a k için evlenmiyor.

Hiç kimse.

Zaten a k hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Nazik bir dokunu u hiç tatmamı tı. Ho  kar ılanmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmemi ti. Hayatının tamamını yalnız ve acı çekerek geçirmişti.

Annesi ve babası o daha bir bebekken  lm   t  ve o da önce varlığından bile nefret eden amcasının yanına, sonra da onu hiç d    nmeyen bir adamın yanına verilmişti.

Diğer  ocuklar ailelerinin yanına gitmek için sabırsızlanırken, o ahırları temizlemek ve lord   vayesi için bir şeyler toplamak zorunda kalmıştı. Tatillerini salonun bir köşesinde, etrafındaki ailelerin hediyelerini kutlamalarını izleyerek geçirirken, kendisine ait hiçbir şeyi yoktu.

Bir erkek olarak, kaderini kılıcının ucuyla  izmi  ve unvanları, serveti ve vücudu için istekli pek çok kadın bulmuştu ama hiçbiri onun kalbi için istekli olmamıştı. Hepsini bencil ve kibirli bulmuştu.

Tek istediği, bir odaya girdiğinde iyi ya da kötü bir yüzün aydınland  ını görmekti. Bir odaya girdiğinde onu karşılayacak bir çift açık kol bulmak.

geri döndü ve gittiğinde onun için ağlayacak bir çift göz.

Ama bu aptalca bir dilekti ve o da bunu çok iyi biliyordu.

"Bu hikâyeden çıkmak istiyorum," dedi sonunda. "Alinor'la evlenemem ve burada onunla bir an daha yaşayamam. Sonumu gördüm ve bu gerçekten de soluk bir son. Lütfen, size yalvarıyorum, bunu nasıl değiştireceğimi söyleyin."

Yaşlı kadın onun koluna hafifçe dokundu. "Size yardım edebilirim lordum."

"Edebilir misiniz?" diye sordu, sesindeki coşku eksikliğini fark ederek.

Yukarıdaki azizlerin bile bu zor durumda ona yardım edebileceğinden şüpheliydi. Ama o

Umutluydu. Her zaman umudu vardı.

Başını salladı. "Seni mucizelerle dolu bir dünyaya göndereceğim. Her şeyin mümkün olduğu bir dünyaya. Sonunun henüz belli olmadığı bir yere."

Sparhawk nefesini tuttu. Böyle bir şeyi ummaya cesaret edebilir miydi? "Ne?" Nazikçe gülümsedi. "Bedeli yok lordum. Ne yapıyorsam aşk için yapıyorum." "Aşk için mi?"

"Evet. Karışmamam gerektiğini biliyorum, ama arada sırada -nadiren de olsa -Ama arada bir özel önlemler gerektiren özel durumlar olur. Ve sen, sevgili Sparhawk, tam da böyle bir vakasın. Korkma, daha fazla acı çekeceğini görmeyeceğim."

Sparhawk ona bir gülümseme sundu. Köylüler bu kadın hakkında yanılmıştı. O bir cadı değildi. O bir melekti.

"Sizin için şükran duası edebilmem için bilebileceğim bir adınız var mı?"

Ona nazikçe gülümsedi. "Evet. Bana Esther derler."

"O halde sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum, sevgili Esther."

"Ama," dedi, sesinde bir uyarı notu vardı, "sana verdiğim şey sadece bir şans. Benim güçlerim sınırlı. Mucizeni gerçekleştirmen için sana en fazla yedi gün verebilirim. Eğer bu süre içinde aşkı bulamazsan, buraya dönmeli ve Alinor'la evlenmelisin."

Düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Yine de karşısındaki kadın ona bir şans vermişti ve Tanrı biliyordu ki bundan çok daha kötü ihtimallerle karşılaşmış ve zaferle dönmüştü.

"O zaman bu mucizeyi gerçekleştireceğim," diye nefes aldı. "Ne pahasına olursa olsun." "Öyleyse için, lordum," dedi, kadehi tutan elini kaldırarak.

"Ve

Unutmayın, bazen rüyalarımız hiç beklemediğimiz yerde ve zamanda ortaya çıkar. Bazen, sadece bazen, gözlerinizi açtığınızda onları yatağınızda beklerken bile bulabilirsiniz."

İKİ

Sparhawk uyandı. Sanki bir gece önce çok fazla bal likörü içmiş gibi başı şiddetli bir ağrıya çarpıyordu. Sabahın erken saatlerinde doğan güneşin ışığına bakarak günün daha yeni başladığına karar verebilirdi. Kapanmamış pencereden sızan soluk tereyağı ışınları ahşap zemine ve yattığı yatağa yayılıyordu.

Hiç bilmediği bir yataktı.

Son derece geniş, açık sarı bir battaniyeye sahip yatak, 1.80'lik boyunu rahatlıkla alıyordu. Yanında yatan kadınınkini de.

Kaşlarını kaldırarak, omuzlarını zar zor geçen güzel kahverengi saçlarını inceledi. Karanlığın içinden bolca geçen kızıl ve bal rengi saç telleri kalındı. O Alinor değil, peşine düşeceği yeni bir kadın kahramandı.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken, içinden bir arzu saplandığını hissetti. Bu yatakta bulunacak hazine neydi?

Ve gerçekten de o bir hazineydi, uyurken sıcacık ve yumuşacıktı. Uzun kirpikleri yanaklarına hafifçe yaslanmış, pembe dudakları aralanmıştı.

Saçlarının ipeksi buklelerine dokunmak için uzandı. Yumuşak teller parmaklarını sararak kanını anında ateşledi.

Kimdi bu kadın? Ve onun yatağına nasıl girmişti?

Ne olduğunu hatırlamakta zorlanırken kaşlarını çattı. Hatırlayabildiği son şey, cadının kulübesinden ayrıldığı ve çok kızgın bir Alinor'la yüz yüze geldiği idi.

Alinor.

Onun adını duyunca irkildi. Onunla birkaç gün içinde evlenmesi gerekiyordu ama yine de sesinin tınısı bile kulaklarını tırmalıyordu. Şüphesiz dünyadaki en güzel kadın olmasına rağmen, yüzünün ve şeklinin görüntüsü midesini bulandırıyor.

Dur! O senin eşin olacak ve sen de onu onurlandıracaksın.

Evet, yapardı. Bu onun ölümü olsa bile.

Ve açıkçası, bir gün ondan kurtulmak için kendini en yakın dağın yamacından aşağı atabilirdi. Bu oldukça ilgi çekici bir olasılıktı.

Ama yanındaki bu yabancı kadar ilgi çekici değildi.

Küçük peri yüzlü ve kara kaşlı bu yabancı, tatlı bir uykuya dalmıştı. Başparmağını kızın kralinkinden daha yumuşak olan pembe yanağında gezdirdi ve dudaklarının nazik yapraklarına dokundu.

Alinor'un muhteşem güzelliğinden yoksundu ama yine de ondaki bir şey dikkatini çekmiş, burada yatarken bile hikâyesinin değişmekte olduğunu anlamasını sağlamıştı. Bunun için Tanrı'ya şükretti. Sonunda yeni bir şey bulmuştu.

Ve çekici bir lokmaydı. Bakışları topraksı ve tatlıydı, Alinor'ununki gibi mükemmel ve keskin değildi. Kendini durduramadan, onu daha iyi incelemek için battaniyeyi geri çekti. Bakışları onun kısmen giyinik vücudunda gezinirken, içinden bir sıcaklık geçti ve doğrudan onu arzulamaktan ağrıyan kasıklarına yöneldi.

Giysilerine bakarak onun bir tür taverna hizmetçisi olduğunu tahmin edebilirdi, ancak giysisinin rengi ve tarzı daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Kısa elbisesi kalçalarını zar zor geçiyor ve bir çift şaşırtıcı derecede pürüzsüz ve biçimli bacağı ihanet ediyordu. Umutsuzca dudaklarıyla tatmak istediği bacaklar. İkisi de iyice tükenene ve tamamen doyana kadar onunla yavaşça ve tamamen sevişirken kalçalarına sarılmış hissetmek için can attığı bacaklar.

Takdirle nefesini içine çeken adam, avucunu kadının dış uyluğunda gezdirdi. Kadın uykusunda iç çekip hayallere dalarken, adamın vücudu daha da sertleşti.

Elbise yükselip, kadının nemli, dişi kısmını gizleyen küçük, ince bir örtüyü ele verdiği kalbi durdu.

Kimdi bu baştan çıkarıcı kadın?

Yaşlı cadının ona bahsettiği kişi o muydu?

Öyle olmalı. Bu çok tuhaf yerde bulunmasının tek nedeni buydu.

Ve onun dokunuşuna verdiği tepkiyi izlerken, Alinor'dan ve onun miyavlamalarından başka bir şey istemediğini biliyordu. Bu kadını, talepkâr olduğu kadar çarpıcı da olan bir vahşilikle yanında istiyordu.

O ve onun gür, dolgun kıvrımları Alinor'un ince, zayıf bedenine hiç benzemiyordu. Bu kadının vücudu soğuk bir kış gecesinde bir erkeği rahatlatmak için yaratılmıştı. Evet, yüksek göğüsleri adamın avuçlarının üzerine özgürce dökülürdü ve kalçaları bir adam vücudunun derinliklerine gömülürken onun kalçalarını sarmak için yaratılmıştı.

Açlık ve acı içinde, elini tekrar kalçasının kıvrımından kısa, lacivert elbisenin eteklerine doğru kaydırdı. . .

Taryn, hayattan daha büyük bir kahramanın sıcak rüyasından iç çekti. Etrafındaki dünyayı kontrol eden ve özür dilemeyen bir adamın.

Bütün gece boyunca, yeşil gözleri parlayan, yakışıklı, esmer yabancıyı ve onu saracak güçlü kolları hayal etmişti. Adam ona derin, çağrışımlı bir sesle fısıldamıştı. Hayatının görüntüleriyle ve hayatını daha iyi hale getirme ihtiyacıyla ona eziyet etmişti.

Cesur Sparhawk.

Ne kadar aptalca bir isim ama yine de . .

. Bir şekilde hikayenin kahramanına yakışıyordu.

Şimdi bile rüyalarında onun yakışıklı yüzünü kitabın kapağından görebiliyor, sıcak elinin dış uyluğundan aşağı, sonra bacağının önünden yukarı kaydığını hissedebiliyordu. Vücudu onun okşayışına doğru yuvarlanıyor, bir ateş ve ateş onu tüketirken onu teşvik ediyordu.

El beline, oradan da daha yukarılara doğru hareket ederken nefesini tuttu. Karnının kıvrımlarına ve yukarıya doğru.

Biri göğsüne dokunduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Taryn çığlık atarak yataktan fırladı ve ortaçağ kıyafetleri giymiş uzun boylu bir adamın kibirli kaşlarını kaldırarak kendisine baktığını gördü.

"Sen de kimsin be!" diye sordu, yatağın yanlış tarafına atladığını çok geç fark etmişti.

Onunla kapı arasındaydı. Yüce

Tanrım, ona yardım et!

Ama ona doğru bir hareket yapmadı. Sadece sabır denebilecek bir bakışla yataktan onu izledi. Gümüş zincir ışıpta parlıyordu ve üzerinde kırmızı bir hilal ve bir geyik bulunan beyaz bir pelerin giymişti.

Aynı . . . gibi görünüyordu.

Bu ima karşısında başı döndü. olamazdı. .

"Ben Ravensmoor Kontuyum. siz?"

"Tamamen çıldırmış durumdayım," dedi.

"Bu çok tuhaf bir isim . Galli olma ihtimaliniz var mı?"

Taryn, yatağında yatan ve derin, çağrışımlı bir İngiliz aksanıyla konuşan muhteşem adama bakarken nefesini tutmakta zorlanıyordu. Kitabının kapağındaki kahramana fazlasıyla benzeyen bir adam.

Hatta boynunda aynı altın meşaleyi taşıyordu. . . Burada ne haltlar dönüyordu?

O anda yarı yarıya *Alacakaranlık Kuşağı*'nın temasının çalmaya başladığını duymayı ve Rod Serling'in boyutlar hakkındaki konuşmasına başlamasını bekliyordu.

"Evime nasıl girdin?" diye sordu.

Ancak o zaman yataktan kalktı. Çömeldiği yerden kalkan durgun, zarif bir yırtıcı gibi ona yaklaştı. Zırhlı elbisesi adımlarıyla birlikte hafifçe tıngırdarken kasları hareketle dalgalanıyordu. Çenesini eğip gözlerinin içine bakabileceği bir noktaya getirirken yakışıklı dudaklarının kenarlarında sıcak bir gülümseme oynayıyordu.

Adamın gücü onu şaşkına çevirmişti. Adam iri yarı, uzun boylu ve o kadar muhteşemdi ki tek yapmak istediği ondan bir ısırık almaktı. Sandal ağacı ve derinin erkeksi kokusu başını istila etti, onu nefessiz ve sıcak hale getirdi.

Parmakları kadının çenesinde durdu ve kadın inanılmaz derecede yeşil gözlerle bakarken tüyleri ürperdi. Gözler, onlara sahip olan adam hakkında ortaya koydukları tehlike ve zekayla onu hipnotize ediyordu.

Ona karşı nazik davranıyordu ama ölümcül olabileceğine hiç şüphe yoktu. Ona istediği gibi davranacak güce sahip olduğuna şüphe yoktu.

Yine de ona dokunmak için başka bir hamle yapmadı. Sadece onu içten içe yakan tasmalı bir açlıkla ona baktı.

Konuştuğunda, sesindeki derin sahiplenme duygusu kadının içini ürpertti. "Doğrusu leydim, bilmiyorum. Sadece sizi kazanmak için burada olduğumu biliyorum."

Beni kazanmak mı? Onun tuhaf kelime seçimi karşısında kaşlarını çatı.

"Beni nasıl kazanacaksın?" "Ne pahasına olursa olsun."

Evet, bu garipti. Kafasını bir yere mi çarpmıştı? Hâlâ rüya mı görüyordu? Belki de sanrılara neden olan bir ateşi vardı. Erken bunama mı? Taryn, bu muhteşem anakronik erkek etinin neden evinde olduğuna ve ona tecavüz etmeye çalışmadığına dair makul bir açıklama bulmaya çalışırken dudağını ısırdı.

Belki de bu sadece çok fazla stres ve çok fazla kafeinin getirdiği bir halüsinasyondur.

Ama yüzündeki el fazla gerçek, karşısındaki adam da hayal edilemeyecek buyurgan geliyordu.

"Bak, Bay Tuhaf Adam, buraya nasıl girdin bilmiyorum ama gitmen gerek yoksa polis çağıracağım."

"Polisler mi?"

"Polis. Bobbies. Bilirsiniz, *kanun*."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Kanun benim . Kendimden başka kimseye hesap vermem."

Bu hiç iyi değildi.

Kara bıyıkları kızın yanağına değene kadar başını aşağı eğdi ve kulağına fısıldadı. "Benden asla korkma küçüğüm," dedi boğuk bir sesle. "Sen benim kahramanımsın ve sana zarar vermeye hiç niyetim yok. Asla."

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun?"

Geri çekildi ve ona şeytani bir sırıtış attı. "Sana kur yapmaya niyetliyim. Hafta sonuna kadar bana sıırıslıkla aşık olmanı sağlamak."

İçinden gergin bir kahkaha yükseldi. Bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tuhaftı.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu kibirli bir bakışla.

"Dostum, neye inanacağımı bilmiyorum." Gerçekten inanmıyordu. "Evime nasıl girdin?"

Omuz silkti. "Bir an önümde ..." Tereddüt ederken gözleri öfkeyle keskinleşti. Boğazını temizledi. "Gözümü kırptım ve işte buradaydım."

"Jeannie gibi göz kırptın, değil mi?" "Jeannie mi?"

"Boş ."

Parmaklarını onun çenesinde gezdirdi, sonra saçlarının arasından geçirdi. Ve başını onunkine doğru eğdiğinde, kadın hızla onun kucağından çıktı ve kapıya doğru ilerledi. Yolun yarısında, bakışları komodinin üzerindeki kitaba takılınca tökezleyerek durdu.

Elinde kılıç olan kara şövalyesi gitmiş, yerine elinde bir buket çiçek tutan sarışın bir adam gelmişti.

Nuh-uh!

inançsızlık geçti. olamazdı. Olamazdı.... "Sparhawk?"

Başını ona doğru eğdi. "Adımı biliyor musun?"

"Tamam," dedi yavaşça. "Uyuşturucu kullanıyorum." Daha önce hiç uyuşturucu almamış olması onun için önemli değildi ama başka mantıklı bir açıklaması da yoktu. Esther kahvesine bir şeker atmış olmalıydı. Gerçi bunun işe yaramasının neden on yedi saat sürdüğünü bilmiyordu.

Ravensmoor Kontu Cesur Sparhawk'ın zırhının içinde burada olmasının ve onun aklını kaçırmmasının aklı başında, mantıklı bir nedeni olmalıydı.

Ama gerçekten bir tane yoktu.

Esther'i aramam lazım.

Neler olup bittiğini bilen biri varsa, o da kesinlikle oydu. Telefonu eline alıp bilgi almak için aradıktan sonra Taryn, mağazaya ait bir kayıt olmadığını hemen öğrendi.

Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten bir sürpriz değildi. Zihninin derinliklerinde bir yerlerde bu kadarını tahmin etmişti.

Yine de öğrenebileceği her şeyi öğrenme ihtiyacı hissetti. "Bak ne diyeceğim, hemen giyineceğim ve sen ve ben bir yolculuğa çıkacağız."

"Nerede?"

"Küçük bir kitapçıya."

Adam kaşlarını çatı. "Kitapçı nedir?"

Şakağını ovuşturdu. "Sanırım Orta Çağ'da böyle şeyler yoktu, değil mi?"

"Orta Çağ mı? Hanımefendi, çok tuhaf kelimeler kullanıyorsunuz."

Bir kez daha gergin bir kahkaha attı. "Evet, tamam, oyalanmayayım," dedi, onun daha iyi anlayacağını umduğu kelimeler kullanarak. "Hemen giyineceğim ve kendimi sana ya da sana ya da her neyse ona geri götüreceğim."

Kaşları daha da çatıldı ve banyoya doğru yöneldiğinde onun, "Tuhaf bir matmazel ama oldukça eğlenceli biri," dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Sparhawk, Lady Totally Freaking Out'un dönmesini beklerken odadan dışarı çıktı. Cadı bu dünyanın tuhaf mucizelerle dolu olacağını söylerken şaka yapmıyordu. Su ya da toprak içermeyen kapların içinde bitkiler vardı. Koyu yeşil kumaşla kaplı tuhaf mobilyalar. Bu kadının evindeki hiçbir şey ona uzaktan bile tanıdık gelmiyordu.

Cadının onu gönderdiği bu yer neydi? Belki de başka bir gezegen miydi? Büyücülerin dünyası mı?

Belki de ölümsüz ruhu için korkmalıydı, ama Alinor'a dönme düşüncesi göz önüne alındığında, sonsuzluğunu tehdit eden bir şey bile onun tiksindirici gülümsemesinden ve cansız zekâsından daha iyi olmalıydı.

Tuhaf, doğal olmayan bir dokusu olan bitkiyi kurcalarken arkasında bir varlık hissetti. Başını çevirdiğinde donakaldı. Yeni hanımının üzerinde kısa kollu garip bir tunik ve kalçalarının üstünden kesilmiş bir çift pantolon vardı. Bu uzun bacakları görünce, teninin avucunun içinde ne kadar yumuşak olduğunu ve dilinin altında ne kadar güzel bir tadı olduğunu düşündü.

Bakışlarını kızın kıvrımları üzerinde gezdirerek yüzüne götürdü; pembe yanakları, bakışlarının onu rahatsız ettiğini söylüyordu. Bu bilgi karşısında gülümsedi.

Taryn, Sparhawk'ın kendisini izlemesini seyrederken kıpırdıyamıyordu. Adam inanılmaz derecede . Yeşil gözleri sıcaklık ve cinsel bilgiyle doluydu. Onun ne düşündüğünü biliyordu ve dürüst olmak gerekirse kendisi de aynı şeyi düşünüyordu. *Bunun* çıplak olduğunu ve yatağında vücudunun üzerine yayıldığını hayal edin.

Evet, oğlum!

Ortaçağ demircilerinin giyilmesini istediklerinden emin olduğu şekilde zırhın içini dolduruyordu. Geniş omuzları gururla geriye atılmıştı ve kendine güvenen bir adamın duruşunu taşıyordu.

Adamın içindeki erkek, içindeki kadını harap etti.

Ve o zaman onu ortaçağ zırhı giyerek insan içine çıkaramayacağını fark etti. Tabii bir Ren Faire'e gitmiyorlarsa. İnsanlar cevaplayamayacağı sorular sormaya başlayabilirdi ve en son isteyeceği şey, bunun ikisinin bir laboratuarda son bulduğu düşük bütçeli kötü bir B filmine dönüşmesiydi.

Ya da daha kötüsü, bir akıl hastanesi.

Kadın bakarken, adam odayı geçip kadının önünde durdu. "Söyleyin leydim, koruyucunuz nerede?"

Kaşlarını çattı. "Annemle babamı mı kastediyorsun?"

"Geleceğinizden kim sorumluysa onu kastediyorum." "Bu ben oluyorum."

Yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sonra bu ifade yerini bir eğlenceye bıraktı. "Gerçekten mi? Sadece kendine mi cevap veriyorsun?"

"Tıpkı senin gibi."

Bunun üzerine gülümsedi ve kız daha ne demek istediğini anlamadan dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Taryn bir an gerildi ve geri adım atmaya başladı, ama kolları hızla onu sardı, ağzını açıp ırzına geçerken onu sıcaklığına daha da yaklaştırdı. Onu tamamen ele geçirmesini anlatacak başka bir kelime yoktu.

Hayatında pek çok kez öpülmüştü ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar ateşli bir yoğunlukta olmamıştı. Dili kızinkini okşuyor, dudakları talep ediyordu.

Ve onun kokusu . . .

Çok erkeksi. Çok sıcak. Çok seksi.

Parmak uçlarında yükselerek onu hissettikçe inledi, onu daha derine çekmek istiyordu. Bu inanılmaz erkeğin daha fazlasını tatmak için.

Sparhawk, kollarıyla onu saran kadının okşayışındaki tutku karşısında homurdandı. Ona sarıldı ve öpücüğünü onu şaşırtan bir açlıkla karşıladı. Evet, o vahşi biriydi. Onunla güzelce yatacak biriydi ve karşılığında o da onu asla daha fazlasını ister halde bırakmayacaktı. Kadın tamamen tükenene ve tatmin olana kadar asla ayrılmayacaktı.

O anda, kendi kızı olarak kabul edeceği kişinin o olduğunu anladı. Asla Alinor'a geri dönmeyecekti.

Asla.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve isteksizce geri çekti. O anın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapalı tuttu.

Gülümsedi.

Kız iri, doe'ye benzeyen gözlerini açıp ona baktığında, adam içinde garip bir dalgalanma hissetti. Ham ve acı vericiydi ve onu hayrete düşürecek bir şekilde onu talep ediyordu.

"Çok güzeldi," dedi nefes nefese.

Güldü. İlk kez bir kadın ona böyle bir şey söylemişti.

* * *

Taryn dengesini yeniden kazanmaya çalıştı ama bu kolay değildi. Tek yapmak istediği onun kollarına geri dönmek ve onunla en hıznırca şekilde sevişmekti. Daha da kötüsü, zihninin arkasındaki küçük ses, bir aşk romanı karakteriyle seks yapmanın zaten sayılmayacağını söyleyip duruyordu. Öyle değil miydi?

Onunla istediği her şeyi yapabilirdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı. . . .

Evet, bu eğlenceli olabilir.

"Tamam, Spar ..." Onun adını söylerken durakladı. *Sparhawk* yüksek sesle söylendiğinde kulağa çok gülünç geliyordu.

Yazar ne düşünüyordu?

Oh, yap beni, büyük Sparhawk. Adamımsın. Taryn kendine rağmen güldü. Hayır, bu isim gerçekte işe yaramadı.

"Size nasıl hitap etmemi istersiniz?" diye sordu.

Ona kibirli bir bakış fırlattı. "Bana Earl diyebilirsin."

Taryn bir kahkaha daha attı. Evet, doğru. Muhtemelen Sparhawk'tan daha kötü olan tek şey buydu. Ve her nedense Dixie Chicks'in "Goodbye Earl" şarkısı aklından geçmeye başladı.

Oh, !

"Tamam, bakın, majesteleri ya da lütufları ya da her neyse, Earl ve Sparhawk şu an için bunu kesmeyecek, tamam mı?"

Sparhawk her nasılsa daha da heybetli ve kemerli görünmeyi başarmıştı. "Pardon? Bunu Totally Freaking Out adında bir kadın mı söylüyor?"

Bu durum hızla daha da fazla kaosa ve tuhaflığa dönüşüyordu. "Benim adım Tamamen Çıldırılmış değil. Adım Taryn. Taryn Edwards."

Biraz rahatlamış gibiydi. "Leydi Taryn

mi?" "Hayır, sadece Taryn."

"Pekâlâ, Taryn. Bana Sparhawk diyebilirsin."

Taryn yüzünü buruştururken dudağını ısırıldı. "Biliyor musun koca adam, bunu gerçekten yapamam."

"O zaman bana lordum de," dedi, onun ne demek istediğini tamamen anlamamıştı.

Taryn derin bir nefes aldı. "Sana kendi dünyamı açıklayayım. Eğer ben size lordum, siz de bana leydim dersanız, insanlar ikimizi de hapse atar."

"Hisse senetlerinde mi?"

"Tabii. Sana öyle bir isim vermeliyim ki kimse bize garip garip bakmasın." *Ya da her kullandığımda beni sesli güldürmeyecek.*

"Burası senin dünyanın olduğuna göre, ben-" Kız kaşlarını kaldırıncı sözlerini yarıda kesti. "Taryn. Söyle bana, hangi ismi kullanmalıyım?"

Taryn olasılıklar üzerinde düşünürken birkaç dakika boyunca ona baktı. Tom, Ken ya da Robert gibi basit bir isim olamayacak kadar inanılmazdı. Daha damızlık bir isme ihtiyacı vardı.

Sonunda sadece kısaltmaya karar . "Sadece Hawk'a ne dersin?" Hâlâ biraz saçma ama daha iyi.

Başını salladı. "Pekâlâ, Taryn. Senin için Şahin olarak bilineceğim."

Bu sözler üzerine içinde garip bir kıpırtı oluştu. *Senin için.* Kuşkusuz bu sözlerle özel bir şey kastetmemişti; yine de içini ısıtmıştı.

"Şimdi bu kıyafetlerle ilgili bir şeyler yapmalıyız."

"Adımı ve giysilerimi değiştireceksiniz leydim. Benimle ilgili kabul edilebilir bulduğunuz hiçbir şey yok mu?"

Gözlerinde o kadar hızlı bir şekilde incinmiş bir bakış belirdi ki, hayal görmüş olabileceğini düşündü. Ve o zaman kitapta onun hakkında okuduklarını hatırladı. . . .

Alinor'un sözleri eski yaralarını yeniden kanattı.

Eleştiriye alışmıştı ve buna tahammül uzun zaman önce bırakmıştı. Kimsenin ona kusurlarını göstermesine gerek yoktu, çünkü gençliğinde efendisinin şiddetli vesayeti altında kristal netliğinde işaret edildiği için sahip olduğu her kusuru oldukça yakından biliyordu.

Eğer bu gerçekten Sparhawk karakterinin hayata geçmiş hali olsaydı, o zaman kitaptaki Sparhawk ile aynı geçmişe sahip olması gerekirdi.

Bu düşünce kalbini yerinden oynattı. Kitaptaki adam hayatı boyunca yalnızlığa ve acıya katlanmıştı. Geç saatlere kadar onun hakkında okumasını sağlayan şey onun acısıydı, Alinor'un bir ipucu bulmasını ve ne kadar harika bir adama sahip olduğunu fark etmesini umarken sayfaları birbiri ardına çevirmesine neden olan şey onu mutlu görme ihtiyacıydı.

Taryn bu düşünce karşısında durakladı.

Hayır, gerçek değil. O gerçek değil. Sparhawk bir kitap şövalyesi. Hayata gelemes.

Ve yine de . . .

"Ailene ne oldu?" diye sordu.

Gözleri donuklaştı. "Annem henüz doğmamış kardeşimi doğururken öldü, babam da birkaç ay sonra kederinden öldü."

"Eğer bir değer olsaydı, oğlum, baban senden kurtulmak için kendi canına kıyarak kendini şeytana kurban etmezdi"

Taryn, Sparhawk'ın amcasının korkmuş çocuğu kapısına getirdiklerinde söylediği sözleri hatırlayınca irkildi. Henüz sekiz yaşında olan Sparhawk kendisine yapılan haksız muameleye karşı çıkmaya cüret etmiş ve amcası ona öyle sert vurmuştu ki, adamın yüzüğünün keşiği bir yara izi bırakmıştı.

Sol yanağında, gözünün hemen altında bir yara izi var.

Muhtemelen Hawk'ın sol yanağındaki silik yara izine benzeyecek bir yara izi.

Kalbi durdu.

"Sekiz yaşındayken amcanla yaşamaya mı gönderildin?" diye sordu, inkar edeceğini umarak.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Taryn kendini hasta hissediyordu. Derin nefesler alarak lacivert koltuğunun koluna oturdu. "Ah, oğlum," diye nefes aldı.

Baş olasılıklardan dolayı dönüyordu. Bu nasıl gerçek olabilirdi? Onun dünyasına nasıl girebilmişti? Nasıl mı?

Hawk ona doğru ilerledi ve koluna girdi. "İyi misin, Taryn? Baygın görünüyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, kendini baygın hissetti. "Ben iyiyim," dedi, kolunu kavrayan uzun sivri parmaklara bakarak. Yanındaki adam kadar etten ve kemikten olan parmaklara.

"Esther'i görmemiz gerek." Evet, gerçekten de öyle. Bazı gerçek cevaplar alması gerekiyordu.

"Esther mi? Cadı olan mı?" "Pardon?"

"Beni buraya gönderen cadı. Adı Esther'di. Onu tanıyor musun?"

Taryn'in gözleri büyüdü. "Kahverengi gözlü, gri saçlı küçük kadın mı?"

"Evet."

"Seni buraya *o mu* gönderdi?" Başını salladı.

Oh, bu anlaşıldı. "Buraya neden gönderildiğinizi söyledi mi?"

"Bunu ben istedim. Alinor'la birlikte yaklaşan sonumdan kaçmak için bir yol ve o da bana kendimi mucizevi bir dünyada bulacağımı söyledi. Ama buradaki senaryoyu bilmiyorum, sadece senin benim kahramanım olduğunu ve seni kendime aşık etmem gerektiğini biliyorum."

Oh ... iyi ... keder. "Neden böyle bir şey sordun? Senin dünyanın o kadar da kötü görünmüyordu."

Adamın yüzündeki ifadeden aynı fikirde olmadığı anlaşıyordu. "Kendimce sebeplerim var leydim. Evde kaçınmak istediğim pek çok tatsızlık var." Bunu anlayabiliyordu. Kaçınmak istediği kendi tatsızlıkları vardı. Derin, güçlendirici bir nefes alarak kendini zorladı ve geri döndü Her şeyi başlatan meseleye. Kıyafetleri.

Bir gece Rob'un evinde yanlışlıkla üzerine kola döktüğünde ödünç aldığı Rob'un eşofmanlarından vardı. Rob, Hawk kadar iri olmasa da, eşofmanlar en azından düzgün duracak kadar esneyebilirdi.

Onları Hawk'a verdikten on dakika sonra, Hawk yatak odasından, USDA'nın damgalamamış olmasına hayret edeceği kadar birinci sınıf bir kalçayı saran lacivert eşofmanlarla çıkınca bu fikrinden vazgeçti. Ve XXL tişörtü, onu bir kas dergisi reklamı için kiralayabilecek kadar iyi tonlanmış bir göğsün üzerine gerilmişti.

Daha da kötüsü, bu eşofman yağsız kalçalarının üzerine oturuyor ve altılı karın kaslarını mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Oh, anne, ondan bir ısırık istedi.

Ve o anda kitabının bilinmeyen yazarına teşekkür etmek istedi. Bu kadın bir tanııçaydı! Ve erkekler konusundaki zevki, inekler eve gelip ön bahçede step dansı yapana kadar alkışlanmalıydı.

Sparhawk, Taryn'in iri kahverengi gözlerinin hararetli bakışlarını yakalayınca durakladı. Onu gözlerini kırpmamıştı bile. Bunu bildiği için gülümsedi.

Şehvetle çalışabilirdi. Planlarının sonunu getirecek olan kayıtsızlıktı.

"Kıyafetlerim uygun mu?" diye sordu.

Başını salladı, gözlerini kırıştırdı ve sonra adamın bakışlarıyla buluştu.

"Neydi o?"

Güldü. "Kıyafetlerimin artık sizin için kabul edilebilir olup olmadığını sordum."

"Mmm-hmmm," dedi, ses onayını taşıyordu. "İhtiyacımız olan tek şey tenis ayakkabıları ve iğimiz tamam."

Sormadı. Aslında cevaptan korkuyordu. Tenis ayakkabıları kulağa neredeyse acı verici geliyordu. "Botlarım var."

Başını iki yana salladı. "Alınma ama zincir zırlı ayakkabılar ve eşofmanlar birbirine hiç yakışmıyor."

"Sözüne ."

Taryn yine de onu kitapçıya götürecek kadar giyinmiş olduğuna karar verdi. Mutfak tezgâhından anahtarlarını alarak evden dışarı çıktı ve ona garaj yolundaki arabasını gösterdi.

Kaşlarını çatarak arabaya doğru yürüdü. Başka bir araba geçerken kaşları iyice çatıldı ve yüzünde korku ve merakla onu izledi. "Bu şeyler atlar olmadan nasıl hareket ediyor?"

"Motorları var, bu da muhtemelen size hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Bu anladığım bir terim . Benim dünyamda da motorlarımız vardı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama bunun gibisi yok." Hayranlıkla bakıyormuş gibi elini arabanın üstünde gezdirdi.

Adamın yüzündeki heyecanlı ifadeye gülümsedi ve içinden bir ses onun kiralık arabasına binmeyi seveceğini söyledi.

Yolcu tarafına oturup arabayı çalıştırdığında yüzünde çılgınca bir takdir ifadesi belirdi.

Arabadan inip caddede ilerlemeye başladıklarında, gözleri okyanusu ilk kez gören bir çocuk gibi parlıyordu.

"Kanatlar gibi," dedi manzaranın uçuşunu izlerken. "Bu inanılmaz!"

"değil. Gerçi benim Firebird'üm kadar hızlı değil."

Gözleri daha da parladı. "Ateşten daha hızlı uçan bir kuşa mı biniyorsun?"

"Tam olarak değil. Bunun gibi araba, sadece daha havalı ve daha hızlı." En azından

çalıştığı günleri hatırladı. Gülerek otoyola çıktı ve dün gittiği yere doğru ilerledi.

Yarım saat sonra, bir gün önce Esther'in kitapçısının bulunduğu boş dükkânın önünde durdular. Pencerele kapalıydı ve sanki en az bir yıldır orada hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Ne bir tabela vardı, ne de kitaplar. Hiçbir şey yoktu.

"Bu olamaz," dedi nefesinin altında. "Ne oldu?"

"Dün mağaza buradaydı."

Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Hata mı yapıyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yemin ederim. Daha dün orada oturdum ve kitabının bana yardımcı olacağını söyleyen Esther ile konuşurken kahve içtim "

İnanılmazdı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Hawk sordu.

Taryn başını salladı. "Sanırım bu sana modern İngilizce okumayı öğretmem gerektiği anlamına geliyor. Çünkü dostum, görünüşe göre burada sıkışıp kalmışsın."

Sparhawk onun gözlerindeki inançsızlığı gördü ve onu düzeltmek için dilinin ucuna geldi. Ama yapmadı.

Onun gitmesi için çok istekli görünüyordu. Tanıdığı çoğu insan gibi. Belki de onu kendisiyle zaman geçirmeye ikna edebilirse, en azından bir şekilde onu önemsemeye başlayabilirdi.

Ama kendi türünüz bile size tahammül edemezken o neden etsin ki?

Bu sesi bastırdı. Bu hikâyede bu tuhaf kadının onu arzulamasını sağlamanın mümkün olduğuna inanmasaydı, cadı onu buraya göndermezdi.

Bu düşünceye tutunarak Taryn'in elini kapıdan aldı ve kendi elinin içinde tuttu. "Söyleyin bana leydim, benimle sıkışıp kalmak çok mu kötü olurdu?"

Taryn evet demek istedi ama diyemedi. "Bilmiyorum Hawk. Kitabımda okuduklarım dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve sizin hakkınızda da hiçbir şey bilmiyorum, leydim Taryn, iyi ve nazik bir kadına benzediğiniz dışında."

"Evet." O kadar nazik ve kibardı ki erkek arkadaşı onu ofisinde ucuz bir heyecan için fırlatıp atmıştı. "Hadi, sana biraz daha kıyafet ve ayakkabı almamız lazım."

Onu kalabalık yolun karşısındaki TJ Maxx'a götürdü, böylece onu giydirmeye başlayabileceklerdi. Aslında bu biraz eğlenceliydi çünkü Hawk neyin moda olup neyin olmadığı konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Kadın ne derse giyiyordu ve kot pantolon ona çok yakıştıyordu. Soyunma odasından çıktığında, bir kadın ona bakmaktan kendini alamadığı için kravat rafına doğru yürüdü.

Taryn onu suçlamadı. Kendini oldukça sersemlemiş hissediyordu. Hawk diğer kadınlarda yarattığı heyecanı fark etmemiş gibiydi. Sadece onu görüyor gibiydi, bu da bir değişiklik için gerçekten güzeldi.

"Bunlar oturdu mu?" diye sordu.

Taryn muzipçe başını sallarken dudağını ısırıldı. "Oh, evet, bebeğim, bunlar Tanrı ve Calvin'in kot pantolonun bir erkeğe uymasını istediği şekilde uyuyor."

"Calvin?"

"Bu sadece bir ifade." Uzun kollu koyu yeşil gömleğin onu boğmaması için uzanıp yakasının düğmelerini açtı. Gömleğin rengi gözlerini daha da canlı gösteriyordu. Tenini daha bronz, daha nefis yapıyordu.

Onu soyunma odasına itmemek ve üzerindeki kıyafetleri kendi izleme ve okşama zevki için yırtmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Gerçekten, hiçbir erkek bu kadar ateşli ve baştan çıkarıcı olmamalı.

Taryn, kendisi iç çamaşırı ve çorap seçmeye giderken onu soyunması için geri gönderdi. Ona döndüğünde, kollarında tuttuğu kıyafetlerle yine eşofmanlarını giymişti.

Bunları aldıktan sonra Taryn onu ayakkabı almak için bir spor mağazasına götürdü.

Ölçerlerken "En büyük ayaklar sende," dedi. Gerçekten de on dört yaşındaydı. "Aman Tanrım, bunlar toprak pedler."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır," dedi sırtarak. "İnanın bana, benim dünyamda bunlar hayati bir değerdir."

"Nasıl yani?"

"Şey, kadınlar ayak boyunu ... ile eş tutarlar." Bakışlarını adamın vücudunda saatlerdir merak ettiği bir bölgeye çevirdi.

Onun ne demek istediğini anlayınca gözleri büyüdü. "Leydim!"

"Biliyorum, kötüyüm ama kendime engel olamıyorum. Kendini hiç aynada gördün mü?"

Onu kendine doğru çekmek için ayağa kalkarken ona gülümsedi. Kulağına fısıldayabilmek için başını aşağı eğdi. "Kötü Leydi'm ne zaman merakını gidermek isterse, ben çok istekli bir yalvarıcıyım." Bu sözler, adamın sıcak nefesinin boynunda yarattığı his gibi, kadının üzerinde bir ürperti yarattı.

Taryn onun kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. Onu vücuduna doğru çekmemek ve gün ışığını öpmemek için elinden gelen tek şey buydu.

"Beni kışkırtma," dedi sessizce. "Toprak yastık bulmamız gerekiyor."

Ama o kaçamadan, adam dudaklarına çok hızlı, çok güçlü bir öpücük kondurdu. Taryn eridi. "Gerçek olamayacak kadar iyisin."

Ama o zaman değildi. Pek

sayılmaz. Değil miydi?

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Buraya nasıl geldin Hawk?"

Ona gülümserken parmaklarının saçlarında oyalanmasına izin verdi. "Yaşlı cadıdan beni Alinor'un pençelerinden kurtaracak bir mucize istedim ve cadı beni sana gönderdi."

"nasıl?"

"Bilemiyorum. Bir an Alinor bana bağırırken oradaydım ve bir an sonra senin yatağında uyandım."

"Tekrar eve dönebilir misin?"

Sparhawk tereddüt etti. Eğer Leydi Taryn'i kendisine aşık etmezse, cadı onun kendi hikâyesine geri dönmek zorunda kalacağını söylemişti. Bu istediği son şeydi. Geçen yıllar boyunca Alinor'dan bıkmıştı. Gerçekten de, ona bir kez daha kur yapmak zorunda kalmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Hayır," diye yalan söyledi, hayatını kendi kitabında düşünmek istemiyordu. "Buraya senin için gönderildim, Taryn. Bir kahramana ihtiyacın vardı ve ben de o olmak için buradayım."

Kadının yüzünde sözlerinin yarattığı sevinci ve acıyı gördü.

"Beni yanında istemiyor musun? Tercih edeceğin başka bir kahraman var mı?" İç çekti. "Tam olarak öyle değil. Sadece Orta Çağ'dan kalma bir adamla ne yapacağımı bilmiyorum. Yani, çalışabileceğin bir iş falan değil. Yirmi birinci yüzyılda parlak zırhlı bir şövalye için pek fırsat yok-Yüzyıl Amerikası."

"O zaman kitabıma dönmemi mi istiyorsunuz?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Hayır. Evet. "Bilmiyorum. Sadece seninle ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Benimle ne yapmak istiyorsun?"

Taryn onun sorusu karşısında yutkundu. Aklındaki görüntüler ateşli ve kötüydü ve halka açık bir yerde dururken tamamen uygunsuzdu. "Bilmiyorum Hawk," diye dürüstçe cevap verdi.

"O zaman sadece yedi günlüğüne buradaymışım gibi davran. Hafta sonunda beni bir daha görmek zorunda kalmayacağını farz et. Geldiğim yere geri döneceğimi düşün. O zaman benimle ne yapacaksın?"

Bunun üzerine hüzünle gülümsedi. "Emin değilim."

"Bana yedi gününüzü ayırın, Leydi Taryn. Sadece yedi gün. Sonra size yemin ederim ki, artık yanınızda olmamı istemezseniz, sonsuza dek aranızdan kaybolacağım ve Alinor'la evlenmek için kitabıma geri döneceğim."

Taryn bu harika fikir karşısında dudağını ısırды. Yedi gün boyunca kalbini kırmayacak ateşli bir erkek arkadaş. Esther haklıydı; bu tam da doktorun istediği şeydi. "Pekâlâ o zaman. Yedi gün."

Ondan uzaklaşarak ayakkabılarını almaya gitti, ardından onu mağazadan çıkarıp arabasına götürdü ve sonra da evine geri döndü.

Rob'la olanlardan sonra onun yanında olması çok garipti ama yine de bir yanı onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordu. Hawk ona daha önce hiçbir erkeğin olmadığı kadar düşküdü.

Bütün öğleden sonra onun yanında kaldı ve en basit şeylerin nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen akşam yemeğini pişirmesine yardım ediyordu. Aslında, elektrikli konserve açacağı onu tamamen şaşırtmıştı.

İlk başta onun ele geçirilmiş olduğunu düşünmüş ve servis kaşığıyla öldürmeye çalışmıştı. Sonunda onu bunun iyi bir şey olduğuna ikna etmiş ve nasıl kullanılacağını göstermişti.

Spagetti sosu kavanozunun kapağını açmaya çalışırken kaşlarını çattı. "Buyurun leydim, izin verin."

Hawk'a uzattı, o da hemen açtı.

"Teşekkürler," dedi ve geri aldı. Demek gerçekten iyi olduğu bir şey vardı.

Hawk ocağa gidip brülörleri incelemeden önce başını eğdi. "Ateş yok ama yine de sıcak."

"Bu elektrik."

Kaşlarını çatarak ona döndü. "Elektrik mi?"

Taryn kavramı açıklamaya çalıştı, sonra kendisinin de gerçekten anlamadığını fark etti. "Bu bir sihir," dedi sonunda. "Harika bir sihir."

"Daha çok sıcak büyü gibi," dedi tencereyi yerine koyarken. "Kitabınızda çok dikkat çekici bir dünya var Leydi Taryn."

"Bu bir kitap değil. Bu gerçek."

Adam şaşkın görünüyordu. "Hayır, leydim. Ben bir karakterim ve siz de bir karaktersiniz. Dünyamız, biz konuşurken bile bir başkası tarafından yazılmakta olan bir kitap. Her hareketimiz ve her sözümüz dikkatle senaryolaştırılıyor."

"Hayır," dedi ona açıklamaya çalışarak. Kitaplığına gitti ve ciltsiz bir kitap çıkardı. "Bunlar kitap ve bu da gerçek. Bir kitabın içinde değiliz. Benim evimdeyiz."

"Emin misin, Taryn? Bunun bir kitap olmadığını ve başka birinin kaprisleri tarafından yönlendirilen kuklalar olmadığımızı nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben gerçek, etten kemikten bir insanım. Kimse beni kontrol edemez. Ben kendimi kontrol ediyorum."

"Bunu bana sorsaydınız ben de aynısını söyledim, peki doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Onu korkunç derecede rahatsız eden çok tuhaf bir noktası vardı. "Bunu yapmayalım, tamam mı? Kendimi *Alacakaranlık Kuşağı*'ndaki dev çocuğun oyuncak kasabasında onun eğlencesi için kapana kısılmış insanlar gibi hissetmeye başladım." Titredi, sonra durdu. "Eğer bu bir kitapsa, nasıl oluyor da buradaki her şey net ve berrak oluyor? Tüm renkler canlı ve dünya hiç bitmiyor."

"Benim kitabımda da aynı."

Bu onu şaşırttı. Her şeyin yarım yamalak ve belirsiz olacağını düşünebilirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Dokunsal veya duyuşsal deneyim açısından farklı bir şey yok. Sadece ortam değişti." Bu çok

ürkütücüydü.

Ona nazik bir gülümseme sundu. "Ama sizin dünyanızı benimkine tercih ettiğimi söylemeliyim."

"Nedenmiş o?"

Yeşil gözleri yoğunluğuyla onu yaktı. "Çünkü sen varsın."

Bu sözler karşısında eridi. Kahretsin, adam bazen mantıksız derecede çekici olabiliyordu. Onu bu kadar istemesine neden olan şey neydi? Bu da mı sihirdi?

Gerçek hayatta modern bir Hawk'a sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Ona bu kadar aşık olur muydu? O da ona bu kadar aşık olur muydu? Bundan emin olmak zordu.

Belki de tüm bunlar onun gerçek bir adam değil de bir kahraman olmasından kaynaklanıyordu. Ama o zaman *gerçek* neydi? Gerçek, ona duygularını hissettirebilen bir şey değil miydi? Görebildiği, tadabildiği, dokunabildiği, koklayabildiği ve duyabildiği bir şey değil miydi? Eğer bu doğruysa, Hawk da en az Rob kadar gerçektir.

Ve bu düşünce onu gerçekten dehşete düşürdü.

Yemek hazır olur olmaz, ona bir tabak spagetti ikram etti, sonra da yiyebilmeleri için yemek odasına götürdü. Söylemesi yapmaktan daha kolay olan bir şeydi bu. Hawk'ın çatalla nasıl yemek yeneceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sanki uzaylı bir yaratıkmış gibi ona baktı.

"Çatalınız yok mu?" diye sordu ona.

"Hayır, . Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Oh." Çatalını ondan aldı ve melek saç makarnasını çatalın dişlerine nasıl saracağını gösterdi. Makarnayı ağzına götürmeye çalıştı ama makarna çataldan kayarak kucağına düştü.

Taryn onu almak için uzanırken gülmemek için kendini zor tuttu ama ona dokunduğu anda hata yaptığını anladı. Eli adamın vücuduna değdiğinde, onun tamamen sertleşmiş olduğunu fark etti. Nefesini dişlerinin arasından sertçe çekerken gözleri alev alev yanıyordu.

Boğazını temizleyerek ayağa fırladı ve kadından uzaklaştı. Spagetti bir sıçrayışta yere düştü. "Beni affedin leydim," dedi eğilip temizlerken.

"Seni kırmak istememiştim."

"Nasıl kırmak?"

"Benim, um... benim uygunsuz durumumla. Sizin erdemli bir hanımefendi olduğunuzun farkındayım ve sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

Onu rahatsız eden tek şey adamın utanmasıydı. "değil, gerçekten," dedi, yeri temizlemesine yardım ederken. "Alınmadım."

Ona bakmak için durakladı. "Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Aslında gururum okşandı."

O yeşil gözler karardı, araştırmaya başladı. "Öyle misin?"

"Evet," dedi, onun dilini kullanarak. Neredeyse birbirlerine değene kadar ona yaklaştı. Onun yüzündeki özlemi görebiliyordu. Ona duyduğu ihtiyacı görebiliyordu. O da bunu hissetti. Sıcak ve kötüydü. Talepkârdı. Ve tek istediği önündeki bu adamın tadına bakmaktı.

Sparhawk onun öpücüğüne hazırlıklı değildi. Vücudu daha da sertleşirken onun tadıyla hırladı. Bütün gün boyunca kasıkları onun için ağrımişti. Kendini ona zorla kabul ettirmemek için elinden geleni yapıyordu ama asla böyle bir şey yapmayacaktı. Kadın onun kahramanıydı ve bu nedenle de en büyük saygı ve hayranlığından başka hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Ağzının tatlılığı saçlarının kokusu başını döndürdü. Ellerini sırtında gezdirirken onu kendine doğru çekti ve daha da fazla acı çekmesine neden oldu.

Ve sonra en beklenmedik şeyi yaptı. Elini adamın pantolonunun kemerine daldırdı. Sparhawk onun sıcak elini çıplak bedeninde hissedince tısladı. Kızın eli yavaşça kalçasından beline doğru ilerlerken Sparhawk'ın tüyleri diken diken oldu.

"Taryn." Adını bir dua gibi soludu.

Onu derinden öptü, parmakları sert sikine değerken dilini onunkine sürttü. Ellerini kızın saçlarında kenetledi ve kız ona ilk kez dokunduğunda inledi. Vücudunun her parçası acı tatlı bir ihtiyaçla titredi.

Onu elinde hissettiğinde Taryn'in başı döndü. Şövalyesi iri bir adamdı ve onu içinde hissetme düşüncesiyle eridi. Parmaklarını onun şaftının dibine kadar indirdi, böylece onu avucunun içine alabildi. Hafifçe sıkıldığında boğazının derinliklerinde hırladı.

Onu memnun etmenin heyecanıyla gülerek, dikenli çenesini ısırды. Hiçbir zaman yeni tanıştığı bir adamla yatan türden bir kadın olmamıştı ama yine de onu yakından tanıyormuş gibi hissediyordu. Ve garip bir şekilde tanıyordu da. Okuduklarından onun hayatı hakkında Rob hakkında bildiğinden daha fazla şey biliyordu. Daha da önemlisi, Rob onu yalanlarla doldurmuşken, Hawk hakkındaki gerçeği biliyordu.

Sparhawk kadının eli doğru düzgün düşünemiyordu. Hayatı boyunca onunla yatmak için bu kadar hevesli bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Yeni bulduğu hanımefendinin kalbinde gerçekten de ona karşı bir şefkat olabilir miydi?

Bunu ummaya cesaret edebilir mi?

Hayal ettiği tek Şey buydu. Tek istediği buydu. Verdiği tüm savaşlarda ve tanıştığı tüm kadınlarda, onu hayatı boyunca ayakta tutan Şey, onu sevebilecek tek gerçek kalbi bulma d ş nancesiydi.

Gömleğini başının üzerinden çırparak çıkarmadan önce elini çekti. "Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum Hawk," diye fısıldadı. "Ama seni kendimi soğuk bir duşa atamayacak kadar çok istiyorum."

"Ben seninim, istediğin gibi kullanabilirsin."

Bunun  zerine gülümsedi. "O zaman gelin şampiyon efendi ve ikimizi de memnun etmeme izin verin."

 nce o ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürümeye başladı. Sparhawk onu kollarına alıp yatağa taşımadan önce iki uzun adım attı. Taryn onun coşkusuna güldü. Bu kadar arzulanmak çok iyi hissettiriyordu. Daha önce hiçbir erkeğin onunla birlikte olduğu için bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Ve

kesinlikle bunun kadar iyi görünen bir adam değildi.

Kendisi de ona katılmadan önce onu dikkatlice yatağa yatırdı. Onu kollarının arasına aldı ve doyasıya öptü.

Kendisine baskı yapan tüm o nefis ağırlığın tadı ve hissiyle inledi. Adamın tüm vücudu onunkinin üzerindeydi ve kadın bunun zarıflığından zevk alıyordu. Adamın her kası ellerinin altında dalgalanıyordu. Arzu içini yakıp kavuruyor, vücudunun merkezinde derin bir ihtiyaç olarak birikiyordu.

Gömleğinin düğmelerini yavaşça ve dikkatlice açarken geri çekilip ona baktı. Kumaşı açtı, sonra sütyenini görünce kaşlarını çattı.

"Bu nedir?" diye sordu, parmaklarıyla kabını çizerek. "Bir s tyen." Ona  nden nasıl açılacağını gösterdi.

Kız ona görünür görünmez gözleri parladı. " ok güzelsin," diye inledi eliyle göğsünü avu larken.

Adam gergin meme ucunu emmek için başını eğdiğinde Taryn'in tüm vücudu cızırdadı. Ağzı sıcak ve büyüleyiciydi. Nefesi teninde kavurucu bir etki yaratıyordu. Arzu, onun dokunuşundan daha fazlasını isteyen sıvı ateş gibi içine yayıldı.

Elini adamın sert sırtında gezdirdi, böylece adam hareket ettikçe kaslarının esnediğini hissedebiliyordu.

 nanılmazdı.

Sparhawk onun etinin tatlı lokmasını tatmak için acele etmedi. Bıyıklarıyla hafı e ovmak için geri çekilmeden önce şişmiş tepesini ısırdı.

Onun altında titredi. Adam memnuniyetle gülümsedi, kadının onun dokunuşuna verdiği tepkiden hoşnuttu.

Taryn onu vücuduyla kucakladı. Bir erkeğin ona tekrar sarılması çok güzeldi.

Adam pantolonunu üzerinden çekerken titredi, sonra vücudunu dudaklarına kadar öptü. Dün onun resmini ilk gördüğünde haklıydı. Adam bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını biliyordu. Bu adamın ciddi yetenekleri vardı.

Onun yeteneklerini daha fazla keşfetmek isteyerek kot pantolonunu vücudundan sıyırdı, böylece o gür, erkeksi vücudun her santimini kendi vücuduna karşı hissedebilecekti. Adamın bacakları, tenini gıdıklayan koyu renkli tüylerle kaplıydı.

Kalbi küt küt atıyordu. Geçmişte o kadar kötü incinmişti ki, bir parçası Hawk'ın da onu incitip incitmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Ama nasıl yapabilirdi ki?

Belki de tüm bunlar gerçekten de tuhaf bir rüyaydı. Belki de ona bir otobüs çarpmıştı ve komada yatıyordu ve bu da zihninin hayata tutunma yoluydu.

Ya da belki o gerçektir ve onu elinde tutmanın bir yolunu bulabilirdi.

Ona en çekici gelen de bu son düşünceydi. Sparhawk vücudunu nazikçe onun kalçalarının arasına yerleştirdi. Gözlerini kapatarak onun vücudunun altında hissettiklerinin tadını çıkardı. Kıvırcık tüyleri karnını okşuyordu.

Onu bulmak için vücutlarının arasından aşağı uzanırken ona gülümsedi. Kadın elini onun etrafına doladığında nefesini tuttu, sonra yavaşça santim santim sikini içine doğru yönlendirdi.

Onun vücudunun zarif, ıslak sıcaklığıyla inledi. Hiçbir kadın onu bu kadar iyi kılıfına sokmamıştı. Onu kollarının arasına alarak göğsüne yakın tuttu ve ona doğru hareket etmeye başladı.

Adam kalçalarına doğru itmeye başladığında Taryn zevkten inledi. Her vuruş vücudunda yankılanıyor, onu dolduruyor ve alay ediyordu. Bu şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz duyuydu.

Eğer daha iyi , onu sevdiğine yemin edebilirdi. Onu değerli bir nesneymiş gibi tutuyordu. Her darbesi onu yatıştırıyor ve heyecanlandırıyordu. Sadece onun kendisini doldurmasını ve rahatlatmasını isteyen o derinlerdeki acıya ulaşıyordu.

Vücudu zevkten patlarken Taryn sırtını kamburlaştırdı.

Sparhawk, kadın onun altına girerken hırladı. Ona tutunarak haykırdı. Kadının aldığı zevkin sesi, Sparhawk'ın da kendi cennetini bulmasına neden oldu.

Onun üzerine yığıldı ve vücudunun yumuşaklığının kendisini yatıştırmasına izin verdi. Bu şimdiye kadar yaşadığı en mucizevi duyguydu. Kendini ona bağlı hissediyordu. Onun bir parçasıydı.

Hiç mantıklı gelmedi.

Ellerini adamın sırtında gezdirirken memnuniyetle iç geçirdi. "Bu inanılmazdı."

"Evet, ."

Güldü ve sonra onu öptü. Sparhawk onun kokusunun tatlılığını içine çekebilmek için boynuna sokuldu. Neredeyse yeniden sertleşmesi için yeterliydi. Onun yumuşak tenini yaladı ve dokusuna hayran kaldı. "Bu yataktan hiç ayrılmak istemiyorum, leydim Taryn."

"Ben de," dedi hafif bir kahkaha atmadan önce. "Ama eğer yapmazsak, birkaç gün sonra işler çirkinleşebilir. Susuzluktan büzüşüp kalırız."

"Gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum." "Bu ikimiz yapar."

Sparhawk yan tarafına yuvarlandı, sonra onu kendine doğru çekti. Kendini bir battaniye gibi onun üzerine bıraktı ve göğsünde daireler çizdi.

"Teşekkür , Leydi Taryn."

"Ne için?"

"Beni hissettirdiğin için."

Taryn buna gülümsedi. Daha önce hiçbir erkek onunla seviştiği için ona teşekkür etmemişti ve Taryn bundan hoşlandığını fark etti. Hem de çok. "Benim için zevkti Hawk. Ne zaman tekrar böyle hissetmek istersen, bir ısıklık çal yeter."

Bunun üzerine sırtıttı, sonra alçak sesle ısıklık çaldı. Kadın tekrar güldü. "Sen şeytansın."

"Hayır leydim. Ben sadece size hayranlık duyuyorum."

Taryn onun üzerinde daha da fazla süründü, böylece vücudunun tamamını kendi vücudunun altında hissedebiliyordu. Tek bir dileği olsaydı, o da sonsuza dek böyle kalmak olurdu. Ama kalbinin derinliklerinde bunu yapamayacaklarını biliyordu.

Er ya da geç bu yataktan ayrılmak zorunda kalacaklardı.

Ve er ya da geç ayrılmak zorunda kalacaklardı. Hiç şüphesiz sonsuza dek. Bu düşünce karşısında irkildi ama kalbinin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordu. Onu buraya hangi "sihrin" getirdiğini bilmiyordu; ancak bu böyle sürüp gidemezdi. O bir kitap karakteriydi. Asla onun olamazdı ve onu buraya getiren her neyse büyük olasılıkla onu kendi dünyasına geri gönderecekti.

Yine de bunu düşünmek bile adaletsizliği inkâr ederek çılgılık atmak istemesine neden oluyordu. Ne kadar garip. Onu daha yeni tanıyordu ve şimdiden

onu tut.

Keşke yapabilseydi.

ÜÇ

Sonraki dört gün Taryn'in hayatının en güzel günleriydi. Hawk, Taryn çalışırken gündüzleri onun evinde kalıyor ve her gece eve geldiğinde onun için özel bir şeyler hazırlıyordu. Bir gece arka taraftaki gül fidanlarını yağmalamış ve tüm evi güllerle kaplatıp onun için mumlar yakmıştı. Bir filmde fırlamış gibi görünüyordu. Ya da daha iyisi, bir rüyadan.

Ocağı çalıştırmayı bile öğrenmişti ve yemek pişirmesi arzulanan bir şey olmasa da, denemesi o kadar tatlıydı ki, yanmış ekmek yemeyi bile umursamıyordu. Aslında, "kararmış" tavuk ve bifteğe karşı bir tat geliştiriyordu.

Ama bundan da öte, gecelerini çıplak ve onun yatağında geçirdikçe krem şantili Hawk'a karşı bir tat geliştiriyordu. Onun her santimini keşfederken kollarında yatmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Komik ve destekleyiciydi, ki bu da barbar bir şövalye olan bir adam için çok şey ifade ediyordu.

"Bütün şövalyeler bu kadar nazik midir?" diye sormuştu ona bir gece önce.

"Bilemiyorum Taryn, çünkü diğer şövalyelerle yatıp kalkmayı alışkanlık haline getirmedi."

Adam saçlarını okşarken o da buna gülmüştü.

"Ama dürüst olmak gerekirse, bir erkeğin dayanabileceği bir savaş sınırı var. Sanırım hepimiz şefkatli bir dokunuşla daha sakin bir yaşam arzuluyoruz."

Adam onu dizlerinin bağı çözülene dek öperken Taryn gözlerini kapadı. Dokunuşunda saf bir sihir vardı. Öpüşündeki sihir. Taryn geri çekilerek ona baktı ve kalçalarına sarıldı. Bu adama aşık olmaya başladığına dair sinsi bir şüphesi vardı.

Bu nasıl olabilir? Bir kitaptaki bir karaktere nasıl aşık olabilirdi? Yine de tek düşünebildiği oydu. Sesinin tınısı, çenesinin kıvrımı, yüzünün erkeksi güzelliği. Gece gündüz peşini bırakmıyordu. Ondan her ayrıldığında onu çağırıyordu. İsteyken tek düşünebildiği eve gidip onunla yalnız vakit geçirmektir.

Daha yeni tanışmış olmalarına rağmen ona kendinden bu kadar çok şey vermiş olması ürkütücüydü. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Taryn yüzünü ona çevirdi.

Böylece kendini yavaşça onun üzerine bırakırken tuzlu-tatlı etin tadını alabilecekti.

Kadın onu kabzasına kadar içine alırken Hawk inledi. Ona gülümseyerek, ona karşı hareket etmeye başladığında sırtını kaldırdı.

"İçinizde olmayı seviyorum, Leydi Taryn."

Onu içinde bu kadar derinde hissetmekten hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Onunla kurduğu bu bağda özel bir şeyler vardı. Ellerini göğüslerine indirdi ve kalçalarını kaldırarak kendisini daha da derinlerine sokarken nazikçe kavradı.

Taryn ona yavaş ve kolay bir şekilde bindi, kalın dolgunluğunun verdiği hissin tadını çıkardı.

Sparhawk gözlerini kapatarak kadının zevklerinin kontrolünü tamamen ele geçirmesine izin verdi. Bu kadında ne olduğunu bilmiyordu ama ona daha önce hiç kimsenin dokunmadığı şekillerde dokunmuştu. Onun kollarında sevildiğini hissetti. Önemsendiğini. Sadece onun yüzünü görmek, ellerine dokunmak için yaşıyordu. Onsuz yaşama düşüncesi . . .

Bunu düşünmektense ölmeyi tercih ederdi. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

Elini gergin meme uçlarının üzerinde gezdirerek avucunu okşamalarına izin verdi. Kız onun dokunuşuna karşılık tısladı. Onu daha da memnun etmek isteyen adam, elini yavaşça göğsünden, karnının kıvrımından aşağıya, uyluklarının birleştiği yerdeki nemli koyu buklelere kadar takip etti.

Bakışları onunkilere kilitlendi ve başparmağını vücudunun kıvrımlarının derinliklerine sokarak hassas memesini buldu. Adam onu nazikçe okşarken zevkle haykırdı. Daha da iyisi, ona karşı vuruşlarını hızlandırdı, onu daha derine ve daha derine çekti.

Taryn onun eli üzerindeyken düşünemiyordu. Tek yapabildiği onu, vuruşlarını, içindeki derinliği hissetmekti. Tatmin olmak istiyordu ve bunu elde ettiğinde zevkle çılgılık attı.

Kalbi hızla çarparak öne, onun üzerine düştü.

Sparhawk onunla birlikte kollarında yuvarlandı, vücutları hâlâ birleşmiş haldeyken onun üstüne çıktı. Kadının vücudu onunkinin etrafında kasılmaya devam etti. Kendini derinlere soktu ve orgazmını uzatabilmek için vuruşlarını hızlandırdı. Onu şiddetle öptü, sırtını pençelerken dili onunkine çarptı. Onun tepkisinden memnun olan adam, kendi vücudu serbest kalana kadar kendini tekrar tekrar onun içine soktu. Zevkle hırladı. Kadın

Vücudunu onunkine sardı ve oyunlarının ardından ter içinde yatarlarken ona sıkıca sarıldı.

Taryn vücudunun sakinleşmesini beklerken kesik kesik nefes aldı. Bu onun gecenin en sevdiği kısmıydı. İkisi de bitkin düştükten ve tek duyabildiği onun nefes alış verişinin sesi olduktan sonraki zaman. Ten tene, kalp atışı kalp atışına. Dünyada buna benzer başka hiçbir şey yoktu.

Şampiyonunun kokusu onu büyülerken, kalp atışlarının sesinin onu uyutmasına izin verdi.

Sabah uyandığında işe geç kalmıştı. Sparhawk hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmak istemediğinden, tamamen çıplak olan muhteşem arka tarafını seyretmek için bir dakikasını ayırdı. Koyu esmer teni krem rengi çarşaflarıyla mükemmel bir kontrast oluşturunuyordu. Siyah saçlarının dağınıklığını ve yanaklarını koyulaştıran bıyıklarını görünce gülümsedi.

"Yap beni, Sparhawk," dedi kısa bir atarak nefesinin altından.

Onu uyanırken okşamamak ve gitmeden önce hızlı bir sevişme yaşamamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Ama çoktan geç kalmıştı. Somurtarak, hazırlanmak için kendini banyoya zorladı.

Ama onun yatağındaki anısı ve vücudunun onunkine karşı hissi bütün gün iş yerinde ona eşlik etti. Ve onu lacivert bir gömlek ve kot pantolon giymiş, kendisini beklerken bulmak için eve koşturdu.

Bu gece dışarı çıkacaklardı. Bu fikri bir gün önce, kızının doğum günü olan iş arkadaşlarından birinden almıştı. Hawk'ın hoşuna gideceğinden emin olduğu bir şeydi bu. Medieval Times'da akşam yemeği.

Onu hızlı bir öpücükle karşıladı, sonra da arabaya kadar götürdü, böylece oraya zamanında varabileceklerdi.

Hawk arabanın dışında durakladığında, "Bu aceleyi anlamıyorum," dedi. Yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeden ne düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Her saniyeyi yatak odasında geçiremeyiz, bebeğim."

"Neden olmasın?"

Kadın ona güldü. "Erotik bir romanda oynamadığına emin misin?"

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Neymiş o?"

"sona seks yapmaktan başka bir şey yapmadıkları bir kitap."

Bunun üzerine yeşil gözleri parladı. "Böyle bir şey var mı? Bence Esther'le bir konuşma daha yapmalı ve taleplerimi daha açık bir şekilde dile getirmeliydim. Hikâyemizde kötü bir seçim yapmış olabileceğimi hissediyorum."

Taryn ona gözlerini devirdi. "Sana sürekli söylüyorum, bu bir hikâye değil. Artık gerçek bir erkeksin."

"Ama daha önce gerçektim."

Bunu asla anlayamayacaktı. Ona göre gerçek dünya da en az kendi kurgusal dünyası kadar gerçektir. Ve ne zaman kendi dünyasının gerçek olduğu konusunda ısrar etse, kafasının içinde annesinin sesini duyuyordu. *"Kitabı bırak ve gerçek dünyaya katıl. Hayatta bir sayfadaki kelimelerden daha fazlası var ve zamanını böyle saçma sapan şeylerle harcadığını görmekten bıktım."*

Küçük bir kızken o da Hawk gibi davranmış ve o yerlerin ve insanların da etrafındakiler kadar gerçek olduğuna inanmıştı. Ama annesi sonunda onu yıpratmıştı ve Taryn zamanla annesinin tavsiyelerine uyarak daha az kitap okumaya başlamıştı.

Ama gerçek şu ki, Hawk'la birlikte olmaktan başka hiçbir şeyden zevk almadığı kadar zevk alıyordu. Eğer Hawk haklıysa ve bu bir kitapsa, o zaman gerçeği istemiyordu. O sadece Firebird'üne tırmanan bu adamı istiyordu.

Taryn arabaya bindi ve garaj yolundan çıktı.

"Şato "ya vardıklarında, Hawk'ın restorana vereceği tepkiyi beklerken neredeyse başı dönüyordu. Burayı hep biraz sevimsiz bulmuştu ama Rachel bahsettikten ve Taryn web sitesini gördükten sonra, Hawk'ı buraya getirmesi gerektiğini biliyordu. Onun burada kendini evinde hissedeceğini umuyordu.

Otoparka park ettiklerinde Hawk, dışarıda asılı pankartlarla bir ortaçağ kalesini andıran binaya şüpheyle baktı.

"Burası neresi?" diye sordu.

"Burası sizin zamanınıza göre tasarlanmış bir restoran. Bence beğeneceksiniz."

Kadın onu içeri götürmek için elinden tuttuğunda pek bir şey söylemedi ama yüz ifadesinden tamamen şaşkın olduğu anlaşılıyordu. Arenanın oturmak için açılmasını beklerken, onu hediyelik eşya dükkanına götürdü ve burada tahta kılıç ve kalkanlara yöneldi.

"Güzel anıları geri mi getiriyor?" diye sordu. Onun hakkında öğrendiği şeylerden biri de kitaptaki "anılarının" onun için kendi geçmişi kadar gerçek olduğuydu. Hawk için hayal ile gerçek arasında hiçbir fark yoktu.

Başını salladı. "Ben yaverken bunlarla pratik yapardık." Ama onun en çok ilgisini çeken oyuncak trebüjlerdi.

"Bir tane ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onlardan payıma düşenden fazlasını gördüm."

Adamın gözlerindeki hüzünden bunun mutsuz anıları geri getirdiğini görebiliyordu. "Zamanınızın çoğunu savaşta geçirdiniz, değil mi?"

"Evet. Çok fazla. Gençken, savaşın ihtişamından daha iyi bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Peki ya şimdi?"

Bakışları onunkilerle buluştu ve o güzel yeşil gözlerdeki sıcaklık onu ateşe verdi. "Şimdi yüzünüzden bir gülümseme koparmayı tercih ederim."

Elini onun yanağına koyduktan sonra, ikisini de daha sonraya kadar idare etmesi için hızlı bir öpücük verdi.

Kolunu onun koluna dolayarak onu arenaya doğru götürdü ve gösteriyi tüm ihtişamıyla izleyebilmesi için onlara en önden bir koltuk ayarladı.

"Bu da ne?" diye sordu sahnelenmiş ortaçağ turnuvası alanına bakarken.

"Biz yemek yerken onlar şövalyelerin dövüşünü canlandıracak ve pratik yapacaklar." Sunucu kadın kıyafetleriyle geldiğinde Hawk bir an duraksadı.

Tekrar yalnız kaldıklarında ona, "Tüm bunlar çok tuhaf," dedi.

"Tanıdık ve henüz değil."

Taryn gülümsedi ve şövalyeler görünene kadar bekledi. Hawk öne doğru oturdu, gözleri şaşkın bir ilgiyle parlıyordu.

Aslında onu izlemekten heyecan duyuyordu. Bu ona sirke ilk kez giden bir çocuğu hatırlatıyordu. "Peki ne düşünüyorsun?"

Ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Çok yetenekliler ama ben onları yenebilirim."

Onun kibrine güldü, yeteneklerinden zerre kadar şüphe duymuyordu.

Taryn gösteriden son derece keyif alıyordu ta ki dövüş sahnelerinden birinde bir şeyler fena halde ters gidene kadar. Özel efektlerden biri, atlardan birinin çok yakınına düşen bir ateş patlamasıydı. Kırmızı şövalyenin atı binicisini fırlattı ve çılgınca koşmaya, çılgılık atmaya ve diğer atları ürkütmeye başladı. Kızıl Şövalye ayağa kalktığı anda at ona saldırdı, ardından bariyer duvarına doğru koşmak için temas etmeden önce kaçtı. Kalabalık çılgılık atmaya başladı ve at duvara çok yaklaştığında kaos daha da arttı. Toynakları tehlikeli bir şekilde metal bariyere yaklaştı.

Kızıl şövalye atını yakalamaya çalıştı, ancak at ona doğru koştu ve onu çiğnedi.

Taryn irkildi. "Sanırım yaralandı. Çok kötü."

Ne olduğunu anlayamadan Hawk arenanın kenarından atladı ve panikleyen ata doğru koşmaya başladı. Taryn onun yapmak üzere olduğu şeyden dehşete kapılarak ayağa kalktı.

Görevliler tribünlere geri dönmesi için bağırırken at onu mıcıkladı. Hawk dinlemedi. Atın sallanan toynaklarından kaçtı ve şiirsel ve güzel bir hareketle kendini eyere attı.

Diğer şövalyeler iyi olduğundan emin olmak için kırmızı şövalyenin yanına koşarken, Taryn onun dizginleri hayvanı dikkatlice kontrol altına almasını hayretle izledi.

Hawk atın sırtından indi ve yavaş ve sakin bir sesle onunla konuşurken onu nazikçe okşadı.

Atın terbiyecisi olduğu anlaşılan siyah tişörtlü ve kot pantolonlu bir adam atı götürmek için dışarı çıktı. Hawk başını eğmeden önce ona bir şeyler söyledi.

"Şampiyonumuz!" dedi kral kürsüsünden, eliyle Hawk'ı işaret ederek. "Gerçekten, o bir mucize. Sana teşekkür ediyoruz, zarif şövalye."

Hawk krala doğru döndü ve sağ yumruğunu sol omzuna koyarak saygıyla eğildi. "Hizmetinizde olmak bir onurdur Majesteleri," dedi sanki onlarla birlikte oynamaktan hoşlanıyormuş gibi bir ses tonuyla. Sonra duvara doğru koştu ve bir takla atarak Taryn'in hemen önüne indi.

"Vay canına," dedi, onun yeteneği karşısında hayrete düşmüştü. "Çok etkileyici."

Omuz silkti. "Teşekkür ederim ama tam bir zırh giyince daha etkileyici oluyor." Ona göz kırptı.

Taryn, görevliler alanı temizlerken güldü ve ardından gösteriye kaldığı yerden devam etti.

Birkaç dakika sonra siyahlı adam yanlarına geldi. "Hey," dedi Taryn'in yanındaki boş koltuğa oturarak. "Yaptığın şey için teşekkür etmek istedim. Bu Goliath'ın ilk gösterisiydi ve korkmuş olmasından nefret ediyorum."

"Yardım edebildiğim için çok mutluyum," dedi Hawk.

"İngiliz misiniz?"

"Evet."

Adam elini Hawk'a uzatırken gülümsedi. "Ben Danny Fairfield." Adamın elini sıktı. "Hawk."

Danny güldü. "Peki yeniden canlandırmalar yapıyor musun?"

"Her zaman," dedi Taryn. "En bile mızrak dövüşü yapabilir."

"Gerçekten mi?" Danny bu haberle son derece ilgili görünüyordu.

"Birçok adamı ve yaveri savaş için eğittim."

"Burada bir pozisyon için seçmelere katılmak istediğin zaman beni araman yeterli. Her zaman yeni yetenekler ararız."

"Teşekkür ," dedi Hawk.

Danny ayağa kalktı ve aralarında durdu. "Bu arada, bu akşam yemek bizden."

"Harika," dedi Taryn. "Minnettarız."

Danny başını eğdi ve onları yalnız bıraktı. Ama o uzaklaşırken, Taryn'in zihni dönmeye başladı.

Hawk bir iş bulabilir. . . .

"Bir sorun mu var, Taryn?"

Hawk'a başını salladı. "Hayır. Ben sadece senin yapabileceğinden çok daha nitelikli olduğun bir şey bulmuş olabileceğimizi düşünüyordum."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Oh, evet," dedi heyecanla. "Bu, burada bir işin olacağı anlamına geliyor."

"Kalmamı istiyor musun?" diye sordu ses tonunda bir umut notasıyla.

Taryn tam bir kalp atışı boyunca ona baktı. Bu adamın dünyasının kalıcı bir parçası olmasını nasıl istemezdi?

"Evet, sanırım biliyorum."

Sparhawk'ın kalbi bunun üzerine çarpmaya başladı. Taryn ilk kez onun yedi günden daha uzun süre kalacağından söz etmişti. Bu iyiye işaretti. Çok iyi bir işaret.

Ama yine de aşk hakkında hiçbir şey söylemedi ve Alinor'a dönmesine sadece üç gün kalmıştı. Bu istediği son şeydi. Taryn'le geçirdiği bu son birkaç gün harikaydı. Büyüleyiciydi. Onsuz ne yapardı?

Aslında bilmek de istemiyordu.

Yemeğin geri kalanında pek konuşmadılar ve yemek bittikten sonra Taryn'in evine döndüler.

Oturma odasına girdiklerinde garip bir şeyler olmaya başladı.

Hawk'ın derisi grimsi bir renk aldı.

Sanki tamamen hastaymış gibi görünüyordu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Taryn ona koltuğuna doğru yardım etti. Adam kıvranıyordu. eğer acı çekiyorsa. Elini onun alnına koyarak ateşinin yükseldiğini hissetti.

"Bebeğim, iyi misin?"

Karnını sanki bir şey patlayacakmış gibi tutarak yüzünü buruşturdu ve küfretti.

Aniden eli onun içinden geçti. "Hawk?" Gözlerinde panikle ona baktı. Sanki varlığı yok oluyormuş gibiydi.

"Hawk?"

Bildiği bir sonraki şey, adamın gitmiş olduğuydu. Geride bir kumaş bile kalmamıştı.

"Hayır!" Taryn kendini oturma odasında tamamen yalnız bulduğunda çığlık attı. "Yedi günümüz olduğunu söylemiştin."

Bana geri dön.

Kelimeler sanki Sparhawk söylemiş gibi kafasının içinde fısıldadı. "Nasıl?" diye sordu yüksek sesle.

Cevap yoktu. Hiç cevap yoktu. O artık gitmişti. Taryn şaşkınlık içinde öylece otururken, acı içini kapladı. Nasıl böyle gidebilirdi?

Sparhawk sarsılarak uyandı ve kendini tekrar yatağında buldu. Görünüşe bakılırsa sabahın erken saatleriydi. Büyük, el oyması maun yatağın üzerinde yuvarlanırken kendini, sanki onu kılıcıyla ezmek istiyormuş gibi bakan Alinor'la yüz yüze buldu.

"Güzel," dedi bakışlarını ona dikerek. "Geri döndünüz lordum." "Bunun iyi bir tarafı yok," diye ayağa kalktı. Kalkmak zorundaydı. cadıyı bulup Taryn'e dönecekti. Onunla yeterince zaman geçirmemişti.

Alinor onun kapıya giden yolunu kesti. "Nereye ?" "Bu seni ilgilendirmez. Şimdi kenara çekil."

Kollarını uzatırken meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Hayır! Kesinlikle yapmayacağım. Sen de bu kaleden bir daha ayrılmayacaksın. Sen benim kahramanımsın, Sparhawk. Benim kahramanım. O kadınla olan diğer hikâyeye ait değilsin. Taryn. Bu nasıl bir isim böyle? Bu bir erkek ismi ve yine de benimle olmaktansa onunla olmayı mı tercih ediyorsun? Buna izin vermeyeceğim."

Sparhawk onun sözleri karşısında donakaldı. "Taryn'i nereden biliyorsun?" Ayağını ona doğru vurdu. "Çünkü hile yaptın!" Ona bir kitap fırlattı.

"Ow!" Sparhawk kitabı eline aldığında "Ah!" dedi. Hikâyesinin orijinal kitabıydı ama artık yazar olarak Alinor'un adı yazılıydı. "Ne yaptın sen?"

"Ben mi?" diye homurdandı. "Bunu ilk değiştiren sensin. Sen gidip hayatlarımızı değiştirmeye karar verdiğinde ben kendi işime bakıyor, yapmam gerekeni yapıyordum. Bunu kabul edemem. Ben senin aşık olduğun genç kız olmalıydım ve sen de benim şampiyonum olmalıydın, bu yüzden şimdi yeni bir ana kitap yarattım."

Kadının sözleri içine işlerken nefes alamıyordu. Eğer hayatlarının kendi versiyonunu yarattıysa, bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer gerçekten yazar oysa Tanrı yardımcısı olsun. "Ana kitap nerede?"

Ona kibirli, alaycı bir gülümseme verdi. "Bulamayacağın bir yerde. Ama merak etme, hikâyeyi şimdi yazıyorum ve sen ve ben iyi olacağız. Bir sürü çocuğumuz ve Hıristiyan âleminin her yerinde kalelerimiz olacak. Herkes bizi kıskanacak."

Bunu düşünmek bile bir kâbustu. "Seni sevmiyorum, Alinor. Taryn'i seviyorum."

Ona çılgılık attı. "Beni seveceksin, Sparhawk! Sen *benim* kahramanımsın! Şu anda buna direndiğini biliyorum çünkü kahramanlar böyle yapar. Ama ben düğün kıyafetlerimi almayı bitirir bitirmez bu role alışacaksın. Ben iyi bir karakter gibi rolümü oynarken sen burada bekle ve biraz düşünceli ol."

Kadın dönüp odadan çıkarken Sparhawk şaşkınlıkla bakakaldı. Üç adım atarak ağır ahşap kapıyı açtı. "Burada kalmayacağım Alinor!" diye bağırarak arkasından kapıdan çıktı.

Koridorun yarısında durakladı ve güzel yüzünde ışıldayan kendini beğenmiş bir memnuniyetle ona baktı. "Oh, evet, göreceksin. Yaşlı cadıyı kitaptan tamamen çıkardım, bu yüzden ormana gitseniz bile artık bulacağınız tek şey hiçbir yere gitmeyen bir dere olacak."

Sparhawk kapıyı çarptı, sonra hemen tekrar açtı. Olanlar için onun sözüne inanacak değildi. Bu hikâyeye kayıtsızca boyun eğmeyecekti. O Cesur Sparhawk'tı. Kralın şampiyonu. Kimse onun hayatını savaşmadan ele geçiremezdi.

Kalenin içinden hızla geçerek ahıra koştu ve atının kendisini beklediğini gördü. Aygırını eyerledikten sonra cadının kulübesine doğru yola koyuldu.

Ancak bu sefer, tıpkı Alinor'un tahmin ettiği gibi, orada bir dereden başka bir şey yoktu ve dereyi çevreleyen büyük ağaclar . Kulübeden ya da cadıdan hiçbir iz yoktu.

"Lanet olsun sana, Alinor!" diye bağırdı . "Taryn'i seviyorum."

Ama onu duyacak kimse yoktu. Taryn gitmişti ve şimdi Alinor'la tekrar evlenmek onun kaderiydi. Kalbi kırık ve yorgun bir halde atını döndürdü ve kaleye doğru yola koyuldu.

Gözlerinde yaşlar birikti ama düşmelerine izin vermeyi reddetti. Bundan kurtulmanın bir yolu . Taryn'e tekrar ulaşmanın bir yolu. Vazgeçemezdi, kadınından vazgeçemezdi.

Kalenin kapısına ulaştığında yeni bir hareket tarzına karar vermişti. Alinor'un kitabının ana kopyasını bulmalıydı. Eğer , Alinor'un yaptığı gibi kitabı değıştirme şansı vardı, böylece Taryn'e ve onun hikâyesine geri dönebilirdi.

Eğer değilse, sonsuza dek burada kalmaya mahkûmdu.

• • •

Taryn kafasının içinde konuşan seslerle yatağında oturuyordu. Sparhawk'ın derin baritonunu ve daha önce hiç tanımadığı başka bir kadını duyabildiğine yemin ediyordu. Ses tiz ve mızımsdı. Tizdi. Kafasının içinden cam kırıkları gibi geçiyordu.

Alinor mu?

Kafasının içinde olup bitenler ürkütücüydü. Sparhawk'ın kaleyi arayışını zihninde bir film gibi canlandırabiliyordu. Onun için yanıp tutuşurken ve kitabını ararken yaşadığı çaresizliği ve acıyı hissedebiliyordu. Onun her düşüncesi, hissettiğı her duygu onun da içindeydi. Sanki onunla birlikte yaşıyormuş gibiydi.

"Aklımı tamamen kaybediyorum."

"Hayır, canım, kaybetmiyorsun."

Taryn gelen yaşlı sese sertçe döndü. Bu Esther'di. "Evimde ne yapıyorsun?"

Esther odaya girip onun yanına otururken içini çekti. "Her türlü kuralı çiğniyorum. . . yine. Burada olmamam gerekiyordu ama araban mağazada da olmamam gerekiyordu,

ama başka seçeneğim yoktu. Hâlâ da yok. Çok geç olmadan bunu düzeltmek zorundayım."

"Neyi düzelteyim?"

Esther ona gülümsedi. "Senin mutlu sonun."

Sağ şakağında şiddetli bir ağrı başlayınca Taryn başını ovuşturdu. İşte bu kadar. Aklını kaçırmıştı. Bu konuda yapılabilecek başka bir şey yoktu. Belki de şimdi psikiyatri servisini aramalıydı.

"Sen deli değilsin," dedi Esther sessizce. "Lütfen bunu aklından bile geçirme. Zaten bu yüzden seni yeterince kaybediyoruz."

"Size kim yeter?"

"Yazarlar," dedi Esther basitçe. "Bazı nedenlerden dolayı, çoğunuz kafanızın içinde duyduklarınızı ve gördüklerinizi reddediyorsunuz. Çok uzun süre görmezden gelerseniz, birikir ve sonra her türlü garip şeyi yaparsınız. Kendi kendinize mırıldanırsınız. Kabuslar. Gündüz düşleri. Tam bir anarşi ve kaos. Bir de bakmışsınız ki yazar ya bir köşede oturmuş hararetle kendi kendine mırıldanıyor ya da Prozac kullanıyor." Tereddüt etti. "Prozac kullanmıyorsun, değil mi?"

Hayır, ama öyle olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Taryn kaşlarını çatarak ona baktı ve söylediği her şeyi tamamen göz ardı etti. "Evime nasıl girdin ki sen?"

"Ön kapı. Kilitli bırakmışsın."

Hayır, yapmamıştı. Yine de tartışacak değildi. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Bütün iyi yazarların nerede yaşadığını biliyorum."

Ağrı daha da arttı. "Ben bir yazar değilim," diye ısrar etti Taryn. "Hiçbir zaman da olmadım."

Esther son derece patronluk taslayan bir tavırla onun elini okşadı. "Ona *Silahlara Veda*'yı gönderdiğimde Hemingway de böyle demişti, ama sonra neler yaptı."

Tamam, ikisi de deliydi. Ama delilik bir yana, kafasını kurcalayan tek bir mesele vardı. "Beni Sparhawk'a geri götürebilir misin?"

Esther bir iç çekti. "Hayır."

olan son kelimeyi duyduğunda Taryn'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Onu bir daha göremeyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Esther öne doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. "Ama yapabilirsin."

Taryn yutkunurken bir umut kabarmaya başladı. "Ne demek yapabilirim? Eğer yapabilseydim, orada olmaz mıydım sanıyorsun?"

"Tatlım, sen zaten öylesin. Neden şu anda kafanın içinde onu duyabildiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü delirdim."

Esther güldü ve başını salladı. "Hayır, tatlım. Onu duyuyorsun çünkü *sen* bir yazarsın."

İşte yine başlıyoruz.

"Zamanım yok-"

"Birkaç hafta önce ormanda kaybolan bir adamla ilgili gördüğün o garip rüyayı hatırlıyor musun?" Esther onun inkârını yarıda keserek sordu.

Taryn ağzını kapattı. Bu rüya günlerce peşini bırakmamış, ne anlama geldiğini çözmeye çalışmıştı. Bundan kimseye bahsetmemişti. Janice'e bile.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu yaşlı kadına.

Esther sanki olağandışı bir şey yokmuş gibi omuz silkti. "O rüyayı sana gönderen bendim. Aşk romanlarının deposu benim."

"Ne?"

"Depo," dedi Esther sabırlı bir sesle. "Bizden birkaç düzine var ve biz yazılmış ve henüz yazılmamış kitapların bekçileriyiz."

Taryn tam polisleri aramak için telefona uzanacaktı ki, odası birdenbire yatak odasından dev bir kütüphaneye dönüştü.

Kalbi küt küt atarken, göz alabildiğine uzanan, binlerce ve binlerce deri ciltli kitapla kaplı pırıl pırıl raflara baktı. Bu şimdiye kadar duyduğu en inanılmaz şeydi. "Bir tekerleği tamamen kırdım."

"Hayır, canım. Kendin görmeden inanmayacağını biliyordum." Şimdi parlak kırmızı bir elbise giymiş olan Esther, parmağını oymalı ahşabın kenarında sevgiyle gezdirerek bir sıra rafta yürüdü. Yaşlı kadının odadaki her kitaba değer verdiği belliydi.

"neresi?" Taryn sordu.

"Sadece 'diğer' diyelim. Dünya üzerinde böyle bir yer yok... tam olarak."

Esther sağ tarafındaki rafa doğru yürüdü ve elini üzerinde hiçbir yazar ismi bulunmayan kitapların sırtlarında gezdirdi. "Bunların hepsi henüz yazılmamış kitaplar. Her biri çok özel bir yaratım ve ben kitapların içinde yaşayan insanların onları doğru şekilde doğurabilecek yazara ulaşmasını sağlamakla görevli gözetmenlerden biriyim." Taryn'i karanlık bir bakışla süzdü. "Kaderinde yazar olmak vardı Taryn, ama sen yoldan çıktın. Küçük bir kız olduğun zamanları hatırlıyor musun?"

gözlerini kapattığında seninle konuşan insanlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Evet," dedi savunmacı bir tavırla, "annem de bana kafamı bulutlardan kaldırmamı ve önemli olana odaklanmamı söyledi."

Esther içini çekti. "Bunun olmasından nefret ediyorum. Bu şekilde pek çok harika hikayeyi kaybediyoruz. 'Pratik olun. Sadece yaşamak isteyen karakterleri dinlemeyi bırakın. Bu yüzden Sparhawk gibi insanlarımız var ve bu yüzden onları da kaybediyoruz. Tam bir trajedi, gerçekten."

Taryn onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Onları da kaybetmekle ne demek istiyorsun?" Esther, Taryn'in arkasındaki duvarda bulunan çelik tonozlu bir kapıyı işaret etti.

"Orası Kayıp Ruhlar Vadisi. Karakterleri isyan eden kitapları gönderdiğimiz yer."

"İsyan mı?"

Başını salladı. "Henüz yazılmamış kitapların karakterleri, hikayelerinin bitmesini beklerken bir bekleme modunda oluyorlar. Biz, depolar, yazara bir fikir gönderiyoruz, genellikle kitabın ilk bölümü ya da ilerleyen bölümlerinden bir parça. Bu fikir, yazar oturup yazmaya zorlanana kadar yazarın kafasında tekrar tekrar oynar. Yazar fikri takip edip kağıda dökmeyi başaramazsa, karakterler aynı sahneleri tekrar tekrar yaşadıkları bir döngüye kapılabilirler, bazen monotonluktan çıldırana kadar sadece küçük değişikliklerle. O zaman biraz huysuzlaşıp yazara ve bize karşı isyan edebilirler."

Esther sanki bundan bahsetmek bile onu dehşete düşürmüş gibi ürperdi. "Bu yüzden ne zaman böyle bir şey olduğunu hissetsek, karakterleri o yazarın zihninden çekip çıkarıyoruz, sonra da onları başka bir yazara gönderiyoruz ve bu süreç, biri nihayet hayatlarının hikayesini kaleme alana kadar tekrarlanıyor."

Taryn ciltler dolusu "yazılmamış" kitaba baktı. "Anlamıyorum. Tüm bu fikirler geliyor?"

Esther sonsuz sayıdaki kitaplara göz gezdirirken omuz silkti. "Onlar evrenin insanlığa armağanı. Dürüst olmak gerekirse, nereden geldiklerini bilmiyoruz. Sadece raflarda beliriyorlar ve biz de onları hayata geçirmekle görevlendiriliyoruz. Bu bir çocuğun doğması gibi bir şey. Onun ruhu nereden geliyor? Bazıları buna Tanrı diyor, bazıları kader, neye inanırsanız inanın ya da ne dersiniz deyin, kitapları bize o gönderiyor. Kişisel teorimiz, bir bebeğin ruhu ile bir karakterin ruhunun aynı yerden doğduğudur. Bazılarının kaderinde

yaşayan, nefes alan insanlar, diğerleri ise kağıt üzerinde yaşayan, nefes alan insanlar."

Esther kendisine en yakın raftan bir kitap aldı ve Taryn'e uzattı.

Tıpkı Esther'in ona dükkânda verdiği *Şövalye Düşleri*'nde olduğu gibi, yazarın adı yoktu. Kitabın kapağında, sarışın bir kadına tutunan siyah saçlı bir Regency tırmığı görölüyordu. "Bu kitap son birkaç yıldır tekrar tekrar gönderiliyor. İlk yazar romans yazmak istemediğine karar verdi ve onun yerine gizem yazmaya devam etti. Bir sonraki yazar evlenene kadar bu kitabı yazmak için çok heyecanlıydı. Bir diğeri kitabın ortalarına kadar gelmişken bir kez daha reddedildi ve artık reddedilmeyi kaldıramayacağına karar verdi. İşi bıraktı ve yazdıklarını yaktı. Kitabı gönderdiğimiz son yazar ilk üç bölümü bitirdi, ancak o zamandan beri kimsenin artık tarihi romanlar okumak istemediğine dair bir söylentiyle dikkati dağıldı. Bu yüzden daha pazarlanabilir olduğunu düşündüğü bir şey yazmak için kitabı bir kenara bıraktı."

Esther sanki kalbi kırılmış gibi iç çekti. "Elimizde sadece ilk üç bölüm var ve bu bölümler de sürekli tekrarlanıyor. Karakterler Londra'da, Regency döneminde, aynı partiye katılıyor ve durmadan aynı cümleleri konuşuyorlar. Miles bir çapkındır ama o da Sparhawk gibi Henrietta'nın mevsimi ve mirasını çalmaya çalışan kaba amcası hakkında atıp tutmasını dinlemekten bıkmıştır. Eğer yazar yakında dönmezse, karakterleri tamamen kaybetmeden önce bunu yazması için başka birine göndermem gerekecek."

"Nasıl kaybedeceğiz?"

Esther kitabı geri aldı ve kollarında sevgiyle tuttu. "Aslında hikayeyi kendileri yazmaya başlarlar ve bir yazardan emir almayı reddederler. Eğer onları seven yeterince güçlü bir yazarımız varsa, o zaman onları kurtarabilir. Eğer yazar yoksa, o zaman artık zaptedilemezler ve hikaye dağılır. Regency mürebbiyelerini kaçıran ortaçağ şövalyeleriniz, tavuklarla yatan köpekleriniz olur. Kaos. Tam bir kaos. O zaman hikâye sonsuza dek kaybolur ve biz de kitabı o odaya yerleştirmek zorunda kalırız." Tekrar kasayı gösterdi. "Bu gerçekten trajik. Tüm zamanların en büyük kitabı şu anda orada çünkü onu yazacak olan yazar, karakterlerin kendisiyle konuştuğunu duymaya başladığında aklını kaybettiğini düşündü. Şu anda Prozac kullanıyor ve Montana'da ıssız bir kulübede yaşıyor."

Taryn'in tüm bunlar karşısında kafası hâlâ karıştı. "Bana Sparhawk'ın gerçek olmadığını mı söylüyorsun?"

"Oh, hayır," dedi içtenlikle. "*Hepsi* gerçek. Hepsi gerçek. Tıpkı senin ya da benim gibi, sadece bizimkinden ayrı kendi dünyalarında yaşıyorlar. Sparhawk'ın seni kazanabilmesi için kendi dünyasından senin dünyana daha somut bir biçimde geçmesine izin verdim. Ona sırlıslıkla aşık olmazsan, onu kurtaramayacağını ve bir kez daha rafa geri dönmek zorunda kalırsa, isyan edip kitabını ele geçireceğini ve böylece kimsenin onu bitiremeyeceğini biliyordum. Şimdi Alinor onun yerine isyan etmiş ve her şeyi tehdit ediyor gibi görünüyor."

Esther ona *Knightly Dreams*'in bir kopyasını uzattı. Kapağında yine Sparhawk vardı, tıpkı ilk başta olduğu gibi. Ama şimdi yazarın adı Alinor de Blakely'di.

Taryn elini kabartmalı harflerin üzerinde gezdirdi. "Bunu nasıl yapıyor?" "Alinor orijinal kopyayı buldu ve onu devraldı. O istedi Sparhawk geri döndü ve o da onun dönüşünü yazdı." Esther kitabı artık sayfalarında kendi adının yazılı olduğu kısımları ona gösterdi.

Taryn'in kalbi, hayatının mürekkeple çizilmiş halini görünce durdu. Dehşet vericiydi. "Bu olamaz."

"Evet tatlım, olabilir ve oluyor da." Esther kitabın Alinor'un Sparhawk'la evlendiğini gösteren son sayfasına döndü.

Taryn'in kalbi sıkıştı. Kitap bitmişti ve sonunda ondan bahsedilmiyordu.

"Umutsuzluğa kapılma," dedi Esther çabucak. "Sayfada yer olduğuna dikkat edin ve kitabın son sayfasını çevirirseniz tamamen boş olduğunu göreceksiniz."

"Çoğu kitap ."

"Evet, ama hepsi değil. Boş sayfası olmayanlar tamamen bitmiş olanlardır. Onlarla yapılacak başka bir şey yoktur. Ancak bunun gibi boş sayfaları olan kitaplara hala eklemeler yapılabilir."

Taryn'in içinden bir umut ışığı geçti. "Tam olarak ne diyorsun?"

Esther ona birdenbire ortaya çıkan bir kalem uzattı. "Alinor'un kitabını değiştirip kendi kitabın haline getirebileceğini söylüyorum. Hepimiz kendi hayatlarımızın yazarlarıyız, Taryn. Dünyamızın kurallarını biz koyarız ve hangi yoldan gideceğimize biz karar veririz. Her şey sana ve sadece sana bağlı. Bu hikaye senin istediğin şekilde bitecek. Ama sadece bunu başaracak cesarete ve hayal gücüne sahipsen."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Çok kolaydı. "Ama basılmış bir kitap olmayacak."

Esther etraflarındaki tüm kitapları göstermek için elini uzattı. "Yazılan tüm kitapların sadece küçük bir yüzdesi yayınlanır, sevgilim. Çok daha fazlası kağıda döküldükten sonra sonsuza dek yazarlarının kalplerinde, zihinlerinde ve dolaplarında kalır. Yalnızca yazarın zevki ve yararı için oradadırlar. Ama daha da önemlisi, karakterler için oradadırlar çünkü kâğıda dökülene kadar karakterler gerçekten canlı değildir. Her yazar karakterlerine onları elinden geldiğince iyi bir şekilde doğurmayı borçludur."

Esther onu yine birdenbire ortaya çıkan bir masaya doğru itti. "Cesur Sparhawk'ın umutsuzca kendine ait bir şampiyona ihtiyacı var. Onu kesin ölümden ve işkenceden kurtarabilecek birine. Aksi takdirde sonsuza dek Alinor'la birlikte mahzende kaybolacak."

Taryn, birlikte oldukları kısa süre içinde Sparhawk'ın Alinor'a mahkûm olma düşüncesinden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Esther haklıydı. Bu onu öldürebilirdi.

Eğer söylediklerine inanılabilirse, o zaman Taryn onun tek umuduydu.

. . . Esther ona umutlu bir bakış attı. "Peki ne olacak Taryn?"

DÖRT

Esther onu evine geri bıraktıktan sonra bile Taryn'in kafası hâlâ karışık. Zaten kim bir yerden bir yere bırakıldıktan sonra kafası karışmazdı ki? Hâlâ bir psikoz nöbetinin ortasında olmadığından tam olarak emin değildi. Tüm gerçeklik kavramı tamamen değişmişti. Belki de bir kitabın içindeydi.

Belki de hiçbir şey gerçek değildi.

Hayır, diye düşündü kendini sekizinci kez çimdiklerken. O gerçektir. Burası onun eviydi. Onun hayatıydı. Ve Hawk bir süreliğine her şeyi onunla paylaşmıştı.

Şimdi, kapağında Sparhawk yazan ciltsiz kitapla yatağında uzanırken, zihni son birkaç günü gözden geçirdi - paylaştıkları her şey siyah-beyaz olduğu için bunu yapmak kolaydı. Her şey. Her seviştiklerinde, her yemekte, her satırda. Hatta onu kütüphanede ya da o yer her neyse orada bile görmüştü.

Sayfalarda onun adını görmek, ikisinin yaptıklarını kitapta okumak çok tuhaftı.

Ama içinde onun olduğu pasajlardan daha da korkutucu olanı, onun kendi dünyasında, Hawk'ın da kendi dünyasında olduğu pasajlardı. Tek başına. Hawk'ın görünürde hiçbir neden yokken yaralandığı ve işkence gördüğü korkunç sahnelerdi bunlar. Belki de bu, Alinor'un en başta kaçtığı için ondan intikam alma yoluydu.

Taryn bilmiyordu. Tek bildiği, hayatının geri kalanını onsuz geçirmek istemediğinden daha fazla acı çekmesini istemediğiydi. O harikaydı.

Tanrı yardımcısı olsun ama o gerçekten onun kahramanıydı ve onu geri istiyordu. "Onu kurtarmalıyım," diye fısıldadı, özellikle acı veren bir tanesini okurken

Alinor'u pigme haydutlardan kurtarıırken ormanda bir yaban domuzu tarafından boynuzlandığı sayfa. . . . Pigme haydutlar mı? Ay! Eğer Alinor bunu gerçekten yazıyorsa, aklını tamamen yitirmiş demektir.

Taryn kitapla birlikte doğrulup oturdu. "Tamam, halüsinasyon görmediğimi ve Esther'in bana söylediği her şeyin doğru olduğunu varsayalım "

O zaman onu kurtarabilirdi. Kendine rağmen güldü. Bu şimdiye kadar yaptığı en gülünç şey olmalıydı. Ama ne olacaktı ki? Gerçekten kaybedecek neyi vardı ki?

"Ya onu geri getireceğim ya da beni hapse atacaklar," dedi kalemi kaparken nefesinin altından. "Tamam, Esther. İşte bir şey yok."

Gözlerini kapatan Taryn, Sparhawk'ın kitabın 342. sayfasındaki, kendi dünyasına döndükten hemen sonraki halini zihninde canlandırdı.

Yalnız olmalıydı, başını ellerinin arasına almış masada oturuyordu. Bölüm burada bitiyordu ama paragrafın sonunda boşluk vardı. .

.. Taryn kalbini açtı ve Hawk'ı net bir şekilde görüp duyana kadar dikkatle dinledi. Başarısız olma korkusuyla göğsü sıkışarak yazmaya başladı. . . .

Sparhawk salonunda oturmuş, umudunu tamamen yitirmişti. Alinor ana kitabı o kadar iyi saklamıştı ki nerede dair hiçbir fikri yoktu. Taryn'e geri dönüş yolu . Hikâyelerinin kontrolü Alinor'da olduğu sürece bundan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

Bunun için ona lanet olsun! Nasıl bu kadar bencil olabilirdi? Ama en başta onun pençelerinden kaçmak istemesinin nedeni de buydu.

"Sizi özledim, Leydi Taryn," diye nefes aldı. "Ben de seni özledim."

Sparhawk arkasından gelen şefkatli sesi duyunca ayağa fırladı. Olamazdı ama arkasını döndüğünde hanımının orada, temkinli bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Ona bakarken gülümsemesi nazikti.

"Vay canına," dedi salonun etrafına bakarak. "Gerçekten işe yaradı."

Gördüklerine inanamıyordu. Bu mümkün müydü? "Nasıl oluyor da buradasın?"

Taryn kitabı elinde tuttu ve bu kez kapaktaki yazar ismi kendisine aitti. "Hikâyenin gidişatında bazı değişiklikler yapıyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Ona yaklaştı. "Esther kitabınızın yazarı olmam gerektiğini söyledi, işte buradayım... çocukluğumdan beri ilk kez yazıyorum. Aslında çok eğlenceli. Alinor'un alışverişe çıktığını biliyor muydun?"

"Bana söylediği buydu."

Taryn deftere bir not düşerken, "Evet ama mücevher zevki çok kötü," dedi. "Ama sorun değil. Kuyumcu eski erkek arkadaşına çok benzemek üzere. Aslında Rob'un Alinor'la birlikte olması gerektiğini düşünüyorum. O talepkar ve canavarca. Birlikte oldukça mutlu olmalılar, özellikle de

Rob'a uygunsuz yerlerde bazı benler verdikten sonra." Kaşlarını ona doğru salladı.

Hawk ona doğru başını salladı. "Peki ya ben?"

Taryn onun bulunduğu masaya oturdu ve yazmaya başladı. Bir an onun şatosundaydılar, bir an sonra ise onun evine dönmüş, yatağında çırılçıplak yatıyorlardı.

Hawk kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum. En azından tam olarak değil. Ama sorun değil. Esther kendi hayatımın yazarının ben olduğumu söyledi, ben de bundan emin olacağım..." Taryn kötü bir düşünce gelince durakladı. "Bekle. Burada son derece bencil davranıyorum. Sana ne istediğini bile sormadım."

Hawk'ın Orta Çağ'a dönmek ve başka biriyle birlikte olmak istediğini anladığında korkuya kapıldı.

Bakışları kapalıydı ve oldukça tereddütlü görünüyordu. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Ne dikkat edin; geçebilir. . . .

Panik kalbinde kabarıırken annesinin en sevdiği cümle içinden geçti. *Hadi, Taryn, sen büyük bir kızsın. Ne derse desin üstesinden gelebilirsin.*

Bir karakter olarak Hawk'ın hayatında hiçbir zaman söz hakkı olmamıştı. En azından bu konuda ona bir seçenek sunabilirdi. "Evet," dedi sessizce. "Gerçeği öğrenmek istiyorum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru taramak için uzandı. "Ne istiyorum ..."

Adam saçlarıyla oynamaya devam ederken onun konuşmasını bekledi. "Bu .

..

?" diye sordu.

"Sen," dedi onu cızırtılı bir öpücüğün içine çekmeden önce.

Taryn ortaçağ şövalyesinin tadını alınca inledi. Hawk hayalini kurduğu her şeydi. İsteddiği her şey. Geri çekilmeden önce onun dudaklarını ısırdı. "Tamam o zaman, büyük bir düğün yapalım "

Sparhawk onun kitabına satırlar yazmaya başlamasını izledi. Sayfanın sonuna her geldiğinde, kitabı ters çevirdi ve yazmaya edebilmesi için kitabın sonunda sihirli bir şekilde yeni bir boş sayfa belirdi.

Ne yazdığını okumaya çalıştı ama anlayamadı. "Oraya ne yazıyorsun, Taryn?"

"Seni bağımsız olarak zengin yapıyorum, çünkü biliyoruz ki tüm iyi kahramanlar öyledir ve Alinor'un kitabının kopyasının kendiliğinden alev almasını sağlıyorum."

"Bunu yapabilir misin?"

Ona gülümsedi. "Bebeğim, ben yazarım. Esther'e göre, istediğim her şeyi yapabilirim."

"Peki şimdi ne yapmak istiyorsunuz?"

Taryn aç bakışlarını adamın çıplak vücudunda gezdirirken dudağını ısırdı.

"Şu anda günümün geri kalanını seninle sevişerek geçirmek istiyorum."

Onu yanağından öptü, sonra birkaç kelime daha karaladı. "Şimdi ne diyorsun?" diye sordu.

Ona gülümsedi. "Sonsuza mutlu yaşamaya devam edeceğimizi yazıyorum."

Ve sonra Taryn, Alinor'un yapmayı unuttuğu tek şeyi emin oldu. Bu, kimsenin onun geleceğine fazla sayfa eklemediğinden ya da Sparhawk'la olan hayatını değiştirmedikinden emin olmak için yapılması gereken tek şeydi.

Gezegendeki en güçlü üç kelimeyi yazdı. "Seni seviyorum." "Seviyor musun?" Hawk ona sordu.

Taryn bu sözleri yüksek sesle söylediğini fark edince durakladı. "Evet, Cesur Sparhawk. Anlıyorum."

"Güzel," diye fısıldadı, bıyıkları nazikçe tenini sıyrırken boynuna sokuldu. "Çünkü ben de seni seviyorum."

Onun sözleri karşısında kalbi eridi. Ve sonra hemen dünyadaki en güçlü diğer iki kelimeyi ekledi. Son.

DRAGONSWAN

BİR

Richmond, Virginia

"Ejderhalara karşı nazik olun, çünkü kızartıldığınızda çıtır çıtır olursunuz ve ketçapla tadınız güzelleşir."

Dr. Channon MacRae not alırken durakladı ve bu tuhaf yorum karşısında kaşlarını kaldırdı. Saatlerdir ünlü Ejderha Goblenine bakıyor, Eski İngiliz sembolizmini çözmeye çalışıyordu ve tüm bu süre boyunca kimse onu rahatsız etmemişti.

Şu ana kadar değil.

En sinirli bakışıyla kalemni not defterinden çekti ve arkasını döndü.

Sonra ağzı açık kaldı.

Burada sinir bozucu, saygısız küçük bir adam yoktu. O uzun boylu, akıllara durgunluk verecek kadar seksi bir tanrıydı ve küçük müze odasına o kadar güçlü bir varlıkla hükmediyordu ki, kadın onun binayı temellerinden sarsmadan nasıl girdiğini merak ediyordu.

Hayatında hiç onun gibi bir şey görmemişti ya da onun kendisine parlattığı baştan çıkarıcı gülümsemeyi.

Aman Tanrım, gözlerini ondan alamıyordu.

En az bir metre beş santim boyuyla onun ortalama boyunun üzerindeydi. Uzun siyah saçları şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve alışılmışın dışındaki saçlarıyla çelişen ama kraliyet aurasına mükemmel bir şekilde uyan, pahalı bir şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise ve palto giyiyordu.

Ama en tuhafı yüzünün sol yarısını kaplayan dövme idi. Soluk koyu yeşil renkte olan bu dövme, saç çizgisinden çenesine doğru eski bir sembol gibi kıvrılıyordu.

Başka herhangi birinde böyle bir işaret tuhaf ya da garip olurdu, ama bu adam onu asalet ve mevcudiyetle taşıyordu, sanki doğuştan gelen gururlu bir hak gibi.

Yine de onu en çok büyüleyen gözleri oldu. Zengin, derin, yeşilimsi bir altın rengi olan bu gözler öylesine sıcak bir zeka ve canlılıkla doluydu ki

tamamen nefessiz kaldım.

Sırıtişı hem çocuksu hem de çapkıncaydı ve onu büyüleyen davetkâr gamzelerle çerçevenlenmişti. "Seni suskunlaştırdı, ha?"

Tam olarak çıkaramadığı bir aksana sahip olan sesini çok sevmişti. İngiliz ve Yunan aksanlarının eşsiz bir karışımı gibiydi. Derin ve kışkırtıcı olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Pek nutku tutulmuş sayılmaz," dedi ve ona gülümseme isteğine karşı koydu. "Sadece neden böyle bir şey söylediğini merak ediyorum."

Altın rengi bakışları kızın dudaklarına inip onları yalamak istemesine neden olurken geniş omuzlarını kayıtsızca silkti. Daha da kötüsü, uzun süreli bakışları kadının içinde bir arzu dalgası yarattı.

Birdenbire bu küçük cam oda o kadar sıcak oldu ki, galeri camlarının buğulanmasını bekledi.

Ellerini rahatça arkasında kavuşturmuştu ama yine de harekete geçmeye hazır görünüyordu; sanki kendisini tehdit eden herkesi alt etmeye hazır ve tetikteydi.

Ne kadar tuhaf bir görüntü.

Tekrar konuştuğunda, derin sesi öncekinden daha da baştan çıkarıcı ve cazipti, sanki kızın etrafında bir tür büyü örüyor gibiydi. "Goblene bakarken kaşlarını öyle ciddi bir şekilde çatmıştın ki, onun yerine bir gülümsemeyle nasıl görüneceğini merak ettim."

Adam baştan çıkarıcıydı. Ve kibirli duruşuna bakılırsa çekiciliğinden biraz fazla emindi. Gözüne kestirdiği her kadını elde edebileceğine şüphe yoktu.

Channon bu düşünce karşısında yutkundü ve rengi kadife kazağına ve modaya uygun, dar olmayan kalçalarına baktı. Hiçbir zaman böyle bir erkeğin dikkatini çekecek türden bir kadın olmamıştı. Sıradan görünüşü ona ikinci bir bakış bile kazandırdıysa şanslıydı.

Bay Do-Me-Right-Now bir bahis falan kaybetmiş olmalı. Yoksa neden onunla konuşsun ki?

Yine de onda bir tehlike, entrika ve güç havası vardı. Ama hilekârlık yoktu. Dürüst görünüyordu ve garip bir şekilde onunla ilgileniyordu.

Bu nasıl ?

"Evet, şey," dedi, defterini kapatıp kalemmini spiral bobinden aşağı kaydırırken soluna doğru bir adım atarak, "yabancılarla sohbet etmeyi alışkanlık haline getirmem, o yüzden izin verirsiniz ..."

"Sebastian."

Verdiği yanıtla irkilen kadın durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Benim adım Sebastian." Elini ona doğru uzattı. "Sebastian Kattalakis. Ya siz?"

Benimle konuştuğunuz için tamamen şaşkın ve hayretler içindeyim.

Bu düşüncüyü göz kırparak uzaklaştırdı. "Channon," dedi kendini durduramadan. "Shannon, C ile."

Bakışları onu yakarken, biçimli dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve gamzelerinin en küçük parçasını bile gösterdi. Bu müzede kilitli kalmaktansa, eski bir savaş alanında çok daha rahat edeceğini söyleyen tarif edilemez erkeksi bir havası vardı.

Onun soğuk elini büyük, sıcak elinin içine aldı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, C'li Shannon."

Uzun zaman öncesinin cesur bir şövalyesi gibi parmak eklemlerini öptü. Adamın sıcak nefesini teninde, sıcak dudaklarını etinde hissettiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Aldığı zevkten inlememek için elinden gelen tek şey buydu.

Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde davranmamıştı, sanki peşinden koşulacak değerli bir kadın gibi.

Onun yanında garip bir şekilde güzel hissediyordu. Arzulanan.

"Söyle bana Channon," dedi, elini bırakıp ondan duvar halısına bakarak. "Bununla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Channon ona ve sararmış keteni kaplayan karmaşık işlemlere baktı. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu. Küçük bir kızken onu ilk gördüğünden beri bu eski şahesere aşık olmuştu. Bir erkek bebek ve bir ejderhanın doğumuyla başlayan ve kumaşın on ayağı boyunca ilerleyen ayrıntılı ejderha masalını incelemek için yıllarını harcamıştı.

Akademisyenler kökenine ilişkin teorileri üzerine sayısız makale yazmışlardı. Kendisi de tezini bu konu üzerine yapmış, Kral Arthur'un masallarıyla ya da Kelt geleneğiyle ilişkilendirmeye çalışmıştı.

Kimse duvar halısının nereden geldiğini ya da hangi hikâyeye ilgili olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle, ejderha ile savaşçı arasındaki mücadeleyi kimin kazandığını da kimse bilmiyordu.

Onu en ilgilendiren şey de buydu.

"Keşke nasıl bittiğini bilseydim."

Çenesini esnetti. "Hikâyenin sonu yok. Ejderha ve insan arasındaki savaş bugüne kadar devam etti."

Ona kaşlarını çatarak baktı. Adam ciddi görünüyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ne?" diye sordu iyi huylu bir şekilde. "Bana inanmıyor musun?" "Sadece yüksek dozda şüphe duyuyorum diyelim."

Öne doğru bir adım attı ve yine vahşi, erkeksi varlığı onu ezdi ve içinden bir arzu sarsıntısı geçirdi. "Hmmm, yüksek dozda şüphe," dedi, sesi ancak alçak, derin bir hırıltıdan daha fazlasıydı. "Seni inandırmak için ne yapabilirim acaba?"

Geri adım atmalıydı, bunu biliyordu. Yine de ayaklarının işbirliği yapmasını sağlayamadı. Onun temiz, baharatlı kokusu başını istila etti ve dizlerini zayıflattı.

Bu adamda onu burada durup onunla konuşmaya iten şey neydi?

Oh, boş ver onu. Gerçekten yapmak istediği şey onun nefis kemiklerinin üzerine atlamaktı. Onun yakışıklı yüzünü ellerinin arasına almak ve tadından sarhoş olana kadar dudaklarını öpmek.

Burada ciddi bir sorun vardı.

Mayday. Mayday.

"Neden buradasın?" diye sordu, şehvet düşkününü düşüncelerini uzak tutmaya çalışarak. "Ortaçağ kalıntılarını inceleyecek bir tipe benzemiyorsun."

Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Buraya onu çalmaya geldim."

İçinden bir ses bu açıklamaya inanmanın çok da zor olmayacağını söylese de bu fikirle alay etti. "Gerçekten öyle misin?"

"Tabii ki. Başka neden burada olayım ki?" "Başka neden mi?"

Sebastian bu kadında onu bu kadar güçlü bir şekilde çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Tüm dikkatini vermesi gereken ciddi meselelerle uğraşıyordu ama yine de bakışlarını ondan alamıyordu.

Bal kahverengisi saçlarını, eski Gal tasarımı gümüş bir tokadan kabarık dalgalar halinde sarkacak şekilde toplamıştı. Saçının birkaç teli tokadan kurtulmuş, sanki kendi başlarına bir hayatları varmış gibi yüzünün etrafında gelişigüzel sallanıyordu.

O saçları serbest bırakmayı ve parmaklarının arasından kayarak çıplak göğsüne sürtünmesini hissetmeyi ne kadar da arzuluyordu.

Bakışlarını kızın dolgun vücudunda gezdirdi ve gülümsemesini bastırdı. Koyu mavi gömleğinin düğmeleri düzgün iliklenmemişti ve çorapları birbirine uymuyordu.

Yine de kadın onu arzudan çıldırtıyordu.

Normalde ilgisini çekecek türden bir kadın değildi ama yine de ...

.

Ona ve onun sıcak bir merak ve zekâyyla parlayan kristal mavisi bakışlarına vurulmuştu. Onun dolgun, nemli dudaklarını tatmayı, yüzünü boğazının çukuruna gömüp kokusunu içine çekmeyi arzuluyordu.

Tanrım, onu nasıl da arzuluyordu. Bu öylesine çaresizlikten doğan bir ihtiyaçtı ki, onu şu anda kollarına alıp merakını tatmin etmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu merak etti.

Hiçbir zaman kendini cinsel zevklerden mahrum bırakacak türden bir adam olmamıştı, özellikle de içindeki canavar harekete geçtiğinde. Ve bu kadın onun ölümcül yanını tehlikeli bir seviyeye kadar harekete geçirdi.

Sebastian müzeye sadece bu gecenin nasıl geçeceğini öğrenmek ve goblenin nerede olduğunu öğrenmek için gelmişti. Yalnız geceyi birlikte geçireceği bir kadın aramıyordu, ta ki eve dönene kadar... yani yine yalnız kalacaktı.

Ancak gitmesine daha saatler vardı. Otel odasında beklemektense onun gözlerinin içine bakarak geçirmeyi tercih edeceği saatler.

"Bir içki içmek için bana katılmak ister misin?" diye sordu.

Onun sorusuyla irkilmiş görünüyordu. Ama sonra adam üzerinde böyle bir etki bırakmış gibi göründü. Onun yanında gergindi, biraz ürkekti ve adam onu rahatlatmak için can atıyordu.

"Tanımadığım erkeklerle çıkmam."

"Sen olmadan beni nasıl tanıyabilirsin? ." "Gerçekten,

Bay Kat-"

"Sebastian."

Kadın ona başını salladı. ", değil mi?" Hiçbir fikri yoktu.

İçindeki yırtıcıyı bastıran Sebastian, ona uzanıp onu için ellerini ceplerine soktu. "Korkarım bu içime işlemiş. İstedğim bir şey gördüğümde peşinden giderim."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve ona şüpheli bir bakış attı. "Neden benimle konuşmak istiyorsun ki?"

Adam kadının sorusu karşısında şaşkına döndü. "Leydim, sizin bir aynanız yok mu?" "Evet, ama bu büyülü şey değil." Kadın ondan uzaklaştı ve başladı.

Türünün inanılmaz hızıyla hareket eden Sebastian onu durdurdu.

"Bak, Channon," dedi nazikçe. "Korkarım bu işi elime yüzüme bulaştırdım. Ben sadece ..." Durdu ve onu bir süre daha yanında tutmanın en iyi yolunu düşünmeye çalıştı.

daha uzun süre.

Hâlâ dirseğini kavrayan eline baktı. Ruhunun her parçası, sonuçları ne olursa olsun onu yanında tutması için çılgılık atsa da, isteksizce bıraktı. O kendi akli olan bir kadındı. Ve halkının ilk yasaı aklından geçiyordu: Bir kadının kendi özgür iradesiyle vermediğı hiçbir şey sahip olmaya değmez.

Bu, onun bile çiğnemeyeceğı tek yasaydı.

"Sen ne?" diye sordu usulca.

Sebastian derin bir nefes aldı ve onu hak ya da yasalara aldırmadan isteyen hayvani yanıyla, onu korkutacak kadar şiddetli bir ihtiyaçla hırlayan yanıyla savaştı.

Dudaklarını sevimli bir gülümsemeye zorladı. "Çok iyi bir insana benziyorsunuz ve bu dünyada sizden o kadar az var ki sizinle birkaç dakika geçirmek isterim. Belki bir kısmı sana da bulaşır."

Channon kendine rağmen güldü.

"Ah," diye alay etti, "demek gülümseyebiliyorsun."

"Gülümseyebiliyorum."

"Bana katılır mısın?" diye sordu. "Köşede bir restoran var. Oraya yürüebiliriz, dünyanın gözü önünde. Söz veriyorum, sen istemedikçe ısırmayacağım."

Channon ona ve tuhaf mizahına bakarak hafifçe kaşlarını çattı. Onu bu kadar karşı konulmaz yapan şey neydi? Doğal değildi. "Bu konuda bir şey bilmiyorum."

"Bakın, söz veriyorum psikopat değilim. Eksantrik ve kendine özgü ama psikotik değilim."

Bu konuda hâlâ tam olarak emin değildi. "Bahse girerim hapishaneler kadınlara bunu söyleyen erkeklerle ."

"Bir kadını *asla* incitmem, hele seni *hiç* incitmem."

Sesinde öyle bir samimiyet vardı ki ona inandı. Daha da inandırıcı olanı, içinde herhangi bir uyarı hissetmiyordu, kafasının içinde ona kaçmasını söyleyen küçük bir ses yoktu.

Bunun yerine, ona doğru çekildi ve sanki onunla birlikte olması gerekiyormuş gibi, onun varlığında tuhaf bir dinginlik hissetti. "Sokağın aşağısında mı?"

"Evet." Ona kolunu uzattı. "Hadi gel. Dişlerimi ve zihin kontrolümü kendime saklayacağıma söz veriyorum."

Channon hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Biriyle çıkmayı düşünmeden önce onu uzun süredir tanınması gereken bir kadındı.

Yine de kendini paltosunu çekiştirirken ve elini adamın kolunun kıvrımına koyarken buldu; orada öyle gergin ve iyi şekillenmiş bir kas hissetti ki, içinden bir sarsıntı geçti.

Kolunu hissettiğinde, şık siyah takım elbisesi ve paltosunun inanılmaz bir vücudu sakladığını anlayabiliyordu.

"Çok farklı görünüyorsun," dedi adam onu odadan çıkarırken. "Sende Eski Dünya'ya ait bir şeyler var."

Müzenin fuayesine açılan cam kapıyı açtı. "*Eski* demek daha doğru olur."

"Yine de çok modernsiniz."

"Kültürler arasında sıkışıp kalmış bir Rönesans adamı." "Sen bu musun?"

Ona şakacı bir yan bakış attı. "Gerçekten mi?" "Evet."

"Ben bir ejderha avcısıyım." Yüksek sesle güldü.

Alay etti. "Yine bana inanmıyorsun."

"Gobleni çalmak istediğini söylemene şaşmamalı diyelim. Sanırım mitolojik bir öldürmeye pek gerek yok, özellikle günümüzde ve bu çağda."

O yeşilimsi altın gözler onunla acımasızca alay ediyordu. "Ejderhalara inanmıyor musun?"

"Hayır, tabii ki değil."

Ona dudak büktü. "Çok şüphecisin."

"Ben pratik biriyim."

Sebastian dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken dudaklarında sinsî bir yarım gülümseme belirdi. Ejderhalara inanmayan ama ejderha duvar halılarını inceleyen ve yanlış düğmeli bir gömlek giyen pratik bir kadın. Hiçbir zaman ve mekânda onun gibi başka bir ruh olmadığı kesindi. Ve onun vücudu üzerinde çok tuhaf bir etkisi vardı.

Adam onun için çoktan sertleşmişti ve birbirlerine neredeyse hiç dokunmuyorlardı. Kolunu tutuşu hafif ve narindi, sanki her an ondan kaçmaya hazırdı.

Bu istediği son şeydi ve onu en şaşırtan da buydu.

Münzevi bir insandı, başkalarıyla yalnızca fiziksel ihtiyaçları yalnızlık arzusunun önüne geçtiğinde etkileşime giriyordu. O zaman bile, bu karşılaşmalar

kısa ve sınırlı. Sevgililerini bir geceliğine kabul etti, onların da kendisi kadar doyduğundan emin olduktan sonra hızla yalnız dünyasına geri döndü.

Hiçbir zaman boş konuşmalarla oyalanmamıştı. Bir kadın hakkında adından ve kendisine dokunulmasından hoşlanmasından daha fazlasını öğrenmeyi hiç umursamamıştı.

Ama Channon farklıydı. Sesinin temposunu ve konuşurken gözlerinin ışıldamasını seviyordu. En çok da ona baktığında gülümsemesinin tüm yüzünü aydınlatmasını seviyordu.

Ve onun kahkahasının sesi... Cennetteki meleklerin daha değerli bir melodi çıkarabileceğinden şüpheliydi.

Sebastian karanlık restoranın kapısını açtı ve kadın içeri girerken kapıyı tuttu. Kız onun yanından geçerken, Sebastian bakışlarının kızın vücudunun arka kısmında gezinmesine izin verdi. Daha da sertleşti.

Onu sıcacık ve çıtır çıtır kollarına almak için neler ki, ellerini onun dolgun kıvrımlarında gezdirebilsin, boynunun etini dişleyebilsin ve dokunuşuyla kıvrılırken kendini yavaşça onun derinliklerine kaydırırken ona sarılabilsin.

Sebastian kendini Channon'dan gözlerini kaçırmaya ve ev sahibesiyle konuşmaya zorladı. Tanımadığı kadına onları تنها bir köşeye oturtması için zihninden bir komut gönderdi. Channon'la yalnız kalmak istiyordu.

Onunla daha önce tanışmış olmayı ne kadar isterdi. Bir haftadan uzun bir süredir bu lanetli şehirdeydi ve sıcaklığın rahatlığı olmasa bile en azından tanıdıklığın rahatlığının olduğu eve gitme fırsatını bekliyordu. Gecelerini bu şehirde tek başına , zamanını beklerken sokaklarda huzursuzca dolaşıyordu.

Şafak söktüğünde gitmesi gerekecekti. Ama o zamana kadar Channon'la olabildiğince çok vakit geçirmeye, onun arkadaşlığının içindeki yalnızlığı hafifletmesine, hayatının büyük bölümünde onu yakmış olan kalbindeki acıyı dindirmesine izin vermeye niyetliydi.

Channon restoran boyunca hostesi takip etti ama sırada arkasındaki Sebastian'ın farkındaydı; Sebastian'ın vücuduna yönelttiği ateşli, yırtıcı bakışların ve onu yutmak istiyor gibi görünmesinin farkındaydı.

Ama daha da inanılmazı, onu yiyip bitirmek istemesiydi. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar kadın gibi hissettirmemişti ya da elleri ve ağzıyla vücudunu keşfetmek için saatler harcamasını istememişti.

Barın arka tarafındaki karanlık bir köşeye oturduklarında, "Yine gerginsin," dedi.

Menüden başını kaldırıp ona vahşi bir canavarı hatırlatan yeşilimsi altın gözlerle baktı. "İnanılmaz derecede anlayışlısın."

Başını ona doğru eğdi. "Daha kötüsüyle de suçlandım."

"Eminim öyledir," diye karşılık verdi. Gerçekten de bir kanun kaçağının varlığına sahipti. Tehlikeli, karanlık, baştan çıkarıcı. "Sen gerçekten bir hırsız mısın?"

"*Hırsız* terimini tanımlayın."

Adamın şaka mı yaptığından yoksa ciddi mi olduğundan tam olarak emin olmasa da güldü.

"Söyle bakalım," dedi garson kız içkilerini getirirken, "ne iş yapıyorsun, C ile başlayan Shannon?"

Kola için garsona teşekkür etti, ardından Sebastian'a bakarak mesleğiyle nasıl başa çıkacağını görmeye çalıştı. Çoğu erkek onun mesleğinden biraz çekinirdi ama nedenini hiçbir zaman anlayamamıştı. "Virginia Üniversitesi'nde tarih profesörüyüm."

"Etkileyici," dedi, yüzü gerçekten ilgiliydi. "Hangi kültürler ve zamanlar konusunda uzmanlaştınız?"

Adamın işi hakkında bir şeyler bilmesine şaşırmıştı. "Çoğunlukla Norman öncesi Britanya."

"Ah. Hwæt wē Gār-Dena in geār-dagum þēod-cyninga ȝrym gefrūnon, hū ðā æþhelingas ellen fremedon."

Channon onun Eski İngilizcesi karşısında şaşkına dönmüştü. Sanki bunun için doğmuş gibi konuşuyordu. Bu kadar yakışıklı bir adamın, onun için bu kadar değerli olan bir konuyu bildiğini hayal edin.

Ona çeviriyi sundu. "Yani, geçmiş günlerde Mızrak-Daniler ve onları yöneten krallar cesarete ve büyüklüğe sahipti. O prenslerin kahramanca seferlerini duymuştuk."

Adam başını kadına doğru eğdi. "*Beowulf*'unu iyi tanıyorsun."

"Eski İngilizceyi kapsamlı bir şekilde inceledim, işim göz önüne alındığında bu mantıklı.

Ama bana bir tarihçi gibi gelmediniz."

"Tarihçi . Daha ziyade, bir tür reenaktörüm."

Bu onun nasıl görüldüğünü açıklıyordu. Şimdi müzedeki varlığı ve şövalyece otorite havası ona bir anlam ifade ediyordu.

"Bugün sizi müzeye getiren şey Orta Çağ üzerine çalışmanız mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Yıllardır goblen üzerinde çalışıyorum. Sonunda arkasındaki gizemi çözen kişi olmak istiyorum."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Kim ve neden yaptı? Hikayesi nereden geliyor? Bu bağlamda, müzenin bunu nasıl aldığını bilmek isterim. Ne zaman edindiklerine ya da kimden satın aldıklarına dair hiçbir kayıtları yok."

Otomatik cevapları onu şaşırttı. "1926 yılında isimsiz bir koleksiyoncudan elli bin dolara satın almışlar. Geri kalanına gelince, yedinci yüzyıl Britanya'sında Antiphone adında bir kadın tarafından yapılmış. Büyükbabası ve kardeşinin iyi ve kötü arasındaki ebedi mücadelesini anlatıyor."

Bakışları o kadar samimiydi ki neredeyse ona inanacaktı. Garip bir şekilde, goblenin bir sonu olmadığı için bu anlamlıydı.

Ama o daha iyi biliyordu. "Antiphone, ha?"

Başını iki yana salladı. "Sana söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun, değil mi?" "Neden, kibar beyefendi," dedi muzip bir İngiliz aksanıyla. "Bu değil Size inanmadığımı söyleyemem ama bir tarihçi olarak kendimi gerçeklerle uyumlu hale getirmeliyim. Bu Antiphone veya işlemle ilgili herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Biliyorum, ama nedense size göstermemden hoşlanacağınızdan şüpheliyim." "Peki neden?"

"Bu seni çok korkutur."

Channon bunu nasıl karşılayacağından emin olamayarak arkasına yaslandı. Karşısında oturan ne anlam çıkaracağını gerçekten bilmiyordu. Adam onu tehlikeye doğru çekerken diken üstünde tutuyordu. Tüm mantığına rağmen onu cezbetmişti.

Yemekleri masaya konurken sessiz kaldılar.

Onlar yemek yerken, Channon onu inceledi. Bardaki mum ışığı gözlerinde dans ediyor, onları bir kedininki gibi parlatıyordu. Elleri güçlü ve nasırlıydı - sıkı çalışmaya alışkın bir adamın elleri- ama yine de zengin ve ayrıcalıklı bir havası vardı, kendi kurallarını koyan güçlü bir adamın havası.

Tam bir muammaydı, kendisini hem güvende hem de tehdit altında hissettiren yürüyen bir ikilemdi.

"Channon," dedi aniden, "öğretmenliği seviyor musun?"

"Bazı günler. Ama en çok araştırma yapmayı seviyorum. Eski el yazmalarını karıştırmayı ve geçmişini bir araya getirmeye çalışmayı seviyorum."

Kısa bir yarım kahkaha attı. "Alınma ama bu kulağa inanılmaz sıkıcı geliyor."

"Ejderha öldürmenin çok daha aksiyon odaklı olduğunu hayal ediyorum." "Evet, öyle. Her anı tamamen öngörülemez."

Onun mükemmel Avrupalı sofra adabıyla yemek yemesini izlerken ağzını sildi. Kesinlikle kültürlüydü ama yine de tuhaf bir şekilde barbar görünüyordu. "Peki, bir ejderhayı nasıl öldürürsünüz?"

"Çok keskin bir kılıçla."

Kadın ona başını salladı. "Evet, ama onu çağırıyor musun? Ona gidiyor musun? ?"

"En kolay yol ona gizlice yaklaşmak." "Ve uyanmaması için dua etmek mi?"

"Eğer , bu işi daha da zorlaştırır."

Channon gülümsedi. Onun bulaşıcı zekâsından çok etkilenmişti. Özellikle de yemek yerken etraflarında onu süzen kadınları fark etmemiş gibi görüldüğü için. Sanki sadece onu görebiliyordu.

Kural olarak, bu erkek-kadın meselesinde berbattı. Son erkek arkadaşı, bir D.C. muhabiri, sahip olduğu her kişisel ve fiziksel kusur konusunda onu iyi eğitmişti. Aradığı son şey, erkekle eşit şartlarda olmadığı başka bir ilişkiydi.

Bir sonraki aşkı için tıpkı kendisi gibi birini istiyordu; hayatı araştırma etrafında dönen, ortalama görünümlü bir tarihçi. Bir elmanın iki yarısı.

Arzuyla kanını kaynatan ateşli, gizemli bir yabancı aramıyordu.

Channon, ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin! Bu adamı istememek için delirmiş olmalısın!

Belki de. Ama böyle şeyler onun başına hiç gelmemiştir.

"Biliyor musun," dedi ona, "beni daha sonra bir yere götüreceğine ve arkadaşların gelip bana gülsünler diye çıplak bağlayacağına dair içimde garip bir his var."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bu sana sık sık oluyor mu?"

"Hayır, asla, ama bu gece bir *Alacakaranlık Kuşağı* bölümü için gerekli özelliklere sahip." "Rod Serling seslendirmesi olmayacağına söz veriyorum. Benimle güvendesin."

Ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir nedenden ötürü ona inandı.

Channon sonraki birkaç saati hayatının yemeğini yiyerek ve sohbet ederek geçirdi. Sebastian'la konuşmak inanılmaz derecede kolaydı. Daha da kötüsü, hormonlarını ateşliyordu.

Ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa ve ne kadar çok gülerlerse, o kadar inanılmaz görünüyordu.

Saatine baktı ve nefesi kesildi. "Neredeyse gece yarısı olduğunu biliyor muydun?"

Saatini kontrol etti.

"Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum," dedi peçetesini masaya bırakıp sandalyesini geriye kaydırarak, "ama gitmeliyim yoksa buradan asla bir taksi bulamam."

Onu masada tutmak için elini hafifçe koluna koydu. "Neden seni eve bırakmama izin vermiyorsun?"

Channon itiraz etmeye başladı ama içindeki bir şey buna karşı çıktı. Birlikte geçirdikleri akşamdan sonra, onun yanında garip bir şekilde rahat hissetmişti. Onda çok rahatlatıcı, çok açık ve misafirperver bir hava vardı.

Uzun zamandır görmediği bir arkadaşı gibiydi. "Tamam," dedi rahatlayarak.

Yemeklerinin parasını ödedi. Sonra kızın kalkmasına ve ceketini giymesine yardım etti ve onu restorandan çıkardı.

Caddenin aşağısındaki arabasına doğru ilerlerken Channon konuşmadı ama onun manyetik, erkeksi varlığını vücudunun her hücresinde hissetti.

Hiçbir şekilde sosyal bir kelebek olmasa da, hayatında pek çok kez birileriyle çıkmıştı. Birkaç erkek arkadaşı ve hatta bir nişanlısı olmuştu ama hiçbiri ona bu yabancıнын hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Sanki ruhunun eksik bir parçasına uyuyordu.

Kızım, sen delisin.

Öyle olmalı.

Channon, sportif gri Lexus'una yaklaştıklarında durakladı. "Birileri şık bir şekilde seyahat ediyor."

Sebastian ona şeytanca göz kırparak arabanın kapısını açtı. "Bir ejderhaya dönüşüp seni eve uçururdum ama içimden bir ses itiraz edeceğini söylüyor."

"Hiç şüphesiz. Sanırım pullar da cildimi yıpratacaktır."

"Doğru. Bir keresinde askeriyenin sizi gerçekten zor yoldan öğrendiğinden bahsetmiyorum bile. Bilirsiniz, kırk metrelik bir kanat açıklığınız olduğunda savaş uçaklarından kaçmak zordur." Kadının kapısını kapattı ve arabanın kendi tarafına doğru yürüdü.

Bir kez daha güldü ama gecenin büyük bölümünde bunu yapmıştı. Tanrım, bu adamdan *gerçekten* hoşlanmıştı.

Sebastian arabaya bindi ve içeride birbirlerine kilitlendikleri anda vücudunun sarsıldığını hissetti. Kadının kadınsı kokusu kafasına sinmişti. O kadar güzeldi ki

Şimdi ona o kadar yakındı ki neredeyse onun tadını alabiliyordu.

Bütün gece boyunca onun pürüzsüz Güneyli ağzının tatlı sesini dinlemiş, vücudunda nasıl hissedeceklerini hayal ederken dilinin ve dudaklarının hareketini izlemiş, zevkten ağlayana kadar onunla sevişirken onu kollarında hayal etmişti.

Ona duyduğu çekim onu şaşkına çevirmişti. Neden bunu şimdi hissetmek zorundaydı, onun zamanında kalmayı ve onu daha fazla keşfetmeyi göze alamazken?

Lanetli Kaderler. Ölümlülerin hayatlarını kurcalamayı ne kadar da seviyorlardı.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırarak onu kaldığı otele götürdü.

Otoparka park ederken "Burada yaşamıyor musun?" diye sordu.

"Sadece hafta sonu goblen üzerinde çalışmak için buradayım." Emniyet kemerini çözdü.

Sebastian inip kapısını açtı, sonra da onunla odasına kadar yürüdü.

Channon kapının önünde duraksayıp adama ve onun büyüleyici gözlerindeki yakıcı sıcaklığa baktı. Adam çok ateşli ve en tehlikeli şekillerde seksiydi.

Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Numarasını istememişti. E-postasını bile.

Lanet olsun.

"Teşekkür ," dedi. "Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim."

"Ben de öyle. Bana katıldığın için teşekkürler."

Öp beni. Kelimeler beklenmedik bir şekilde aklından geçti. Bu adamın ona karşı nasıl hissettiğini gerçekten bilmek istiyordu.

Adam onu kollarına çekip dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattığında bunu hayretle fark etti.

Sebastian ellerini kızın sırtına koyarken onu hissettiğinde hırladı. Vücudunun her zerresi ona sahip olmak için yanıp tutuşurken onu kendine doğru çekti. Kızın dili Sebastian'inkine sürtünüyor, onunla alay ediyor, ona eziyet ediyordu.

Elini ensesine dokundurdu, tüm vücudunu ürpertti ve acı içinde zonklamasına neden olacak kadar sertleşmesine neden oldu. Tüm duyularının onu deneyimlemesine izin verirken gözlerini kapattı. Ağzı bal tadındaydı ve elleri teninde yumuşak ve sıcaktı. Kadın ve çiçek kokuyordu ve onun tutkusuna kendi tutkusuyla cevap verirken düzensiz nefes alışının sesi onu heyecanlandırdı.

Al onu. İçindeki hayvan şiddetli bir hırıltıyla kıpırdandı. İnsanlığını ona devretmesini talep ederek, onun insan parçasını kırdı ve pençeledi. Bu

onu istiyordu.

Saldırıya karşı neredeyse güçsüzdü ve kendini tutmaya çalışırken elleri titriyordu. Çaba sarf etmekten hırladı.

Channon onun güçlü kollarının etrafında kilitlenmiş olduğunu hissedince inledi. Adamın göğsüne o kadar sıkı bastırılmıştı ki, kalbinin göğüslerine çarptığını hissedebiliyordu.

Yoğunluğu onu çevreledi, doldurdu, volkanik bir ihtiyaçla yanmasına neden oldu. Tek düşünebildiği, üzerindeki kıyafetleri çıkarıp vücudunun gerçekten de hissettiği kadar muhteşem olup olmadığını görmektir.

Onu sırt üstü kapıya yasladı ve öpücüğünü derinleştirirken kapıya sabitledi. Adamın sıcak, erkeksi kokusu kadının duyularını doldurarak onu bunalttı.

Dudaklarından yanağına doğru bir öpücük kondurdu ve sonra dudaklarını boynuna gömdü. "Seninle sevişmeme izin ver, Channon," diye kulağına nefes verdi. "Sıcak, yumuşak bedenini benimkine karşı hissetmek istiyorum. Nefesini çıplak tenimde hissetmek istiyorum."

Bu öneriye alınmalı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı. Yine de kendini bundan vazgeçirmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, başaramadı.

İçten içe o da aynı şeyi istiyordu.

Tüm mantığa rağmen -tüm akıl sağlığına rağmen- onun için acı çekiyordu.

Hayatında hiç bir şey yapmamıştı. Bir kez bile. Yine de kendini odasının kapısını açarken ve onu içeri alırken buldu.

Sebastian kontrolü sağlamak için mücadele ederken rahatlayarak derin bir nefes aldı. Güçlerini bir kadın üzerinde kullanmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Kendi türünün, kendi ya da bir başkasının hayatını savunmadığı sürece insanların özgür iradesine müdahale etmesi yasaktı. Amaçlarına hizmet etmek için bu kuralı bir ya da iki kez çiğnemişti.

Bu gece, eğer onu reddetseydi, bunu kıracağından hiç şüphesi yoktu. Ama kadın onu reddetmemişti. Küçük iyilikler için tanrılara şükürler olsun.

Anahtar kartını şifonyerin üzerine koyarken onu izledi. Kadın tereddüt etti ve adam onun gerginliğini hissetti.

"Sana zarar vermeyeceğim, Channon."

Ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Biliyorum."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve o gök mavisi gözlere baktı. "Çok güzelsin."

Adam onu kendine çekip dudaklarına yeniden yapıştığında Channon nefesini tuttu. Bu gecenin hiçbir anlamı yoktu. Duygularının hiçbirisi. Sebastian'ın odasına girmesine neden izin verdiğine dair bir açıklama ararken ona sarıldı.

Neden onunla sevişeceğini. Bir yabancıyla. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamla. Bir daha asla görmek istemediği bir adam.

Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey o andı - onu kendine yakın tutmak ve mümkün olduğu kadar uzun süre odasında tutmak.

Adamın ellerinin saçlarını serbest bırakarak sırtından aşağı dökülmesini sağladığını hissetti. Adam ceketini omuzlarından indirdi ve kadın ceketin yere düşmesine izin verdi. Ellerini kollarında gezdiren adam geri çekilerek aç gözlerle ona baktı. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı. Şiddetli bir özlem, tam bir sahiplenme.

Korkmuş ve heyecanlanmış bir halde, ceketini çıkarmasına yardım etti. Gözleri doymak bilmeyen bir tutkuyla kararmıştı, ceketini çıkardı ve daha sonra kırıyacağını umursamadan bir kenara fırlattı. Kusursuz takım elbisesi için çok fazlaydı. Onun için bundan daha fazlasını ifade ediyor olması onu heyecanlandırdı.

Kravatını gevşetti ve başının üzerine çekti.

Kadın gömleğinin düğmelerini açmak için hareket ettiğinde gözleri yumuşadı. Adam onun sağ elini yakaladı ve parmak uçlarını ısırarak içinden zevk şeritleri geçirdi, sonra elini düğmelerine götürdü ve dikkatle onu izledi.

Onun için yanıp tutuşan Channon, gömleğinin iliklerinden düğmeleri çözmeye çalıştı. Bakışlarını ellerinin peşine taktı, adamın tenini yavaş yavaş, üzerinde çalışarak santim santim açmasını izledi. Aman Tanrım, adamın hayallerinden sökülüp alınmış bir vücudu vardı. Kasları sıkı ve mükemmeldi ve şimdiye kadar gördüğü en tatlı ten rengiyle kaplıydı. Koyu renk tüyler tenini tozlandırıyor, onu daha da yırtıcı, daha da tehlikeli ve erkeksi gösteriyordu.

Channon birkaç yara izi taşıyan sert karın kaslarında durakladı. Elini izlerin üzerinde gezdirdi ve parmakları kabarık, daha açık renkli deriye değdiğinde adamın keskin bir nefes alışını hissetti. "Ne oldu?"

"Ejderhaların keskin pençeleri vardır," diye fısıldadı. "Bazen yoldan yeterince hızlı çekilmiyorum."

Elini kalça kemiğinin yanındaki gerçekten kötü görünen bir yara izinin üzerine koydu. "Belki de daha küçük ejderhalarla savaşımalısın."

"Bu benim için pek sportmence olmazdı."

Adam gömleğini çıkarınca yutkundu ve adamın süslenmemiş göğsünü ilk kez gördü. Adam şahaneydi. Avuçlarını onun gergin, sert göğüs kaslarının üzerinde gezdirdi ve ellerinin altında hissettiklerinden zevk aldı. Parmaklarını göğsünde ve üzerinde bir ejderha dövmesi olan zayıf, sert omzunda gezdirdi. "Ejderhaları seviyorsun, değil mi?"

Güldü. "Evet, ."

Sebastian sabırlı olmak, kızın kendisine alışmasına izin vermek için elinden geleni yapıyordu. Ama tek yapmak istediği onu yatağa yatırmak ve belindeki şiddetli ağrıyı dindirmekken bu çok zordu.

Kazağının düğmelerini açıp yere düşmesine izin verirken boynunu dişledi. Karşısında ayakkabılarından ve yanlış iliklenmiş gömleğinden başka bir şey giymeden duruyordu. Dört yüz yıllık yaşamı boyunca gördüğü en seksi şeydi bu. "Gömleğinin düğmelerini hep böyle mi iliklersin?"

Yere baktı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu sabah acelem vardı ve-"

Onun sözlerini bir öpücükle kesti. "Özür dileme," diye fısıldadı dudaklarına. "Hoşuma gitti."

"Sen çok tuhaf bir adamsın."

"Ve sen bir tanrıçasın."

Adam onu kollarına alıp yatağa doğru götürürken Channon başını salladı. Ellerini onun gerginlikten gerilmiş kaslarının üzerine koydu. Onları hissetmek ağzını sulandırdı. Onu nazikçe yatağa yatırdı, sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp omzunun üzerinden atabilmek için ellerini bacaklarından ayaklarına doğru götürdü.

Kalbi hızla çarpan Channon, adamın kalçasından karnına doğru kemirerek ilerleyişini izledi. Ellerini gömleğine götürdü ve yavaşça düğmelerini çözdü, çıplak bıraktığı teninin her parçasını öptü ve yaladı.

Adamın ağzını üzerinde hissettiğinde ve gördüğünde, vücudunun tadını çıkarıyor gibi görüldüğünde inledi. Vücudu zonkladıkça ve onu doldurması için acı çektikçe zevk sivri uçları midesini deldi.

Onu içinde o kadar çok istiyordu ki, vücudunu saran ateşten alevler içinde kalmaktan korkuyordu.

Sebastian kendini ona doğru kaydırırken kadının ıslaklığını teninde hissetti. Vücudu onun için çılgılık atıyordu ama henüz onunla işi bitmemişti. Onun tadını çıkarmak, yemyeşil vücudunun her santimini hafızasına kazımak istiyordu.

Ona karşı hissettiği şey onu şaşırtmıştı. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Garip bir şekilde ona huzur ve sığınak veriyordu. Onun hırpalanmış kalbindeki yalnızlığı doldurdu.

Sertleşmiş meme uçları göğsünün etini okşarken ve elleri sırtında dolaşırken yüzünü onun boynuna gömdü. "Altımda kendini çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı onun özünü içine çekerken.

Channon derin, hırıltılı bir nefes aldı. Adamın sözleri onu memnun etmişti.

Adam onun boynuna sokuldu, bıyıkları usulca tenini okşarken, eli vücudunun üzerinde gezinerek bacaklarının arasındaki yakıcı sızıya dokundu. Parmaklarının kendisiyle oynamasının verdiği zevkle tısladı ve adam ağzını yavaşça boynundan göğsüne doğru sürüklerken ona karşı sırtını dikleştirdi. Dili sertleşmiş uca doğru ilerleyerek kadının karıncalanmasına ve zonklamasına neden oldu.

İçinden bir korku dalgası geçerken dudağını ısırıldı. "Normalde bu tür şeyler yapmadığımı bilmenizi isterim."

Ona bakmak için kollarının üzerinde doğruldu. Kalçalarını bacaklarının arasına bastırdı, böylece pahalı yün pantolonu iç uyluklarını hafifçe sürtünürken onun büyük şişkinliğini hissedebiliyordu. Adamın oradaki sıcak hissi onu ihtiyaçtan çılgına çevirmek için yeterliydi.

"Öyle olduğunu düşünseydim, leydim, şu anda burada sizinle olmazdım." Bakışları yoğunlaştı ve onu büyüledi. "Seni görüyorum, Channon. Seni ve etrafındaki herkesi uzakta tutan engelleri."

"Ama yine de buradasın."

"Buradayım çünkü içindeki hüznü biliyorum. Sabah uyandığında kaybolmuş, yalnız ve yanımda biri olsun diye yanıp tutuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Gerçekten onun bir parçası olan şeyleri söylediğinde kalbi sıkıştı. "Neden yalnızsın? Bu kadar yakışıklı bir adamın arkasında savaşmaya istekli bir dizi kadın olmadan düşünemiyorum."

"Bu dünyada her şey dış görünüş değildir leydim. Yalnızlığa karşı kesinlikle bir koruma sağlamazlar. Kalpler asla gözlerin içini görmez."

Channon onun sözleri karşısında yutkundu. Ciddi miydi? Yoksa tüm bunlar, onunla yaptığı şey hakkında daha iyi hissetmesini sağlamak için söylediği bir yalan mıydı? Bunu bilmiyordu.

Ama ona inanmak istedi. Onun aç gözlerinde gördüğü azabı teselli etmek istedi.

Ondan uzaklaştı ve ayakkabılarıyla pantolonunu çıkardı. Channon sonunda onu tamamen çıplak gördüğünde titredi. Ay ışığında sinsice hareket eden tehlikeli, karanlık bir canavar gibi, inanılmazdı. Kesinlikle baş döndürücüydü.

Her santimi kaslıydı, tonluydu ve şimdiye kadar gördüğü en şahane bronz tenle kaplıydı. Mükemmel vücudundaki tek kusur sırtını, kalçalarını ve bacaklarını işaretleyen yara izleriydi. Gerçekten de vahşi bir canavarın pençe ve ısırık izlerine benziyorlardı.

Yatakta ona yeniden katıldığında, saçındaki çekti ve günahkâr yakışıklı yüzünü çevrelemek için öne doğru düşmesine izin verdi.

"Barbar bir kabile reisine benziyorsun," dedi elini adamın ipeksi saçlarında gezdirirken. Yüzündeki dövmenin karmaşık çizgilerini takip etti.

"Mmm," diye nefes alarak göğsünü ağzına götürdü.

Dili onunla alay ederken Channon başını ona doğru tuttu. İçini zevk dalgaları kapladı.

Ellerini adamın kaslı kaburgalarında, sonra kollarında ve omuzlarında gezdirirken garip bir haz sisinin içinde sürükleniyordu. Ona garip bir şeyler oluyordu. Adamın verdiği her nefeste, sanki dokunuşu daha da yoğunlaşıyordu. Çoğalıyordu. Onu okşayan tek bir dil yerine yüzlercesini hissettiğine yemin edebilirdi. Sanki teni canlıydı ve aynı anda her yerine masaj yapılıyordu.

Sebastian güçleri içinden geçerken tısladı. Seks onun ırkının duyularını her zaman güçlendirirdi. Fiziksel hazzın yoğunluğu, onlara ve sihirlerine verdiği yükselme nedeniyle halkı tarafından çok aranırdı. İşin güzel yanı, güç dalgasının genellikle tam bir gün, gerçekten harika bir seks söz konusu olduğunda ise iki gün sürmesiydi.

Channon kesinlikle iki günün en iyisiydi.

Onun gözlerine baktığında bakışlarının odaklanmamış ve vahşi olduğunu gördü. Güçleri onu da etkiliyordu. Bir insan için fiziksel uyarım, kendi cinsi için olduğundan bile daha fazlaydı.

Büyücünün dokunuşunun coşkusuna kendini kaptırdığı anı biliyordu. Engelleri ve çekingenliği ortadan kalktı, başını geriye attı ve orgazm onu yırtarken haykırdı. "İşte bu," diye fısıldadı kulağına. "Karşı koyma."

Yapmadı. Bunun yerine ona doğru döndü ve hararetle vücudunu kavradı. Sebastian onun hevesini yerine getirirken inledi.

Elleri ve ağzıyla onun etinin her santimini aradı. Yuvarlandı ve onu üstüne çekti, beline sarıldı, ıslaklığını karnının çukurunda hissetmesine izin verdi. Kadının artık konuşma yetisini kaybettiğini biliyordu ve bir parçası buna üzülüyordu. O tamamen ihtiyaçtı. Sıcak, talepkâr bir seks.

Gözleri vahşi ve aç, ellerini onunkilerin arasına aldı ve kendini onun şişmiş shaftına doğru kaydırırken onları göğüslerine götürdü. Dilini çenesinin kenarında gezdirmek için öne doğru eğildi ve dudaklarına doğru ısırdı.

Onu tutkuyla öptü, sonra geri çekti. "Bana ne yaptın?" diye sordu kısık sesle, sözleri onu şaşırtmıştı.

"Tam olarak ben değilim," dedi dürüstçe. "olmayan bir şey."

İnledi ve ona karşı kıvranarak vücudunun daha da yanmasına neden oldu. "Sana içimde ihtiyacım var, Sebastian. Lütfen."

Onu memnun etmek için hiç vakit kaybetmedi. Onu ters çevirerek, sırtı önüne gelecek şekilde uzanırken vücudunu onunkinin etrafında kıvırdı. Kadının bacağına beline doladı.

Başını çenesinin altına sıkıştırdı ve kendini onun zarif ıslaklığının derinliklerine sokarken onu yakınında tuttu. Kız başını omzuna yaslayıp haykırırken, adam onun sıcak ve ıslak hissiyle homurdandı.

Channon daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Daha önce hiçbir erkek onunla bu şekilde sevişmemişti. Channon'ın sağ kalçası adamın iç uyluğuna dayanmış, adam da sol dizini kullanarak sol bacağına yukarı kaldırmış, böylece arkasından vücuduna erişebilmişti. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama vuruşları derin ve eşitti ve şimdiye kadar bildiği en yoğun zevkle onu yırtıyordu. Adam onun içinde çok sert, çok kalın ve sıcaktı.

Ve onun dokunuşunu daha çok istiyordu. Onun gücünden daha fazlasını.

Elini karnının üzerinden aşağı kaydırды, sonra bacaklarının arasına dokunana kadar indirdi. Adamın parmakları vuruşlarıyla eş zamanlı olarak onu ovarken, kadın zevkten tısladı ve kıvrandı. Ve yine de sanki binlerce el onu okşuyormuş gibi hissetti, sanki her tarafı onun dokunuşuyla, kokusuyla yıkanıyormuş gibi.

Coşkudan aklını kaçırmış bir halde, onun yemyeşil vuruşlarına yemyeşil vuruşlarla karşılık verdi. Vücudu sanki kendine ait bir yaşamı varmış gibi hissediyordu, sanki onun zevki kendi varlığıymış gibi. Onun daha da fazlasına ihtiyacı vardı.

Sebastian onun kendisine verdiği karşılık karşısında dehşete kapıldı. Daha önce hiçbir insan kadın böyle olmamıştı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun yarı Drakos olduğuna yemin edebilirdi. Tırnaklarını Sebastian'ın onu sardığı kolların etine geçirdi ve tekrar boşaldığında o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, Sebastian diğerlerinin onu duymasını engellemek için hemen etraflarına bir sönümleme büyüü yapmak zorunda kaldı.

Güçleri artarken, buna hınzırca gülümsedi. Ortağını tatmin etmeyi seviyordu ve Channon'la normalden daha da fazla zevk alıyordu.

Adamın kollarında hafifçe yuvarlandı ve dudaklarını çılginca bir öpücükle yakaladı.

Sebastian vuruşlarını hızlandırıp vücudunun daha da derinlerine gömülürken onun yüzünü kavradı. Onun için inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Çok sıcak ve davetkâr. Mükemmeldi.

Kalbi çarparken ve kasıkları daha da gerilirken onu kendine yakın tuttu. Onu hissetmek, onun tadı, duyuları arasında çağlayanlar gibi dolaşıyor, onu sarsıyor, ağrıtıyor ama aynı zamanda onu yatıştırıyordu.

Adam kendini kadının derinliklerine gömüp orgazmın gücüyle sarsılırken, içindeki canavar memnuniyetle kükredi ve çatırdadı. İçindeki iki parçanın doyuma ulaşip birleşmesi, hayatının en inanılmaz anıydı.

Channon onun içinde serbest kaldığını hissedince inledi. Hâlâ ona sarılmış olan adam, onu göğsüne daha da yaklaştırdı. Onun hırıltılı nefes alışını duydu ve kalbinin kürek kemiğine çarptığını hissetti. Adamın erkeksi kokusu kafasını ve kalbini doldurdu ve sonsuza dek onun bedeniyle koza gibi sarılmak istemesine neden oldu.

Zonklayan zevk yavaş yavaş ondan uzaklaştı ve sevişmelerinin yoğunluğundan onu güçsüz ve bitkin bıraktı.

Adam ondan uzaklaştığında, kadın muazzam bir kayıp duygusu hissetti.

"Bana ne yaptın?" diye sordu, ona bakmak için sırt üstü döndü.

Köprücük kemiğinden dudaklarına doğru bir öpücük kondurdu. "Ben bir şey yapmadım, *ma petite*. Hepsi sendin."

"İnan bana, bunu daha önce hiç yapmadım." Adam kızın kulağına usulca güldü.

Ona gülümsedi ve bakışlarını boynuna taktığı küçük altın madalyona çevirdi. Tuhaftı, daha önce fark etmemişti.

Parmaklarıyla zincirin izini sürdürdü, sonra eline aldı. Oldukça eski olduğu belliydi. Tahmininde yanılmadıysa Antik Yunan'a aitti. Altının üzerinde bir kalkanın etrafına sarılmış bir ejderha kabartması vardı. "Bu çok güzel," diye nefes aldı.

Sebastian onun eline baktı ve parmaklarını kendi parmaklarıyla kapattı. "Bu anneme aitti," dedi, neden bundan bahsettiğini merak ederek. Bu daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı bir şeydi. "Onu pek hatırlamıyorum ama ağabeyim, beni ne kadar sevdiğini bilmem için bunu bana vermesini söylediğini anlattı."

"O öldü mü?"

Başını salladı. "Altı yaşında bile değildim..." O geceye dair anıları onu yakıp kavururken sesi kesildi. Kafasının içinde hâlâ o gecenin

Ölenlerin ılıklarını ve yangınların kokusunu. Dehşeti ve kardeşi Theren'in kollarının onu güvenli bir yere çektiğini hatırladı.

O gecenin dehşetini her zaman kalbine yakın bir yerde yaşadı. Bu gece, Channon'la birlikte, o da acımıyor gibiydi.

Elini yüzündeki izlerin üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve kalbinin derinliklerinde onun samimiyetini hissedebildi. "Annem kanserden öldüğünde dokuz yaşındaydım. Ve içimde her zaman onun sesini bir kez daha duyabilmeyi dileyen küçük bir parça var."

"Ailen yok mu?"

Başını salladı. "İki yıl önce ölen teyzemle birlikte büyüdüm."

Onun acısını kendi kalbinin içinde hissetti ve bu onu şaşırttı. Onun dünyada yalnız olmasından nefret ediyordu. Kendisi gibi. Böyle olmak çok zordu.

Kollarını sıkarak vücudunun onu rahatlatmasına izin verdi.

Adam dilini kulağının etrafında ve içinde gezdirirken Channon gözlerini kapattı ve tüyleri ürperdi. Kollarına eğildi ve onu bir başka yakıcı öpücük için kendine çekti. Küçük bir parçası sabah onu terk etmemesi için yalvarmak istiyordu. Ama kendini utandırmayı reddetti.

Bu işe girerken bu gecenin sahip olacakları tek şey olduğunu biliyordu. Yine de onu bir daha görememe düşüncesi onu tahmin edemeyeceği kadar incitmişti. Onu kaybetmenin, kendisinin hayati bir parçasını kaybetmek gibi olacağını hissediyordu.

Sebastian artık gitmesi gerektiğini biliyordu ama içinden bir ses isyan etti.

Şafağa daha çok vardı. Hâlâ gobleni alıp eve dönmesi gerekiyordu.

Ama şu anda tek istediği bu kadına sarılarak biraz daha zaman geçirmek, onu kollarının sıcak sığınağında tutmaktır.

"Uyu, Channon," diye fısıldadı ona küçük bir uyku büyüğü gönderirken. Eğer uyanık olsaydı ve ona baksaydı, gitmesine asla izin veremezdi.

Hemen kollarında gevşedi.

Sebastian onu izlerken parmaklarını yanağının narin kıvrımlarında gezdirdi. Onun yanında çok güzeldi.

Elini kızın ipeksi buklelerine bastırdı ve saçlarından derin bir nefes aldı. Kadının çiçeksi kokusu ona sıcak yaz günlerini, ortak kahkahaları ve dostluğu hatırlattı. Çıplak kalçaları kasıklarına, beli karnına mükemmel bir şekilde yaslanmıştı. Kadının pürüzsüz bacakları adamın erkeksi bacaklarına dolanmıştı. Tanrım, onu burada böyle tutmak için nasıl da can atıyordu.

Kendini yeniden kırırdanırken hissetti. Yüklümlülüğünü yerine getirmeden önce ona bir kez daha sahip olma ihtiyacını içinde hissetti.

Gitmelisin.

kadar nefret etse de başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Pişmanlık içinde iç çekerek onun sıcaklığından uzaklaştı ve paylaştıkları gecenin şaşkınlığıyla yataktan süzüldü. Onu asla unutmayacaktı. Ve hayatında ilk kez, bir süreliğine buraya geri dönmeyi düşündü.

Ama bu imkansızdı.

Onun türü, kolayca avlanıp bulunabildikleri modern dünyada pek başarılı olamadı. Geniş açık alanlara ve ihtiyaç duyduğu özgürlüğe ve yalnızlığa sahip olabileceği daha basit bir dünyaya ihtiyacı vardı.

Zorunluluğun verdiği acıya karşı dişlerini sıkarak karanlıkta sessizce giyindi.

Sebastian yataktan bir adım uzaklaştı, sonra durakladı.

Bu şekilde, sanki gece onun için hiçbir şey ifade etmemiş gibi gidemezdi.

Annesinin madalyonunu boynundan çıkarıp

Channon'ın ve ayrılmış dudaklarını öptü.

"Uyu ," diye fısıldadı. "Kader sana karşı nazik olsun.

Her zaman."

Sonra onun odasından çıkıp karanlık geceye karıştı. Tek başına.

Her zaman yalnızdı.

Bu gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti. Olması gereken buydu.

Ama bu gece bu yalnızlığı daha önce hiç hissetmediği kadar derinden hissetti.

Otel binasının etrafından dolaşp arabasına doğru yöneldiğinde, yıpranmış ceketıyla soğuktan büzülmüş bir halde yürüyen orta yaşlı bir kadınla çarpıştı. Üzerinde bir garsonun solmuş üniforması ve pratik olmaktan başka çaresi olmayan bir kadının eski ayakkabıları vardı.

"Hey," dedi adam, kız onun yanından geçerken. "Araban var mı?" Kadın başını hayır anlamında salladı.

"Artık var." Lexus'unun anahtarlarını ona uzattı ve arabayı gösterdi.

"Torpedo gözünde ruhsatı bulacaksın. Sadece doldur ve senin olsun."

Ona göz kırptı. "Evet, doğru."

Sebastian ona içten bir gülümseme sundu. Arabayı sadece bu zaman diliminde sıkışıp kaldığı sürece kullanmak için almıştı. Gideceği yerde

Buna gerek yok.

"Ciddiyim," dedi ve onu ona doğru itti. "Koşulsuz şartsız. Yaklaşık on beş dakika önce yoksulluk yemini ettim ve hepsi senin."

İnanılmaz bir şekilde güldü. "Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok ama teşekkür ederim." Sebastian başını eğdi ve kadın uzaklaşana kadar bekledi.

Temkinli bir şekilde ara sokağa adım attı ve tanık olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Kendisini oradan geçebilecek herhangi birinden koruması için Gece'nin güçlerini çağırdı ve ardından alternatif formuna geçti. Etrafındaki havadaki iyonlar elektrik enerjisiyle yüklenirken Drakos'un gücü içinden ateş gibi geçti - bir formdan kurtulup diğerine geçmesini sağlayan elektrik enerjisi.

Onun durumunda, alternatif formu bir ejderhaydı.

Kan kırmızısı kanatlarını tam kırk ayak genişliğinde açarak arka ayaklarından kendini fırlattı ve bu kez radar seviyesinin altında kalmaya dikkat ederek gökyüzüne doğru uçtu.

Sebastian'ın kendi zamanına dönmeden önce yapması gereken son bir şey vardı. Yine de müzeye geri dönerken bile Channon'ın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Onu hâlâ yatakta uyurken görebiliyordu, saçları omuzlarına yayılmıştı. Bal rengi saç tellerinin dokusunu hâlâ avucunun içinde hissedebiliyordu.

Ejderha formu ihtiyaçla yanıyordu ve ona dönmek için can atıyordu.

Yapabildiğinden değil. İnsanlarla tek gecelik ilişkiler onun cesaret edebildiği tek şeydi. İfşa olma riski çok büyüktü.

Sebastian birkaç dakika içinde şehri geçti ve müzenin çatısına indi. Vücudundaki moleküllerin hayvandan insana dönüşmesini sağlayan elektrik alanını çağırdı ve insan formuna geri döndü.

Elinin bir hareketiyle tamamen siyahlara büründü ve çatıdan goblenin bulunduğu odaya doğru parıladı.

Antiphone'un eserini tekrar gördüğünde, "İşte buradasın," dedi. Küçük kız kardeşinin nazik yüzünü hatırladığında üzüntü, suçluluk ve keder içini parçaladı.

Bu duvar halısını sattıktan sonra bir daha görmek istememişti.

Ama şimdi onu almak zorundaydı. Kardeşinin hayatını kurtarmanın tek yolu buydu.

Umursaması gerektiğinden değil. Damos onu hiçbir zaman umursamamıştı.

Damos'un onu kırmak için yaptığı onca şeyden sonra Sebastian yine de kardeşine sırtını dönemez ve adamın ölmesine izin veremezdi. Elindeyken bunu yapamazdı.

"Ben lanet olası bir aptalım," dedi tiksintiyle.

Gobleni müze kutusundan çıkarıp eline aldı. Sonra katladı ve korumak için dikkatlice siyah deri bir çantanın içine soktu.

Odadan çatıya doğru parıldamaya başladığında, sol elinin avuç içinde garip bir yanma başladı.

"Ne . . . ?"

Acıdan tıslayarak çantayı yere bıraktı ve eldivenini çıkardı. Sebastian sıcak tenine serin hava üfledi ve avucunda yuvarlak geometrik bir desen belirince kaşlarını çatı.

"Hayır," diye nefes aldı inanamayarak, ona bakarken.

Bu mümkün değildi ama yine de gördüklerini ve hissettiklerini inkâr edemezdi. Daha da kötüsü, içinde bir varlık vardı, kalbinin derinliklerinde onu daha da yüksek sesle lanetlemesine neden olan bir gıdıklanma.

Kendi isteği dışında çiftleştirildi.

İKİ

Bu bir kâbustu. Kabusun en kötüsü.

Yanlıştı. Öyle olması gerekiyordu.

Sebastian bir sonraki adımını düşünürken müzeden hemen ayrıldı. Binanın çatısında durakladı. Gobleni bin yıl öncesinin Britanya'sına geri götürmesi gerekiyordu. Buna yemin etmişti. Antiphone'un geleceğini yok etmişti ve şimdi kardeşinin kaderi onun ellerindeydi.

Ama işaret . . .

Kendisi eve giderken arkadaşını burada bırakamazdı. İstemedi elektrik akımına kapılma tehlikesinin bu kadar güçlü olduğu bu zaman diliminde de kalamazdı - bu onun tek Aşıl topuğuydu.

Biçim değiştirmek için elektriksel dürtülere dayandığından, dışarıdan gelen her türlü elektriksel sarsıntı onu istemsiz olarak dönüştürebilirdi. Türünün, halkının Şeytan'ı olarak adlandırılan Benjamin Franklin'den sonraki herhangi bir zaman diliminden kaçınmasının nedeni buydu.

Ama Arcadian yasaları eşini korumasını gerektiriyordu. Ne pahasına olursa olsun.

Yüzyıllar süren savaş, Arcadyalıların Drakos kolunun soyunu neredeyse tüketmişti. Sebastian şeytani hayvan Drakos'u avlayıp idam ettiğinden beri, kendi türleri Channon'ın varlığını öğrenirlerse onun eşinin izini sürüp öldürmeyi bir amaç haline getirmişlerdi.

Ölmüş olacaktı ve hepsi onun suçu olacaktı. Kız ölürse, bir daha asla çiftleşemeyecekti.

"Dostum, lanet olsun," diye mırıldandı. Yukarıdaki berrak, dolunaya baktı. "Lanet olsun sana, Kader. Aklınızdan ne geçiyordu?"

Bir insanla bir Arkadyalının çiftleşmesi zalimceydi. Bu çok nadiren gerçekleşirdi, o kadar nadirdi ki böyle bir olasılığı hiç düşünmemişti bile. Peki neden şimdi olmak zorundaydı?

Bırak onu.

Yapmalı. Yine de bunu yaparsa, bir aile için tek şansını geride bırakacaktı. Bir insan erkeğinin aksine, bunun için sadece tek bir şansı vardı. Channon'ı sahiplenmeyi başar, olağanüstü uzun hayatının geri kalanını yalnız geçirecekti.

Tamamen yalnız.

Bir daha hiçbir kadın ona çekici gelmeyecekti.

Bekarlığa mahkum olacaktı.

Oh, lanet , lanet olsun.

Başka seçenek yoktu. Üç haftanın sonunda, insan elindeki iz kaybolacak ve onun var olduğunu unutacaktı. Arkadyalı elindeki iz ebediydi ve hayatının geri kalanında onun yasını tutacaktı. Daha sonra onun için geri dönse bile, çok geç olacaktı. İşaret kaybolduktan sonra, şansı sona ermişti.

Ya şimdi ya da asla.

Onun işaretiyle işaretlendiği üç hafta boyunca Channon'ın, onun ölmesini isteyen Katagaria Draki'leri için bir mıknaş olacağından bahsetmiyorum bile.

Yüzyıllar boyunca o ve hayvan Katagaria ölümcül bir kedi fare oyunu oynamışlardı. Katagaria rutin olarak onun için zihinsel algılayıcılar gönderiyordu, tıpkı onun onlar için yaptığı gibi. Psişik sonarları Channon'ın vücudundaki izi kolayca bulabilir ve ona odaklanmalarını sağlayabilirdi.

Ve eğer içlerinden biri eşini koruyucusu olmadan tek başına bulursa...

Zihnindeki görüntüden irkildi.

Hayır, onu korumak zorundaydı. Hepsi kadardı.

Sebastian gözlerini kapatarak ejderhaya dönüştü ve Channon'ın oteline geri dönerek tekrar şekil değiştirdi ve onun odasına bir erkek olarak girdi.

Dokuz çeşit yasayı çiğnemek üzereydi.

Sebastian acı acı güldü. Peki başka ne yeniydi? Ve neden umursasın ki? Halkı onu uzun zaman önce sürgün etmişti. Onlar için ölmüştü. Neden onların kanunlarına uysun ki?

Onlar umurunda değildi. Hiçbir şey umurunda değildi. Hiç kimseyi.

Yine de ay ışığında uyuyan Channon'a bakarken, ona tuhaf bir şey oldu. Sahiplenici bir ihtiyaç duygusu içini parçaladı. O onun eşiydi. Tek kurtuluşuydu.

Her ne kadar çarpık bir nedenden ötürü olsa da, Kaderler onlara katılmıştı. Channon'ı burada korumasız bırakmak yanlış olurdu. Ona sahip olmak için her şeyi yapabilecek, sırf onun olduğu için ona zarar vermekten çekinmeyecek düşmanlar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sebastian onun yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Uykusunda mırıldandı, sonra ona sokuldu. Sebastian'ın kalbi

Nefesinin boynuna değdiğini hissetti.

Aşağı baktı ve sol eliyle aynı izi taşıyan sağ yanağının yanında dik durduğunu gördü. Onu sonsuza kadar beklemişti.

Bunca yüzyıllık boş yalnızlıktan sonra, yeniden bir eve sahip olmayı hayal etmeye bile cesaret edebilir miydi? Bir aile?

O halde, yapmamaya cesaret edebilir mi?

"Channon?" diye fısıldadı usulca, onu uyandırmaya çalışarak. "Sana bir şey sormam gerek."

"Hmm?" diye mırıldandı uykusunda.

"Sen kabul etmediğin sürece seni zaman diliminden çıkaramam. Benimle gelmen gerekiyor. Gelir misin?"

Gözlerini kırıştırarak açtı ve uykulu bir kaş çatmayla ona baktı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni eve götürmek istiyorum."

Ona bir melek gibi gülümsedi, sonra içini çekti. "Elbette."

Sebastian, kız tekrar uykuya dalarken kollarını ona doladı. Evet demişti. İçini bir sevinç kapladı. Belki de her şeye rağmen kefareti ödemişti.

Belki bir kereliğine de olsa, geçmişten bir an olsun uzaklaşabilirdi.

Sebastian ona sımsıkı sarılarak pencereden dışarı baktı ve şafağın ilk ışıklarını bekledi, böylece onları kendi dünyasından çıkarıp en çılgın hayallerinin ötesinde bir dünyaya sokabilecekti.

• • •

Channon midesinde garip bir kıpırtı hissetti ve bu kıpırtı korkunç bir mide bulantısına dönüştü. Bu da ne böyle?

Gözlerini açtığı anda Sebastian'ın kendisine baktığını gördü. Gözlerinin altın rengini daha da belirginleştiren siyah ve kırmızı tüylerden oluşan ilgi çekici bir maske takmıştı. Sadece alnını ve dövmesinin olduğu yüzünün sol tarafını kapattığı için ona *Operadaki Hayalet* maskesini hatırlattı.

Maskeleri daha önce hiç seksi bulmamıştı ama onun üzerinde, mmm, bebeğim. Bundan daha da davetkâr olan, zincir üzerine siyah deri zırh giymesiydi-
posta gömleği - gümüş halkalar ve çivilerle kaplı siyah deri zırh

önden bağcıklı. Bağcıklar çözülmüş, adamın bronz teninin görüldüğü baştan çıkarıcı bir boşluk bırakmıştı.

Ummm, hmmm.

Gülümseyerek konuşmaya başladı, ta ki bir atın sırtında olduğunu fark edene kadar. Gerçekten çok *büyük* bir atın.

Daha da tuhafı, masalsı bir prenses giysisi gibi etrafından akan geniş kollu koyu yeşil bir elbise giymişti.

"Tamam," diye nefes aldı ve elini kolundaki karmaşık altın işlemede gezdirdi. "Bu bir rüya. Uyuyan Güzel ya da onun gibi bir şey olduğum bir rüyayla başa çıkabilirim."

"Bu bir rüya değil," dedi sessizce.

Channon onun kucağında doğrulup etrafına bakarken endişeyle güldü. Güneş sanki öğleden sonraymış gibi tepedeydi ve tarih öncesinden kalma kalın bir ormana dik uzanan eski bir toprak yolda ilerliyorlardı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu iliklerine kadar hissediyordu ve adamın vücudundaki sertlikten ve temkinli bakışından bunu anlayabiliyordu. Bir şeyler saklıyordu. "Neredeyiz biz?"

"Nerede olduğu," dedi yavaşça, onun bakışlarıyla buluşmayı reddederek, "*ne zaman olduğu* kısmı kadar ilginç değil."

"Affedersiniz?"

Adamın gözlerindeki duygu titreşimlerini izledi ama en tuhafı, sorusuna cevap vermekten çekiniyormuş gibi kısa süreli bir panik ifadesiydi. "Dün gece seni eve götürüp götüremeyeceğimi sorduğumu ve senin de tabii ki dediğini hatırlıyor musun?"

Channon kaşlarını çattı. "Belli belirsiz, evet." "Tatlım, ben geldim."

Kafasında bir ağrı başladı. Neden ? "Ev mi? Nereye?"

Boğazını temizledi ve hâlâ kadının bakışlarıyla buluşmayı reddediyordu. Adam kesinlikle çekingen davranıyordu. Ama neden?

"Araştırmayı sevdiğini söylemiştin, değil mi?"

diye sordu. Kızın midesi daha da düğümlendi.

"Evet." "O zaman bunu eşsiz bir araştırma girişimi olarak düşün." "Ne demek istiyorsun?"

Çenesi büküldü. "Saksonya İngiltere'sine geri dönmeyi ve Normanlar işgal etmeden önce oranın gerçekten nasıl bir yer olduğunu öğrenmeyi hiç istemedin mi?"

"Tabii ki."

"Dileğin kabul edildi." Ona baktı ve samimiyeysiz bir gülümseme takındı.

Tamam, adam Robin Williams değildi ve dün geceden çok önemli bir şey kaçırmadıysa, onu bir şişeden çıkarmamıştı. Eğer o bir cin değilse. . .

Sinirli bir şekilde güldü. "Ne sen?"

"İngiltere'deyiz. Daha doğrusu yakında İngiltere olacak bir yerdeyiz. Şu anda bu krallığın adı Lindsey."

Channon tamamen hareketsiz kaldı. Ortaçağ Sakson krallığı hakkında her şeyi biliyordu ve bu ... bu mümkün değildi. Hayır, burada olmasının hiçbir yolu yoktu. "Benimle yine şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Channon tüm bu olanlara anlam vermeye çalışırken alnını ovuşturdu. "Tamam, bana bir şaka yaptın. Harika. Ayıldığımda polisi arayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Arayacak polislerin olması için yaklaşık dokuz yüz yıl geçmesi gerekecek, ondan sonra da bir telefonunuz olması için yaklaşık yüz yıl daha geçmesi gerekecek. Ama sen beklersen ben de beklemeye hazırım."

Channon kafatasında zonklayan ağrının ötesini düşünmeye çalışırken gözlerini sıkıca yumdu. "Yani bana rüya görmediğimi ve uyuşturulmadığımı mı söylüyorsun?"

"Her iki açıdan da doğru."

"Ama ben Saksonya

İngiltere'sindeyim?" Başını salladı.

"Ve sen bir ejderha avcısı mısın?"

"Ah, demek o kısmı hatırlıyorsun."

"Evet," dedi makul bir şekilde, ama bundan sonra söylediği her kelimeyle birlikte sesi hafif bir histeriye dönüştü. "Hatırlamadığım şey *ise buraya* nasıl geldiğim!" diye bağırdı ve birkaç kuşu havaya uçurdu.

Sebastian yüzünü buruşturdu.

Ona ters ters baktı. "Bana Rod Serling seslendirmesi olmayacağını söylemiştin, ama işte bir *Alacakaranlık Kuşağı* bölümünün ortasındayım. Dur başlığını da tahmin edeyim, *Ölümcül Aptalların Gecesi!*"

Sebastian bunu ona açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken, "O kadar da kötü değil," dedi. Kızgın olduğu için onu suçlamadı. Aslında, o da

Tüm bunları umduğundan çok daha iyi karşıladı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Benim için zor mu? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hayatımda hiç yapmadığım bir şey yaptım ve sonra uyandım ve sen bana sözde beni geçmişe zaman yolculuğu yaptırdığını söylüyorsun ve ben deli miyim yoksa hayal mi görüyorum emin değilim. Neden buradayım?"

"I . . ." Sebastian ne cevap vereceğinden emin değildi. Gerçeği söylemesi söz konusu bile olamazdı. *Channon, seni neredeyse kaçırdım çünkü sen benim eşimsin ve hayatımın önümüzdeki üç ila dört yüz yılı boyunca yalnız kalmak istemiyorum.*

Hayır, kesinlikle bir erkeğin bir kadına ilk buluşmalarında söyleyeceği bir şey değil. Ona kur yapmak zorunda kalacaktı. Çabucak. Ve burada onunla kalmak istemesi için onu kazanmalıydı.

Tercihen bir ejderha onlardan birini yemeden önce.

"Bak, neden bunu büyük bir macera olarak düşünmüyorsun? Öğrettiğiniz tarihi okumak yerine, birkaç hafta boyunca yaşayabilirsiniz."

"Nesin sen? Disney World'e mi?" diye sordu. "Ve burada birkaç hafta kalamam. Yirmi birinci yüzyılda bir hayatım var. İşimden kovulacağım. Arabamı ve dairemi kaybedeceğim. Tanrım, çamaşırlarımı kim alacak?"

"Burada benimle kalsaydın, sorun olmazdı. Bir daha bunların hiçbiri için endişelenmene gerek kalmazdı."

Channon ona dehşetle bakıyordu. *Tanrım, lütfen bu tuhaf bir kâbus olsun.* Uyanması gerekiyordu. Bu gerçek olamazdı.

"Hayır," dedi ona, "haklısın. Saksonya İngiltere'sinde bunların *hiçbiri* için endişelenmem gerekmezdi. Sadece hijyen eksikliği, su tesisatının olmaması, Viking istilaları, kazığa bağlanıp yakılmak, modern kolaylıkların olmaması ve antibiyotiği olmayan kötü hastalıklar konusunda endişelenmem gerekirdi. Tanrım, bir Midol bile alamıyorum. *Buffy*'de gelecek hafta ne olacağını asla öğrenemeyeceğimden bahsetmiyorum bile!"

Sebastian uzun ve sabırlı bir nefes verdi ve ona özür dileyen bir bakış atarak öfkesini bir şekilde bastırmayı başardı.

"Bak," dedi sessizce, "seninle bir anlaşma yapacağım. Burada benimle birkaç hafta geçir ve eğer gerçekten dayanamazsan, seni ayrılış saatine en yakın zamanda eve götüreceğim. Tamam mı?"

Channon hâlâ tüm bunları kavramakta zorlanıyordu. "Benimle garip bir akıl oyunu oynamadığına yemin eder misin? Ben gerçekten *buradayım*, Saksonya'da

İngiltere mi?"

"Annemin ruhu üzerine yemin ederim. Saksonya İngiltere'sindesin ve seni evine geri götürebilirim. Ve hayır, seninle akıl oyunları oynamıyorum."

Channon nedenini anlayamasa da bunu kabul etti. Adamın ciddi olmadığı sürece asla annesinin ruhu üzerine yemin etmeyeceğine dair bir his vardı içinde.

"Beni gerçekten tam olarak ayrıldığım ana geri götürebilir misin?" "Muhtemelen tam olarak o ana değil ama deneyebilirim."

"Ne demek *denemek*?"

Gamzelerini parlattı, sonra ciddileşti. "Zaman yürüyüşü kesin bir bilim değildir. Sadece şafakla gece buluştuğunda ve sadece dolunayın gücü altında zaman alanlarında hareket edebilirsiniz. Sorun varış tarafında. Belirli bir yere gitmeyi deneyebilirsiniz ama başarı şansınız sadece yüzde doksan beştir. Sizi o gün geri getirebilirim ama bu bir ya da iki hafta sonra da olabilir."

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Hey, yaşlı olduğuma şükret. Bir Arkadyalı ilk kez yürümeye başladığında, başarı şansımız sadece yüzde üçtür. Bir keresinde kendimi Plüton'da bulmuştum."

Kendine rağmen güldü. "Sen ciddi misin?"

Başını salladı. "En soğuk gezegen olduğu konusunda şaka yapmıyorlar."

Channon anlattığı her şeyi sindirirken derin bir nefes aldı. Bunlardan herhangi biri gerçek miydi? Bilmiyordu, adamın ona geri dönme konusunda dürüst olup olmadığını bildiğinden daha fazla. Hâlâ çok temkinliydi. "Tamam, yani bir sonraki dolunaya kadar burada mı kalacağım?"

"Evet."

Oh, Tanrım, hayır. Sızlanacak türden bir kadın olsaydı, muhtemelen sızlanıyor olurdu. Ama Channon her zaman pratikti. "Pekâlâ. Bunu halledebilirim," dedi, onun yararından çok kendi yararı için. "Ben Sakson bir piliçmişim gibi davranacağım ve sen de . . ." Adamın zaman yolculuğu hakkında söylediklerini hatırlayınca sesi kesildi. "Kaç yaşındasın sen?"

"Benim halkım insanlar yaşlanmıyor. Zamanla yürüyebildiğimiz için biyolojik saatimiz çok daha yavaş."

İnsanları söyleme şeklinden gerçekten hoşlanmıyordu ve eğer ona karşı sinirli davranırsa, onu tam kalbinden kazıklayacaktı. Ama buna bir dakika sonra geri dönecekti. Önce şu yaş meselesini anlamak istedi. "Yani köpek yılları gibi mi yaşlanıyorsun?"

Sebastian güldü. "Onun gibi bir şey. İnsan yaşına göre dört yüz altmış üç yaşında olmalıyım."

Channon onun zayıf, sert vücuduna bakarken şaşkın şaşkın oturuyordu. Adam dört yüzlü yaşlarının sonlarında değil, otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. "Benimle hiç şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Azıcık bile değil. Seninle tanıştığım andan beri sana söylediğim her şey dürüstçe doğrudur."

"Tanrım," dedi, yeniden yüzeye çıkmaya çalışan paniği yatıştırmak için yavaşça ve dikkatlice nefes aldı. Bunun gerçek olduğunu biliyordu ama yine de inanmakta zorlanıyordu. İnsanların zamanda yürüyebilmesi ve kendisinin gerçekten de Karanlık Çağ'da olması aklını karıştırıyordu.

Elbette, bu kadar kolay olamaz.

"Tüm bunların daha kötü bir yanı olması gerektiğini biliyorum. Ve eminim ki burada senin bir tür vampir ya da onun gibi bir şey olduğunu öğreneceğim."

"Hayır," dedi çabucak. "Ben vampir değilim. Kan emmiyorum ve hayatımı sürdürmek için garip bir şey yapmıyorum. Tıpkı senin gibi ben de annemden doğdum. Aynı duyguları hissediyorum. Kırmızı kan akıtıyorum. Ve tıpkı senin gibi, gelecekte bilinmeyen bir tarihte öleceğim. Sadece birkaç ekstra güçle donatılmış olarak geldim."

"Anlıyorum. Ben bir Toyota'yım. Sen bir Lamborghini'sin ve gerçekten harika seks yapabiliyorsun."

Kıkırdadı. "Bu iyi bir özet." Özet, kahretsin. Bu inanılmazdı. Akıl almaz. Böyle bir şeye nasıl bulaşmıştı?

Ama ona baktığında anladı. O zorlayıcıydı. O ölümcül hava ve hayvani çekim gücü... Ona karşı koymayı nasıl umabilirdi ki?

Ve dışarıda onun gibi başka erkekler olup olmadığını merak etti. Güç ve sihir sahibi erkekler. O kadar seksi erkeklerdi ki onlara bakmak, onlar için yanmak demekti. "Senden daha çok var mı?"

"Evet."

Bu düşünceye kötü kötü gülümsedi. "Çok daha fazla mı?"

Cevap vermeden önce kaşlarını çattı. "Eskiden çok daha kalabalıktık ama zaman değişti."

Channon onun gözlerindeki hüznü, içinde sakladığı acıyı gördü. Bu onun için üzülmesine neden oldu.

Ona doğru baktı. "O çok sevdiğin goblen bizim başlangıcımızın hikâyesi."

"Ejderha ve insanın doğumu mu?"

Başını salladı. "Sen doğmadan yaklaşık beş bin yıl önce, büyükbabam Lycaon insan olduğunu sandığı bir kadına aşık olmuş. Kadın insan değilmiş. Yunan tanrıları tarafından lanetlenmiş bir ırktan geliyordu. Kadın ona gerçekte kim ve ne olduğunu asla söylemedi ve zamanla ona iki oğul doğurdu."

Channon goblenin sol üst kenarına işlenmiş doğum sahnesini gördüğünü hatırlıyordu.

"Yirmi yedinci doğum gününde," diye devam etti, "ırkının tüm üyelerinin öldüğü gibi korkunç bir şekilde öldü. Ve büyükbabam bunu gördüğünde, çocuklarının da aynı kaderi paylaşacağını anlamış. Öfkeli ve kederli bir şekilde, çocuklarını hayatta tutmak için doğal olmayan yollar aradı."

Sebastian konuşurken gergindi. "Kederinden ve korkusundan çılgına dönmüş bir halde, büyükannemin insanlarından yakalayabildiği kadarını yakalamaya ve onlar üzerinde deneyler yapmaya başladı - yaşam güçlerini hayvanlarınkıyle birleştirdi. Lanetli olmayan melez bir yaratık yapmak istiyordu."

"İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Umdüğundan daha iyiydi. Büyücülüğü onlara sadece hayvanın gücünü ve kuvvetini vermekle kalmadı, aynı zamanda bir insanınkinden on kat daha uzun bir yaşam süresi verdi."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Yani bana yedi ya da sekiz yüz yıl yaşayan bir kurt adam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yaş konusunda evet, ama ben bir Lykos değilim. Ben bir Drakos'um." "Sanki ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim varmış gibi konuşuyorsun."

"Lycaon sihrini çocuklarını 'yarılamak' için kullandı. İki oğul yerine dört oğul yaptı."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu. "Onları ortadan ikiye mi ayırdı?" "Hem evet hem hayır. Büyünün bir yan ürünü olduğunu sanmıyorum.

Büyükbabam buna hazırdı. Bir insan ve bir hayvanı birleştirdiğinde, büyüünün sadece bir varlık yaratmasını bekliyordu. Bunun yerine, iki tane yarattı. Bir insanın kalbini taşıyan bir kişi ve kalbi hayvanın kalbi olan ayrı bir yaratık.

"İnsan kalbine sahip olanlara Arkadyalıları denir. Doğamızın hayvani yanını bastırabiliyoruz. Onu kontrol edebiliyoruz. İnsan kalbine sahip olduğumuz için merhamet ve yüksek muhakeme gücüne sahibiz."

"Peki ya hayvan kalpli olanlar?"

"Onlara Katagaria denir, yani kötü niyetli ya da haydut. Hayvani kalpleri nedeniyle insan şefkatinden yoksundurlar ve temel içgüdüleri tarafından yönetilirler. İnsan kardeşleri gibi, aynı psişik yeteneklere ve şekil değiştiren, zaman büken güçlere sahiptirler, ancak özdenetimleri yoktur."

Bu ona pek iyi gelmedi. "Peki üzerinde deney yapılan diğer insanlar? Onlardan da iki tane var mıydı?"

"Evet. Ve iki toplumun temelini oluşturduk: Arcadialılar ve Katagaria. Doğada olduğu gibi, benzer benzerle gider ve hayvanlarımıza dayalı gruplar veya patriyalar oluşturduk. Kurt kurtla, şahin şahinle, ejderha ejderhayla yaşar. Bunları birbirinden ayırmak için Yunanca terimler kullanırız. Dolayısıyla ejderha drakos, kurt lykos, vesaire."

Bu ona mantıklı geldi. "Ve tüm bu süre boyunca Arkadyalılar Arkadyalılarla ve Katagaria da Katagaria ile mi kaldı?"

"Çoğunlukla, evet."

"Ama sesinizden anladığım kadarıyla kimse sonsuza dek mutlu yaşamamış."

"Hayır. Kaderler, Lycaon onları engellemeye cüret ettiği için çok öfkeliydi. Onu cezalandırmak için yaratık çocukları öldürmesini emrettiler. O da reddetti. Böylece tanrılar hepimizi lanetledi."

"Seni nasıl lanetledi?"

Adamın çenesinde bir tik başladı ve kadın onun gözlerindeki derin acıyı gördü. "Bir kere, yirmili yaşlarımızın ortasına kadar ergenliğe girmiyoruz. Gecikmeli olduğu için, vurduğunda bizi sert vuruyor. Çoğumuz deliliğe sürükleniriz ve eğer güçlerimizi kontrol etmenin ve yönlendirmenin bir yolunu bulamazsak Avcı olabiliriz."

"Sanırım kötü şeyleri öldüren iyi vampir avcısı türünden bir avcıdan bahsetmiyorsunuz."

"Hayır. Bunlar mutlak yok etmeye kararlı yaratıklar. Vicdan azabı duymadan ve tam bir barbarlıkla öldürürler."

"Ne kadar korkunç," diye nefes aldı.

O da aynı fikirdeydi. "Ergenlik çağına kadar çocuklarımız, ebeveynlerinin temel formlarına bağlı olarak ya insan ya da hayvandır."

"Temel formlar mı? Onlar da ne?"

"Arkadyalılar insandır, dolayısıyla temel formları da insandır. Katagaria'lılar hangi hayvanla akrabaysalar onun temel formuna sahipler. Bir Ursulan ayı olur, bir Gerakian ise şahin."

"Bir Drakos ejderha olur."

Başını salladı. "Bir çocuğun hiç gücü yoktur, ancak ergenliğin başlamasıyla birlikte tüm güçler ortaya çıkar. Bu dönemden geçenleri kontrol altına almaya ve güçlerini nasıl kullanacaklarını öğretmeye çalışırız. Arkadyalıları olarak çoğu zaman başarılı oluyoruz, ancak Katagaria'da bu doğru değil. Çocuklarını hem insanları hem de Arkadyalıları yok etmeye teşvik ediyorlar."

"Onları ve Avcılarını durdurmaya yemin ettiğimiz için bizden nefret ediyorlar ve bizi ve ailelerimizi öldürmeye yemin ettiler. Kısacası, birbirimizle savaş halindeyiz."

Channon son kısmı sindirirken sessizce oturdu. Demek dün bahsettiği ebedi mücadele buydu. "Bu yüzden mi buradasın?"

Bu kez adamın gözlerindeki ıstırap o kadar şiddetliydi ki, kadın bundan irkildi. "Hayır. Buradayım çünkü bir söz verdim."

"Ne hakkında?"

Adam cevap vermedi ama kadın adamın vücudundaki katılığı geri geldiğini hissetti. Acı çeken bir adamdı ve nedenini merak etti.

Ama sonra ne olduğunu anladı. "Katagaria ailenizi yok etti, değil mi?"

"Benden her şeyimi aldılar." Sesindeki acı o kadar çığ, o kadar vahşiydi ki.

Hayatında hiç böyle bir şey duymamıştı. Channon onu başka hiç kimseyi yatıştırmak istemediği bir şekilde yatıştırmak istedi. Geçmişini silebilmeyi ve ailesini ona geri verebilmeyi diledi.

Onun dikkatini dağıtmak için önceki konuya geri döndü. "Eğer birbirinizle savaş halindeyseniz, ordularınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Türümüzün geri kalanından daha güçlü ve daha hızlı olan Sentinellerimiz var. Onlar hem insan hem de insan türünün atanmış koruyucularıdır."

Uzanarak yüzündeki dövmeyle örten maskesine dokundu. "Bütün Arkadyalılarda senin işaretlerin var mı?"

Sebastian başka tarafa baktı. "Hayır. Onlara sadece Sentineller sahip." Bu bilgi karşısında gülümsedi. "Sen bir Sentinel'sin."

"Ben bir Sentinel'dim."

Geçmiş zaman vurgusu ona çok şey anlatıyordu. "Ne oldu?"

"Uzun zaman önceydi ve bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Buna saygı duyabilirdi, özellikle de zaten çok fazla cevap verdiği için. Ama bu konudaki merakı neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Yine de burnunu sokmayacaktı. "Tamam, ama bir şey daha sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Uzun zaman önce dediğinizde, bunun yepyeni bir anlam kazandığını hissediyorum. On yıl mı, iki yıl mı, yoksa-"

"İki yüz elli dört yıl önce."

Çenesi düştü. "Bunca zamandır yalnız mıydın?" Başını salladı.

Bunun üzerine göğsü daraldı. İki yüz yıl tek başına. Bunu hayal bile edemezdi. "Ve senin hiç kimsen yok mu?"

Eski anıları canlanırken Sebastian sessizliğe gömüldü. Nöbetçi rolünü hatırlamamak için elinden geleni yaptı. Ailesini.

Onurunu kalbinin yanında tutacak şekilde yetiştirilmişti ve ölümcül bir hatayla, değer verdiği her şeyi kaybetmişti. Bir zamanlar olduğu her şeyi.

"Ben ... sürgün edildim," dedi, sözcük boğazına takılmıştı. Bunca zamandır bu kelimeyi bir kez bile yüksek sesle söylememişti. "Hiçbir Arkadyalının benimle ilişki kurmasına izin verilmiyor."

"Seni neden sürgün etsinler ki?"

Cevap vermedi.

Onun yerine önlerini işaret etti. "Yukarı bak, Channon. Bence orada benden çok daha ilginç bulacağın bir şey var."

Bundan ciddi şekilde şüphe duyan Channon başını çevirdi, sonra da ağzı açık kaldı. Tepenin çok yukarısında, bir grup binayla çevrili büyük bir ahşap salon vardı. Bu mesafeden bile etrafta dolaşan insanları ve hayvanları seçebiliyordu.

Gözlerine inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Burası gerçek bir Sakson köyü!"

"Kötü hijyen ve su tesisatı yok."

Tepeye yavaş ve sabit bir hızla yaklaşırlarken kalbi hızla çarpıyordu. "Bu şeyi daha hızlı hareket misin?" diye sordu, daha yakından görmek için sabırsızlanıyordu.

"Yapabilirim ama bunu bir saldırganlık işareti olarak görürler ve bize birkaç ok atmaya karar verebilirler."

"O zaman bekleyebilirim. İğne yastığı olmak istemiyorum."

Sebastian sessiz kaldı ve kasabayı daha iyi görebilmek için çabalayan onu izledi. Eyerde dönerken, kalçaları acı verici bir şekilde şişmiş kasıklarına sürtünürken onun coşkusuna gülümsedi.

Paylaştıkları geceden sonra, ona tekrar sahip olmayı ne kadar arzuladığını, vücudunun onunkini ne kadar arzuladığını görmek onu şaşırtmıştı.

Ona geçmişi ve insanları hakkında bu kadar çok şey anlattığına hâla inanamıyordu ama eşi olarak onun hakkında her şeyi bilmeye hakkı vardı.

Eğer onun eşi olacaksa.

Bu konuda hâla tam olarak karar verememişi.

Yapılacak en nazık şey onu geri vermek ve gitmesine izin vermek olurdu. Ama o bunu istemedi. Bakacak birini ve onu önemseyen birini özlüyordu.

Kaç kez geceleri uyanık yatıp yeniden bir aile özlemi ekmişi? Sakinleştirici bir dokunuşun rahatlığını diledi? Kahkaha sesini ve dostluğun sıcaklığını özlemiş miydi?

Yüzyıllar boyunca yalnızlığı onun cehennemi olmuştu.

Ve kucağında oturan bu kadın onun tek kurtuluşu olacaktı. Eğer cesaret edebilirse.

Bailey'e girdiklerinde Channon dudağını ısırdı ve köyde çalışan gerçek, canlı Sakson insanları gördü. Kapının bir bölümünü yeniden inşa etmek için taş döşeyen adamlar vardı. Çamaşır ve yiyecek taşıyan kadınlar etrafta dolaşıyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Ve çocuklar! Bir sürü Sakson çocuk etrafta koşuşturuyor, gülüyor ve birbirleriyle oyunlar oynuyordu.

Daha da iyisi, tüccarlar, müzik, akrobatlar ve jonglörler vardı. "Festival mi var?"

Başını salladı. "Hasat zamanı geldi ve bunu kutlamak için bütün hafta sürecek bir kutlama var."

Etraflarındaki kalabalığın ne dediğini anlamakta zorlandı.

İnanılmazdı! Eski İngilizce konuşuyorlardı!

"Ah, Sebastian," diye haykırdı, kollarını onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Bunun için teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Sebastian, kızın göğüslerinin kendisine yaslandığını hissedince dişlerini sıktı. Nefesi boynunu gıdıklıyordu.

Kasıkları daha da gerildi ve içindeki canavarı dizginlemek için tüm insani güçlerini kullandı. İki yarısını birbirine karşı koyarken içindeki yırtılmayı hissetti.

Yaptığı tehlikeli bir şeydi ama her ikisinin de iyiliği için gerekli bir eylemdi. Özellikle de her iki yarısı da aynı şeyi istediği için

-Channon'ın kendini ona emanet edeceği Sahiplenme'yi, onları sonsuza dek birbirlerine bağlayacak olan töreni istiyorlardı. Bu hafife alınacak bir şey değildi. Onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçmesi gerekecekti. Her şeyden. Ve ondan bunu isteyebileceğinden emin değildi.

Bu ona haksızlık olurdu ve kesinlikle böyle bir fedakârlığa değmezdi. Channon'ın gözlerindeki mutluluğu gördü ve ona gülümsedi.

Ancak kasabaya bakıp bir şeyler ters giderse sona erecek masum hayatları gördükçe gülümsemesi soldu.

Bracis bu takası ayarlarken nadir görülen bir zekâ örneği göstermişti. Sebastian'ejderha formuna dönüşmesi ya da güçlerini insanlara mirasını ele verecek herhangi bir şekilde kullanması Nöbetçi yemini gereği yasaktı. Masumlara karşı her zaman insan gibi görünmek zorundaydı.

Bracis, Katagaria'nın takas için insan kılığında geleceğine ve sonra da barışçıl bir şekilde ayrılacağına yemin etmişti. Ne yazık ki Sebastian'ın onlara güvenmekten başka çaresi yoktu.

Elbette, Bracis Sebastian'ın güçlerinin boyutunu biliyordu ve Katagari erkeği ona karşı gelmek için tam bir aptal olurdu. Canavar aptal olabilirdi ama Bracis *o kadar* da aptal değildi.

Ahıra vardıklarında Sebastian Channon'ın inmesine yardım etti, sonra da arkasından atından indi. Önündeki kadını ne kadar arzuladığını kimse görmesin diye kürkünü aşağı çekti.

Channon, Sebastian'ın kocaman geniş kılıcını atından indirip belindeki kuşağa bağlamasını izledi. Adamın bu haliyle nefis göründüğünü kabul etmek zorundaydı, çok erkeksi ve erkeksi.

Zincir zırhın kolları deri zırhın omuzlarından düşüyor, hareketleriyle birlikte hafifçe şıngırdıyordu. Zırhın bağcıkları açıktı, göğsündeki kılların bir kısmı görünüyordu ve o gür tende parmaklarını ve ağzını gezdirdiği saatleri çok iyi hatırlıyordu. Ve adamın küçük yara izine bakarken, diliyle izini sürmek için can atıyordu. Bu adamın klonlanması ve tüm erkekler için standart ekipman haline getirilmesi gereken bir vücudu ve aurası vardı.

Gururlu ve tehlikeli, her erkeği

Kadın kısmı oturdu ve nefes nefese kaldı.

Kes şunu! Kendini tersledi. Şehrin ortasındaydılar ve ...

Çalışması gereken başka insanlar da vardı.

Evet, doğru. Sanki Sebastian'dan daha ilginçlermiş gibi.

Kılıcını, kabzası öne gelecek ve bıçağı arkaya doğru uzanacak şekilde ayarladı.

sonra eyerden deri bir çanta çıkardı. Bir genç koşarak bineğini aldı.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu çocuğa eski

İngilizceyle. "Salı, efendim."

Sebastian ona teşekkür etti ve atını çocuğun bakımına bırakmadan önce ona iki sikke verdi.

Ona doğru döndü. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle. Hayatım boyunca bunun hayalini kurdum."

Adam onu kalabalık köyün içinden geçirirken Channon nefesini tuttu.

Sebastian arkasına baktığında Channon'ın her şeyi aynı anda izlemeye çalıştığını gördü. Burada olduğu için çok mutluydu.

Belki de her şeye rağmen onlar için umut vardı. Belki de onu buraya getirmek bir hata değildi.

"Söyle bana Channon, hiç Sakson ekmeği yedin mi?" "İyi mi?"

"En iyisi." Elini tutarak onu toprak yolun karşısındaki bir dükkâna çekti.

Fırına girdiklerinde Channon pişmekte olan ekmeğin tatlı kokusunu içine çekti. Ekmekler ahşap tezgâhın üzerine ve sepetler içinde odanın dört bir yanındaki masalara dizilmişti. Yaşlı, iri yapılı bir kadın kenarda durmuş, büyük bir çuvalı yerde taşımaya çalışıyordu.

Sebastian onun yanına koşarak, "İşte," dedi. "Şunu alayım."

Doğruldu ve minnettarlıkla gülümsedi. "Teşekkür . Tezgâhımın orada lazım."

Sebastian ağır çuvalı omzuna aldı.

Channon, adamın kasığının kalkıp ona sert, bronzlaşmış karın kaslarını göstermesini ağzı sulanarak izledi. Geniş omuzları ve kaslı pazuları gerginlikten esnemişti. Ve çuvalı bankın yanında yere bıraktığında, siyah deri pantolonunun örttüğü poposunun güzel bir görüntüsü ona hediye edildi.

Evet, ondan bir ısırık almak isterdi.

"Şimdi sizin için ne yapabilirim?" diye sordu kadın. "Sana ne iyi gelir, Channon?"

Bu hileli bir soru muydu yoksa?

Kendini Sebastian'dan başka bir şeye bakmaya zorlayarak dişlerini geçirebileceği bir ikame bulmaya çalıştı. "Ne önerirsiniz?" diye sordu eski İngilizcesini deneyerek. Daha önce hiç konuşurken kullanmamıştı.

Şaşkınlık içindeyken kadın onu anladı. "Eğer canınız tatlı bir şeyler istiyorsa, fırından ballı ekmek çıkardım."

"Bu harika olurdu," dedi Channon.

Kadın onları yalnız bıraktı. Channon dükkândaki farklı ekmek çeşitlerini incelerken Sebastian geride durdu.

Sebastian'ın atından çıkardığı siyah çantayı göstererek, "Peki çantada ne ?" diye sordu.

"Bu sadece ilgilenmem gereken bir şey. Daha sonra." Yine kaçamak cevaplar. "Bu yüzden mi buraya geri geldin?"

Başını salladı, ama bakışlarında çok temkinli bir şey vardı, bu konunun oldukça kapalı olduğu konusunda onu uyaran bir şey.

Kadın elinde ekmekle döndü ve onlar için dilimledi. Channon sıcak ve lezzetli dilimi yerken, kadın Sebastian'a dışarıdaki el arabasından bazı kutuları dükkânın arkasına taşımasına yardım edip edemeyeceğini sordu.

Çantasını Channon'a bıraktı, sonra da yardıma gitti.

Channon diğer odada ekmek yerken ve kadının verdiği elma şarabını içerken onları dinledi. Bakışları siyah çantaya takıldı ve merakı onu ele geçirdi. içinde ne olduğunu görmek için çantayı açtı. İçindeki duvar halısını görünce nefesi kesildi.

Gerçekten çalmıştı. Ama neden?

Yaşlı kadın ellerini önlüğüne sürerek içeri girdi. "Çok iyi bir adamınız var leydim."

Burnunu sokarken yakalandığı için yüzü kızaran Channon doğruldu. Şu anda bundan o kadar da emin değildi. "Hâlâ arabayı boşaltıyor mu?"

Kadın ona arka tarafı işaret etti, sonra da kapıdan dışarı bakmasını söyledi. Dükkânların arkasındaki ara sokakta Sebastian'ın, ejderhayla savaşan savaşçılar gibi davranarak kendisine karşı tahta kılıçlar ve kalkanlar kullanan iki çocukla oyun oynadığını gördü. Oyunlarındaki ironi gözünden kaçmamıştı.

Onun gülüşünü ve onlarla alay edişini izlemek için bir dakika ayırdı. Bu manzara kalbini ısıttı.

Tanıdığı Sebastian birçok yönü olan bir adamdı. Daha önce hiç bilmediği bir şekilde şefkatli, merhametli ve sevecendi. Yine de onun hafife alınacak bir adam olmadığını bilmesini sağlayan vahşi bir alt akımı vardı.

Onun çocuklarla oynamasını izlerken aklına tuhaf bir şey geldi. Onun kendi çocuklarıyla oynarken nasıl görüneceğini merak etti.

Çocuklarıyla birlikte . . .

Görüntüyü o kadar net görebiliyordu ki bu onu korkutuyordu. Çocuklardan biri ona "Neden maske takıyorsun?" diye sordu. "Çünkü senin kadar güzel değilim," diye alay etti Sebastian.

"Ben güzel değilim," dedi küçük çocuk öfkeyle. "Ben yakışıklı bir çocuğum." "Aubrey," dedi orta yaşlı bir adam bir fiçıyı taşıırken binanın arka kapısından girmiş. Adam Sebastian'a baktı.

Genişçe baktı, sonra elini gömleğine sildi ve Sebastian'ın kolunu sıkmak için hareket etti. "Sizlerden birini görmeyeli uzun zaman oldu. Kolunuzu sıkmak benim için bir onurdur, efendim."

Çocuklar oyunlarına ara verdiler. "Kim o, büyükbaba?"

"O bir ejderha avcısı, Aubrey, geceleri uyurken sana anlattıklarım gibi." Adam Sebastian'ın maskesini ve kılıcını gösterdi. "Lindsey'e gelip Megalos'u öldürdüklerinde ben de senin yaşındaydım."

Sebastian'ın o gün gelenlerden biri olup olmadığını merak etti.

Sebastian sanki onu hissetmiş gibi başını çevirip kapı aralığında onu gördü. "İzninizle," dedi adama ve çocuklara, sonra da ona doğru ilerledi.

Sebastian, Channon'ın yüzünden canını sıkkan bir şey olduğunu anlayabiliyordu. "Bir sorun mu var?"

"Megalos'la savaşanlardan biri de sen miydin?"

Acı onu kesip geçerken başını salladı. Sürgün edilmemiş olsaydı, o gün burada olacaktı. Diğer Sentinellerin aksine, Katagaria'yla tek başına savaşmak zorundaydı. "Hayır."

"Oh."

"Başka bir sorun mu var? Hâlâ mutlu görünmüyorsun."

Kadın adamın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Gobleni müzeden çalmışsın," dedi modern İngilizceyle, böylece başka kimse onu anlamayacaktı. "Nedenini bilmek istiyorum."

"Onu buraya geri getirmek zorundaydım." "Neden?"

"Çünkü başka bir Sentinel için fidye. Eğer Cuma günü halıyı onlara vermezsem, onu öldürecekler."

Channon kaşlarını çattı. "Gobleni neden istiyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir adamın hayatı söz konusu olduğu için sormaya zahmet etmedim."

Birden adamın dün gece goblen hakkında söylediklerini hatırladı. *"Yedinci yüzyıl Britanya'sında Antiphone adında bir kadın tarafından yapılmış. Büyükbabası ve kardeşinin iyi ve kötü arasındaki ebedi mücadelesini anlatıyor."*

Kasabaya gelirken, bunun büyükbabasının hikâyesi olduğunu söylemişti.

"Antiphone senin kız kardeşin mi?"

"Kız kardeşimdi. Uzun zaman önce öldü."

Yüzündeki ifadeden kaybın hâlâ onunla birlikte olduğunu anlayabiliyordu. "Goblen neden müzedeydi?"

"Çünkü ..." İçindeki acıyı bastırmak için derin bir nefes aldı; bu acı o kadar şiddetliydi ki tüm varlığını acıtıyordu.

Kendini onun sorusuna cevap vermeye zorlarken çenesinde bir tik oluştuğunu hissetti. "Goblen öldüğünde onun yanındaydı. Onu aileme geri vermeye çalıştım ama benimle hiçbir şey yapmak istemediler. Etrafımda olmasına dayanamadım, bu yüzden onu geleceğe götürdüm, birilerinin onu koruyacağını ve olması gerektiği gibi onurlandırılıp korunmasını sağlayacağını biliyordum."

"Bütün bittikten sonra onu geri almayı , değil mi?" Onun zekâsı karşısında kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Medyum olduğumu ama . Sadece senin kadar büyük bir kalbi olan bir adamın telafi etmeden bir şey çalmayacağını düşündüm."

"Beni o kadar iyi tanıyorsun."

"Sanırım tanıyorum."

Sebastian dişlerini sıktı. Hayır, bilmiyordu. O iyi bir adam değildi. O bir aptaldı.

Eğer o olmasaydı, Antiphone yaşayacaktı. Onun ölümü tamamen onun hatasıydı. Sürekli yaşadığı bir suçluluk duygusuydu bu. Asla sona ermeyecek, asla iyileşmeyecek bir suçluluk.

Ve o anda bir şeyin farkına vardı. Channon'ın gitmesine izin vermeliydi. Onu tutmasının hiçbir yolu yoktu. Hayatını onunla paylaşmasının hiçbir yolu yoktu.

Eğer ona bir şey olursa.

Bu onun da hatası olurdu. Onun eşi olarak, Katagari'ye yem olacaktı. Sürgün edilmiş olsa da hâlâ bir Nöbetçi'ydi ve görevi bulabildiği her Avcıyı arayıp yok etmekte.

Tek başına onlarla savaşabilirdi. Ama o kadim yeminini yerine getirirken Channon'u koruyacak patria'sı olmadan, Channon'un sonunun

Antiphone vardı.

Bunun olmasına izin vermektense hayatının geri kalanını bekâr olarak geçirmeyi tercih ederdi.

Bekar! Hayır! Hayır!

İçindeki Drakos'un isyankâr çılgılığını bastırdı. Önümüzdeki üç hafta boyunca onun hayatını kendi hayatıyla koruyacak ve izi ondan gittiğinde onu evine götürecekti.

Yapılması gereken buydu.

• • •

Fırından ayrıldıktan sonra öğleden sonralarını tezgahları gezerek ve yiyecek ve içecekleri tadararak geçirdiler.

Channon bu güne inanamıyordu. Hayatının en güzel günüydü. Ve bunun tek nedeni Saksonya Britanyası'nda olması değil, Sebastian'ın yanında olmasıydı. Sebastian'ın hafif alaycı ve rahat tavırları kalbini sarıyor ve onu kaybetmemek için yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

"Affedersiniz, Lordum?"

Döndüklerinde, bir akrobatı izlerken arkalarında duran bir adamla karşılaştılar.

"Evet?" Sebastian sordu.

"Majesteleri Kral Henfrith'ten bu gece buraya gelip bana eşlik etme şerefini bahşetmesini rica ettim. Size ve leydinize en içten misafirperverliğini sunmak istiyor."

Channon başının döndüğünü hissetti. "Bir kralla mı tanışacağım?"

Sebastian başını salladı. "Majestelerine kendisiyle görüşmekten onur duyacağımı söyleyin. Kısa süre içinde geleceğiz."

Haberci gitti.

Channon gergin bir şekilde nefes aldı. "Bunu bilmiyorum. Uygun giyinmiş miyim?"

"Evet, öyle olacaksın. Seni temin ederim, oradaki en güzel kadın sen olacaksın." Sonra, cesur şampiyonu ona kolunu uzattı. Koluna girerek onu kasabanın içinden geçirip büyük salona götürmesine izin verdi.

Salonun kapısına yaklaştıklarında, insanlar yemeklerini yerken içeriden gelen müzik ve kahkahaları duyabiliyordu. Sebastian kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

Channon etrafına hayranlıkla bakarken kapı aralığında duraksadı. Hayal edebileceğinden çok daha görkemliydi.

Bir lordun masası diğerlerinden ayrılmıştı ve orada üç kadın ve dört erkek oturuyordu. Taçlı adamın kral, sağındaki kadının kraliçe, diğerlerinin de kızları ve oğulları ya da başka ileri gelenler olduğunu tahmin etti.

Hizmetçiler etrafta yemeklerle koşuştururken, köpekler de yemek yiyenlerin artıklarını yakalamak için etrafta dolanıyordu. Müzik muhteşemdi.

"Gergin misin?" Sebastian ona modern İngilizceyle sordu. "Biraz. Sakson görgü kurallarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını öperek içini ılık bir ürpertinin kaplamasına neden oldu. "Beni takip et, benim dünyamda yaşamak için bilmen gereken her şeyi sana göstereceğim."

Onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. Bunun içinde gizli bir şey vardı. Bundan emindi. "Bir sonraki dolunayda beni eve götüreceksin, değil mi?"

"Size söz verdim leydim. Bu asla tek şeydir ve kesinlikle size verdiğim sözü bozmayacağım."

"Sadece kontrol ediyorum."

Odayı geçip lordun masasına yaklaştıklarında kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

Channon endişeyle yutkundu. Ama krallıktaki en yakışıklı adamla birlikteydi. Siyah zırhı ve maskesiyle Sebastian olağanüstü erkeksi bir görüntüye sahipti. Adamın güç, hız ve ölümcül hassasiyet vaat eden muhteşem bir duruşu vardı.

Masanın önünde durdu ve alçak sesle, kibarca selam verdi. Channon kabul edilebilir bir reverans olduğunu umduğu bir selam verdi.

"Selamlar, Majesteleri," dedi Sebastian doğrulurken. "Ben Sebastian Kattalakis, Arcadia Prensiyim."

Channon'ın çenesi bu açıklamayla gevşedi. Bir prens mi? Gerçek miydi yoksa başka bir şaka mıydı?

Yüz hatları korunaklı bir şekilde ona döndü. "Leydim, Channon."

Kral ayağa kalktı ve onları selamladı. "Majesteleri, bir ejderha avcısının arkadaşlığı ayrıcalığına sahip olmayalı uzun zaman oldu. Evinize ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Lütfen gelin ve şerefimize oturun. Siz ve eşiniz burada kalmak istediğiniz sürece hoş karşılanacaksınız."

Sebastian, Channon'ı masaya götürdü ve onu sağına, kendisini kralın damadı olarak tanıtan bir adamın yanına oturttu.

"Sen gerçekten bir prens misin?" diye fısıldadı Sebastian'a.

"Çok mirastan mahrum biri, ama evet. Büyükbabam Lycaon, Arcadia'nın kralıydı."

Tarihin parçaları zihninde bir araya gelirken Channon, "Aman Tanrım," dedi. "Zeus tarafından lanetlenen kral mı?"

"Ve Kaderler."

Kurt adamlar için Yunanca bir kelime olan *Lycanthrope*, Arcadia Kralı Lycaon'dan alınmıştı. Şaşkınlık içinde, başka hangi sözde efsane ve mitlerin gerçek olduğunu merak etti.

"Biliyor musun, bir tarihçi için Rosetta taşından daha iyisin."

Sebastian güldü. "İşine yarayabileceğimi bilmek güzel."

Bildiğinden çok daha fazlasıydı ve bu sadece sahip olduğu bilgi değildi. Bugün, son derece uzun bir süredir yalnız olmadığını hatırlayabildiği tek gündü. Bir kez bile. Bu günün her dakikasından keyif almıştı ve gerçekten bitmesini istemiyordu.

Önümüzdeki birkaç haftayı Sebastian'la birlikte onun dünyasında geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ve derinlerde, araştırmaması gereken bir yerde, zamanı geldiğinde onu terk edip edemeyeceğini merak eden bir parçası vardı.

Bir kadın, Sebastian ona her baktığında kendisini böyle hissettiren bir adamdan nasıl vazgeçebilirdi?

Bunun mümkün olduğundan emin değildi.

Sebastian ona tam olarak tanımlayamadığı bir şeyin kızartmasını kesip servis etti. Sormamanın en iyisi olduğunu düşünerek bir ısırik aldı ve oldukça güzel olduğunu fark etti.

Diğerleri yemeklerini bitirip dans etmeye başlarken onlar sessizce yediler.

Bir süre sonra Channon Sebastian'a baktı ve gözlerinin sıkıntılı görüldüğünü fark etti. "İyi misin?" diye sordu.

Sebastian elini yüzünün açıkta kalan kısmında gezdirdi. İçten içe hasta hissediyordu. İki yarısı arasındaki uyum, Channon için verdiği iç kavga yüzünden bozulmuştu ve bunun acısı neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı.

Drakos ne olursa olsun onu istiyordu ama içindeki adam onun tehlikede olduğunu görmeyi reddediyordu. İki taraf arasındaki mücadele o kadar şiddetliydi ki, önümüzdeki üç hafta boyunca iki yarısından birine ya da diğerine kalıcı bir zarar vermeden bunu nasıl başaracağını merak ediyordu.

Gençliğindeki deliliğe neden olan da bu tür bir iç mücadeleydi. Ve eğer dengeyi kısa sürede yeniden sağlayamazsa, güçleri kalıcı olarak yara alacaktı.

"Zaman atlamasından kaynaklanan jet lag," dedi.

Ejderhayı tekrar itaat etmeye zorlayarak, Channon yemek yerken onunla konuşmadı. Channon'ın bu zamanın yaşamını ve güzelliğini tecrübe etmesine, onu rahatsız etmeden izin verdi.

Tanrım, onu burada tutmak için nasıl da can atıyordu. Onu hemen şimdi alabilir ve hayatının sonuna kadar kendisine bağlayabilirdi. Bu tamamen onun gücündeydi.

Ama bunu ona yapamazdı. İçindeki erkek, onun iradesi dışında onu sahiplenmeyi reddediyordu. Bu onun seçimi olmalıydı. Bundan daha azını asla kabul edemezdi.

Channon, Sebastian'ın gözlerindeki ciddiyeti fark edince kaşlarını çatı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Yine de buna inanmadı. Müzisyenler durakladı ve kalabalık onları alkışladı. Müzisyenleri ve dansçıları alkışlarken, Channon elindeki bir şeyin farkına vardı. Kaşlarını çatarak avucunu inceledi. "Bu da ne böyle?"

Sebastian yutkundu. Şimdiye kadar güçlerini onu işaretten korumak için kullanmıştı. Ama güçleri zayıflıyordu.

Ovalayarak çıkarmaya çalıştı. "Nedir bu?"

Ona gerçeği söylemeye başladı ama boğazında düğümlendi. Bunu bilmesine gerek yoktu. Şu anda değil. Böylesine ciddi bir konuyu araya sokarak onun yaşadığı eğlenceyi mahvetmek istemiyordu. "Zaman atlamasından kaynaklanıyor," diye yalan söyledi. "Önemli bir şey değil."

"Ah," dedi Channon elini bırakarak. "Tamam."

Müzisyenler yeniden başladı. Sebastian onun yanından ayrıldı. Channon kaşlarını çatı. Sebastian'ın tavrındaki bir şey onu endişelendiriyordu.

Omurgası sert ve omuzları geride olacak şekilde çok dikkatli yürüyordu.

Onu takip ederek salondan çıkışını ve dışarı çıkışını izledi. Adam koridorun kenarından dönüp küçük bir kuyuya doğru yöneldi.

Channon kuyudan su çekerken geride durdu, sonra maskesini çıkardı ve suyu yüzüne sıçrattı.

"Sebastian?" diye sordu usulca, onun yanına doğru ilerleyerek. "Bana sorununun ne olduğunu söyle."

Sebastian eldivenli ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını nemlendirdi. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Bunu söyleyip duruyorsun, ama ..."

Elini onun koluna koydu. Kadının dokunuşunun hissi onu öylesine sarstı ki, bundan dolayı hırlamak istedi. Arzu içini yırtarken vücudu acımasızca tepki verdi.

Ejderha hırladı ve daireler çizerek onu istedi. *Al onu. Al onu. Al onu.*

Hayır! Onun hayatına mal olmayacaktı. Onu tehlikeye atmayacaktı.

"Seni buraya getirmemeliydim Channon," dedi Drakos'u dizginlemek için güçlerini içe doğru çevirirken. "Özür dilerim."

Ona gülümsedi. "Üzülme. O kadar da kötü değil. Aslında burası güzel bir yer."

Gözlerini kapadı ve arkasını döndü. Dönmek zorundaydı. İçindeki canavar yine hırıliyordu. Salya akıtıyordu.

Ona sahip çık.

Tamamen sahip olmak istedi.

Adam da öyle.

Kasıkları daha da gerildi ve bu yanını daha ne kadar dizginleyebileceğini merak etti.

Channon onun gözlerindeki yabanıl bakışı gördü. Vücudu buna o kadar güçlü bir arzuyla tepki verdi ki, bu onu sersemletti ve korkuttu. Onun kendisine böyle bakmasını istiyordu. Sonsuza kadar.

Nefes nefese kalan Channon'ın yüzünü elleriyle kavradı ve şiddetli bir öpücük için onu kendine çekti. Channon, ağırlığını ona teslim ederken tattığı çiğ tutku karşısında inledi.

Kollarını onun boynuna doladı ve kaslarının bükülüp esnediğini hissetti. Dün gecenin görüntüleri içini parçaladı. Yine onun ay ışığında hareket eden çıplak bedenini görebiliyor ve onu içinde derin ve sert hissedebiliyordu.

Sebastian onun tadını alınca, dilinin kendi diline değdiğini hissedince hırladı. Tutkuyla aklını kaçıran adam onu kapının duvarına yasladı.

Sonuçları ne olursa olsun, yeri ve zamanı ne olursa olsun onu istiyordu.

Channon onu duvarla arasında tutarken ereksiyonunu hissetti. Sanki mıknaatılanmış gibi, kalçaları ona sürtündü. tekrar içinde hissetmek istiyordu. Aralarında çıplak ten dışında hiçbir şey olmasın istiyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye nefes aldı.

Kadının sözleri zihninin bulanıklığına nüfuz edince Sebastian geri çekildi. Yine de kokusunu alabildiği tek şey Channon'dı. Kokusu başının etrafında dönüyor, onu daha da sersemletiyordu. Başını dudaklarına doğru eğdi, sonra kendini zor tuttu.

Tıslayarak onu serbest bırakmak için kendini zorladı. Eğer onu bir daha öperse, insanlığına ve seçimine aldırmadan onu bir hayvan gibi bahçeye götürecekti.

Sahiplenme özel bir andı ve bunu Katagari gibi kirletmeyi reddetti. Hayır, onu bu şekilde alamazdı. Burada, herkesin onları görebileceği bir yerde olmazdı. Drakos'un kazanmasına izin vermeyecekti.

"Channon," diye fısıldadı. "Lütfen, içeri dön."

Channon reddetmeye başladı ama adamın vücudundaki çelik gibi sertlik onu bundan alıyordu. "Tamam," dedi.

Koridorun köşesinde durdu ve ona baktı. Adam şimdi başını öne eğmiş, kuyunun üzerine eğilmişti. Sorunun ne olduğunu bilmiyordu ama iyi olmadığından emindi.

"Ha, al şunu!"

Channon bir çocuğun gülme sesiyle döndü. Daha önce Sebastian'la dövüşen tahta kılıçlı iki çocuğu gördü. Avluya doğru koştular.

"Seni öldüreceğim pis ejderha," diye bağırды çocuklardan biri, demircinin küfredip onları kovaladığı demirhaneye koşarken ve en uzun boyluya evde yemek yemesi gerektiğini söylerken.

Başını iki yana salladı. Bazı şeyler asla değişmezdi, hangi zaman diliminde olursa olsun. Ona evi hatırlatan başka neler olduğunu merak ederek avluyu geçti.

Sebastian derin bir nefes alarak güçlerini tekrar toplamaya çalıştı. Bu hiç iyi değildi. Channon'ın etrafında kalırsa, Cuma günü geldiğinde Katagaria üçlüsüyle yüzleşemeyecekti.

Güçlerini sağlam ve güçlü bir şekilde geri kazanması gerekiyordu, bu da ya onu sahiplenmesi ya da ondan uzaklaşabilmek için kalabileceği güvenli bir yer bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Çünkü , ikisi de ölecekti. "Bas?"

Sebastian fısıltıyla gelen sesin kaynağını bulmak için avluya baktı. Yüzyıllardır kimsenin kullanmadığı bir lakaptı bu.

Sağında altın parladı. Şok olmuştu, Damos ortaya çıkmış, sonra da yere yığılmıştı. Kardeşi yaralı bir hayvan gibi başını eğmiş, dört ayak üzerinde duruyordu.

Gözlerine inanamayan Sebastian ona doğru gitti. "Damos?"

Damos ona bakmak için başını kaldırdı. Sebastian görmeyi beklediği nefret ve tiksinti yerine sadece acı ve suçluluk duygusu gördü. "Gobleni aldın mı?"

Sebastian kardeşinin yüzünü tekrar gördüğünde cevap veremedi. İkisi de yapı ve görünüş olarak neredeyse aynıydı. Aralarındaki tek gerçek fark saç rengiydi. Sebastian'ın saçları siyahken Damos'un koyu kırmızımsı kahverengiydi.

Sebastian kendininkiyle aynı renkteki gözlere bakarken, geçmiş zihninde canlandı.

"Korkak bir hainden başka bir şey değilsin. Hiçbir zaman bir değer olmadı. Keşke parçaladıkları sen olsaydın. Eğer bir adalet olsaydı, mezarda yatan Antiphone değil sen olurdun." Zalim sözler kafasının içinde yankılanıyordu ve şimdi bile sırtına iki yüz kırbaç indirilirken kırbacın ısırtığını hissedebiliyordu.

Yaralı ve kanlar içindeki Sebastian bir lağım çukuruna atılmış ve orada ölmeye ya da uygun gördüğü şekilde hayatta kalmaya terk edilmişti.

Çukurdan sürünerek çıkmış ve bir şekilde ormanın yolunu bulmuş, orada günlerce bilincini kaybederek yatmıştı. O güne kadar nasıl hayatta kaldığından emin değildi.

"Bas!" Damos kendini yavaşça ayağa kaldırırken sarf ettiği efordan dolayı yüzünü buruşturdu. Sendeledi ve Sebastian iradesi dışında kendini kardeşine kuyuya kadar yardım ederken buldu.

Damos'un uzun kızıl-kahverengi saçları seyrelmiş, kan ve hırıltılarla pıhtılaşmıştı. Yüzü hırpalanmış ve giysileri yırtılmıştı. "Berbat görünüyorsun."

"Evet, işkence görürken iyi görünmek zordur." Sebastian bunu ilk elden biliyordu. "Kaçtın mı?"

Başını salladı. "Goblen nerede?"

"Güvende."

Damos onunla bakışlarını kilitledi. "Onu gerçekten benim için takas edecek miydin?"

"Onu buraya getirdim, değil mi?"

Ona bakarken Damos'un gözlerinde yaşlar birikti. "Sana yaptığım şey için çok üzgünüm."

Sebastian afallamıştı. Demek Damos özür dilemenin ne demek olduğunu biliyordu.

"Katagaria bana o gün neler olduğunu, seni nasıl kandırdıklarını anlattı." Damos elini Sebastian'ın boynunda, Antiphone'un hayatını kurtarmaya çalışırken aldığı yara izinin üzerine koydu. "Onlardan kurtulduğuna inanamıyorum. Ben de bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

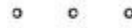
"Yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi."

Damos tısladı ve elini gözlerine götürdü. "Şu lanet hisler. Beni bulmaya çalışıyorlar."

Sebastian buz kesti. Güçleri olmadan hissedicileri hissedemiyordu ama onları Damos için gönderiyorlarsa, o zaman ... bulacaklardı.

Channon!

Kalbi hızla çarparak koridora doğru koştu.

Channon gördüğü her şeyi not almak için not defterinin yanında olmasını diledi. Bu inanılmazdı!

Büyülenmiş bir halde ahırların ve kulübelerin önünden geçerken, yemek yiyen ve akşamı birlikte geçiren aileleri görmek için içeriye baktı.

"Kaybolmuş görünüyorsun."

Arkasından gelen sesle döndü. Orada üç adam vardı, hepsi de yakışıklı ve oldukça uzun boyluydu. "Kaybolmadım," diye teklif etti. "Sadece biraz temiz hava almaya çıktım."

Sarışın adam küçük grubun lideri gibi görünüyordu. "Biliyorsun, bu tek başına bir kadın için oldukça tehlikeli olabilir."

Channon'ı bir panik dalgası kaplarken kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Anlat bana, Acmenes." Sarışın yanındaki uzun boylu esmerle konuştu. "Sence bir Arkadyalı neden bir insan kadını zamanın ötesine götürür?"

Panik gitmiş, özellikle de adam modern İngilizce konuştuğu için tam bir dehşet başlamıştı.

Sebastian'a geri dönmeye çalıştı ama üçüncü adam onu yakaladı. Kızın sağ elini tuttu ve arkadaşlarına gösterdi. "Çünkü o onun eşi."

Acmenes denilen kişi güldü. "Bu ne kadar değerli? Bir Arkadyalı ile bir insan ejderha divanı."

"Hayır," dedi esmer, "bu daha iyi. İnsan bir eşe sahip yalnız bir Sentinel." Zalimce güldüler.

Channon ters ters baktı. Zararsız görünebilirdi ama uzun süredir tek başınaydı ve yalnız bir kadın olarak birkaç şey öğrenmişti.

Tekvando da onlardan biriydi. Kendisini tutan adamı dirseğiyle yakaladı ve kavrayışından kurtuldu. Diğerleri ona ulaşamadan koridora doğru koşmaya başladı.

Ne yazık ki, Katagaria ondan çok daha hızlı hareket etti ve o ona ulaşamadan onu yakaladılar.

"Bırak onu gitsin." Kılıcını kınından çıkaran Sebastian'ın sesi avluda tehlikeli bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Oh hayır," dedi Acmenes alaycı bir tavırla. "Bu hepsinden daha iyi. Güçlerini *kaybetmiş* bir Sentinel."

Channon'ın kalbi onların sözleri karşısında sıkıştı.

Sebastian'ın gülümsemesi alaycı ve hınzırcaydı. "Seni yenmek için güçlerime ihtiyacım yok."

O daha gözünü kırpamadan Katagaria Sebastian'a saldırdı.

"Koş Channon," dedi Sebastian kendisine ulaşan ilk kişiye sendeleyerek bir darbe indirirken.

Channon uzağa gitmedi. Adamlarla tek başına savaşması için onu bırakamazdı. Yardıma ihtiyacı varmış gibi de görünmüyordu. Ona aynı anda saldırmalarını ve onun da onları ustalıkla geri püskürtmesini izledi.

"Acmenes," dedi en genç Katagari kendini yerden kaldırıp nefes nefese kalırken. "Kıçımızı tekmeliyor."

Acmenes güldü. "Sadece insan formundayken."

Parlak bir ışıkla Acmenes bir ejderhaya dönüştü. Dövüşün başlangıcında toplanan kalabalık çılgılık attı ve düzensiz bir şekilde sığınağa koştu.

Channon tökezleyerek geri çekildi.

En az yirmi fit yüksekliğinde duran Acmenes korkunç bir görüntüydü. Yeşil ve turuncu pulları solmakta olan gün ışığında parıldarken, mavi

Kanatlarını çırpıttı. Çivili kuyruğunu savurdu ama Sebastian takla atarak yoldan çekildi.

Diğer ikisi ejderha formuna dönüştü.

Sebastian onlarla yüzleşirken kılıcını ellerinde sıkıca tutuyordu. Güçleri hâlâ kesilmemiş olsa bile, dönüşmesi mümkün olmazdı. Bir insan köyünün ortasındaiken olmazdı. Bu yasaktı.

Lanet olsun sana, Fates.

"Sorun nedir, Kattalakis?" Acmenes sordu. "İnsanlarını korumak için ettiğin yemini çiğnemeyecek misin?"

Bracis güldü. "Yapamaz kardeşim, güçleri çok parçalı. Bizi durduracak gücü yok."

Acmenes büyük, pullu başını salladı ve içini çekti. "Bu çok can sıkıcı. Bunca yıl peşimizden koşunuz ve şimdi ..." *Cık cık* etti. "Ölürken seni rahatlatmak için Sebastian, ejderha kanının hepimiz tarafından kız kardeşin kadar iyi kullanılacağını bil."

Çiğ acı Sebastian'ın içini parçaladı.

Tekrar tekrar kız kardeşinin yüzünü gördü ve onun cansız bedenini kollarında tutup ağlarken kanını teninde hissetti.

"Öldürün onu," dedi Acmenes. Sonra Channon'a doğru döndü.

Sebastian'ın içindeki ejderha canavarı intikam hırsıyla kükredi. Antiphone'u kurtaramamıştı ama Channon'ın ölmesine asla izin vermeyecekti. Bu şekilde değil.

İnsanlığından vazgeçerek kalkanlarını serbest bıraktı. Değişimi o kadar hızlı oldu ki bunu hissetmedi bile. Hissettiği tek şey kalbinde eşine duyduğu sevgi, yasalara ya da mantığa aldırmandan onu güvende tutmak için duyduğu hayvani çaresizlikti.

Channon, Sebastian'ın ejderha formunu görünce donakaldı. Acmenes'le aynı boydaydı, pulları kan kırmızısı ve siyahtı. Vahşi, korkunç bir tehdit gibi görünüyordu ve Channon onun iki saniye önceki halini hatırlatacak bir şeyler aradı.

Ondan hiçbir şey bulamadı.

Gördüğü şey onu dehşete düşürdü.

Acmenes, Sebastian diğer iki ejderhaya vahşice saldırırken onunla yüzleşmek için döndü. Onlar ilkel canavarlar gibi dövüşürken köyün içinden ateşler yükseldi.

Sonra dehşet içinde Sebastian'ın solundaki ejderhayı keskin bir ısılıkla öldürdüğünü gördü. Sağındaki ejderha yaralı bir acıyla tökezleyerek ondan uzaklaştı ve sonra gökyüzüne yükseldi.

Acmenes ona doğru uzandı ama Sebastian onu yakaladı. Yere çarpmalarının gücü yeri sarstı. Birbirleriyle boğuşan insanlar gibi dövüşüyorlardı, ama kuyrukları kıvrılıp hareket ederek birbirlerini sokmaya çalışan ejderhalar gibi de dövüşüyorlardı.

Her iki ejderha da dövüşleri sırasında sayısız kez yaralanırken acı çekti ama ikisi de geri çekilmedi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir kan davasının sancıları içinde kilitlenmişlerdi.

Acmenes bedenini kaldırıp Sebastian'ı başının üzerinden fırlattı, sonra da devasa ayaklarının üzerinde yuvarlandı. Gökyüzüne ulaşmaya çalışırken tökezledi ama sıçrayamadan Sebastian kuyruğuyla onu kalbinden yakaladı.

"Ejderha!"

Artık silahlı ve hazırlıklı olan köyün erkekleri, kendilerini istila eden yaratıklara zarar vermek için koşarak geri döndüler.

Channon ilk başta Sebastian'a yardım etmek için geldiklerini düşündü, ta ki ona saldırmak istediklerini anlayana kadar.

Hiç düşünmeden ona doğru gitti. "Koş Sebastian," dedi.

O . Korkutucu gözlerle ona döndü ve o anda tanıdığı adamın o bedende olmadığını fark etti.

Kalabalık ona saldırırken ejderha ona hırladı. Başını geriye atarak çığlık attı.

Şok olmuştu ama adam insanlara saldırmamıştı.

Onun yerine, devasa pençesiyle onu yakaladı ve uçmaya başladı.

Channon yerin kendisinden çok uzaklara sürüklenişini izlerken çığlık attı. Adamın onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu hiç hoşuna gitmemişti. Birazcık bile.

"Sebastian?"

Sebastian Channon'ın sesini duydu. Ama uzaktan geliyordu. Onu sadece hayal meyal hatırlayabiliyordu.

Hayal meyal hatırlıyorum . . .

Kafasının yanından bir şey uçup geçerken çığlık attı. Arkasına baktığında Bracis'in onlara doğru geldiğini gördü.

Ve bu görüntüyle birlikte insan anıları da geri geldi.

"Sebastian, bize yardım et. Avcıların tuzağına düştük."

"Yapamam, Percy. Antiphone'u terk edemem."

"O tepelerde güvende. Biz açıktayız, korunmasızız. Lütfen, Sebastian. Ölmek için çok gencim. Lütfen beni öldürmelerine izin verme. Onları yenebileceğini biliyorum. Lütfen, lütfen bana yardım et."

Percy'nin yardım çağrısının bir oyun olduğunu, Percy'nin onu mağaradan kasten çağırdığını asla bilmeden, zihnindeki tehlike çağrısına kulak vermiş ve genç kuzeniyle kardeşini korumaya gitmişti.

Kuzenini zar zor hayatta bulmuş ve Percy'yi onu çağırmaya zorladıklarını çok geç öğrenmişti.

Kız kardeşini saklandığı mağaraya geri döndüğünde, avcılar gitmişti.

Kız kardeşinin hayatı da öyle.

Var olduğunu hiç bilmediği bir düzeyde harap olmuş, halkı onu sürgüne gönderdiğinde kendini savunmak için konuşmayı reddetmişti.

Damos'un hakaretlerine karşı hiçbir argüman sunmamıştı.

Antiphone'u asla korumasız bırakmamalıydı.

Şimdi avucunun içinde tuttuğu kadına bakıyordu.

Channon.

Kader bu kadını ona emanet etmişti, tıpkı kardeşinin Antiphone'u ona emanet ettiği gibi.

Bracis'in onu almasına izin vermeyecekti. Bu sefer, onun güvende olduğunu görecekti. Neye mal olursa olsun, kız yaşayacaktı.

Sebastian ormana doğru yöneldi.

Küçük bir açıklıkta yere indiklerinde Channon nefesini tuttu. "Saklan."

Kelime Sebastian'ın ejderha ağzından cızırdayarak çıkmış gibiydi.

Sorgusuz sualsiz ağaçların ve çalılıkların arasına daldı, güvenli bir yer aradı. Orman o kadar sıkı ki ejderhaları çabucak gözden kaybetti. Ama dövüşüklerini duyabiliyordu. Altındaki toprağın sallandığını hissedebiliyordu.

Yeşil elbiseye minnettar olarak bir çalı kümesi buldu ve beklemek ve dua etmek için içine girdi.

Sebastian Bracis'in etrafında dönüyor, anın tadını çıkarıyor, damarlarında dolaşan ejderha kanının verdiği hissin tadını çıkarıyordu. İki yüz elli yıl boyunca bu anın hayalini kurmuştu. İntikam pınarından su içmeyi hayal etmişti.

Artık an gelmişti.

Bracis o günden geriye kalan son avcıydı. Sebastian hepsini teker teker avlamıştı. Onları zamanın ve hatta uzayın içinde avlamıştı.

"Ölmeye hazır mısın?" Sebastian rakibine sordu.

Bracis saldırdı. Sebastian onu dişleriyle yakaladı ve Katagari'nin omzuna yapıştı. Bracis pençeleriyle sırtını parçaladıkça canavarın kanını tattı.

Sebastian bunu zar zor hissetti. Ama hissettiği şey Bracis'in içindeki korkuydu. O kadar keskin bir kokuyla kabarmıştı ki Sebastian'ı güldürdü.

"Beni öldürebilirsin," diye homurdandı Bracis. "Ama seni de yanımda götüreceğim."

Sebastian'ın omzuna bir şey battı. Hırlayarak başını çevirdi ve sırtından çıkan hançeri gördü. Ama sokan şey çelik değildi; bıçağı kaplayan zehirdi. Dragon's Bane.

Bunun acısıyla kükreyerek geri döndü ve Bracis'in uzun, pullu boynunu kırarak işini çabucak bitirdi.

Sebastian düşmanın cesedinin başında durmuş, boş gözlerle ona bakıyordu. Bunca zaman sonra, öldürmekten daha fazlasını istemişti. Kalbindeki acıyı dindirmesini, suçluluk duygusunu hafifletmesini beklemişti.

Olmadı.

kırıklığına uğramaktan başka bir şey hissetmedi. Aldatılmış.

Hayır. İki yüz elli yıl boyunca sadece tek bir şey ona bir an olsun huzur vermişti.

Birden ormanda bir çığlık koptu. Channon.

Sebastian yirmi ayak boyuna kadar yükselmiş, ejderha görüşü ve duyularıyla ağaçların arasında onu arıyordu.

Başka bir şey duymadı. Kalbi hızla çarparak, kadının kaybolduğu ormana doğru koştu. Aralarındaki mesafeyi kapatan her adımda, tüm duyguları içinden akıp geçiyordu. Antiphone'un ölümünün her anını yeniden yaşıadı.

Suçluluk, korku, acı.

İnsani duygularının saldırısı altında, içindeki ejderha tekrar geri çekildi ve sadece adamı bıraktı. O gün ezilmiş olan adam. Kız kardeşinin mezarı üzerine, kalbine başka birinin girmesine asla izin vermeyeceğine yemin etmiş olan adam.

Aynı adam bir gece yemekte bir çift kristal mavisi göze bakmış ve onların içinde yaşamak istediği bir gelecek görmüştü. Kahkaha ve sevgiyle dolu bir gelecek. Yanında onu güçlü ve sağlam tutmak için duran bir kadınla sessiz bir huzur içinde geçirdiği bir gelecek.

Yapraklar ve dikenli çalılar etini yırtıyordu ama onlara aldırmadı.

Antiphone gibi o da Channon'ı anlatılmamış bir kâbusla yüzleşmesi için yalnız bırakmıştı. Onu yüzleşmesi için bırakmıştı.

Onu görür görmez durdu.

Sebastian kaşlarını çatarak nefes almakta zorlandı. Zehir yüzünden görüşü o kadar bulanıktı ki ona güvenebileceğinden emin değildi.

Gözlerini kırptırdı ve tekrar kırptırdı. Ve hâlâ gözlerinin önündeydi. Channon elinde bir kılıçla duruyordu ve kılıcı Damos'un boğazına doğrultmuştu.

"Bas, lütfen ona Katagari olmadığımı söyler misin?"

Channon omzunun üzerinden bakınca Sebastian'ın ormanda durduğunu gördü. Bir kez daha insandı, solgundu ve ter içindeydi.

"Bırak gitsin."

Sebastian'ın sesinden, elindeki adamın ona yalan söylemediğini anladı. O iyi adamlardan biriydi.

Sebastian'ın tökezlediğini gördüğü anda, bu yabancından aldığı kılıcı yere düşürdü.

Channon onun yanına koştu. "Sebastian?"

Kollarında titriyordu. Birlikte yere çöktüler ve kadın onun başını kucağına aldı.

"Öldüğünü sandım," diye fısıldadı elini kollarının üzerinde gezdirirken. "Çılgılık attığımı duydum."

Köşeye sıkıştırdığı adam yanlarında diz çöktü. "Onu korkuttum. Bracis konusunda sana yardım etmeye çalışıyordum. Özün için bir işaret gönderdim ve bu beni ona götürdü. Bana çiftleştığınızı söylememiştin."

Sebastian'ın vücut ısısı endişe verici bir şekilde düşerken Channon adamı görmezden geldi.

Sebastian neden bu kadar titriyordu? Yaraları o kadar da ciddi görünmüyordu. "Sebastian, neyin var senin?"

"Dragon's Bane."

Adam küfrederken Channon kaşlarını çatı. Dragon's Bane neydi?

"Sebastian," dedi zorla, Sebastian'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sakin benim yüzümden ölmeye kalkma. Lanet olsun sana, dövüş

Bu."

"Ben senin için zaten ölüyüm Damos," dedi, ondan uzaklaşırken sesi titriyordu. "Bana acı çekerek ölmemi söyledin."

Sebastian gözlerini kapattı.

Channon, Damosun gözlerindeki kederin kendi gözlerini de yırttığını gördü. Böyle bir şey olamazdı. Uyanmak istedi.

Ama bu bir kabus değildi; gerçektir.

Damos ona baktı, yeşilimsi altın rengi gözleri güç ve duyguyla parlıyordu. "Ona yardım etmezsen ölecek."

"Ne ki?"

"Ona yaşamak için bir sebep verin."

Elinin işaretin olduğu yeri karıncalanmaya başladı. İz kaybolmaya başladığında Channon kaşlarını çatı. "Bu da ne? ?"

"Onu kaybediyoruz. O öldüğünde, senin işaretin de yok olacak."

O anın gerçekliği ona şiddetle çarptı. Sebastian ölecek miydi?

Hayır, .

"Sebastian?" dedi, onu sarsarak. "Beni duyabiliyor musun?" Kollarının arasında hafifçe kıpırdandı.

Onun bu şekilde gitmesine izin veremezdi. Bırakamazdı. Birbirlerini sadece bir gündür tanımalarına rağmen, sanki sonsuza kadar birlikteymişler gibi hissediyordu. Onu kaybetme düşüncesi onu sakat bırakmıştı.

"Sebastian, otel odasında bana ne dediğini hatırlıyor musun? 'Buradayım çünkü içindeki hüznü biliyorum' demiştin. Sabah uyandığında kaybolmuş, yalnız ve yanımda biri olsun yanıp tutuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Dudaklarını onun yanağına bastırdı ve ağladı. "Artık yalnız kalmak istemiyorum Sebastian. Bu sabah uyandığım gibi seninle uyanmak istiyorum. Kollarını etrafımda, ellerini saçlarımda hissetmek istiyorum."

Kollarında gevşedi.

"Hayır!" Channon onu kalbine yakın tutarak ağladı.

"Bunu bana yapma Sebastian Kattalakis. Beni parlak zırhlı şövalyelere, iyi ve dürüst adamlara inandırıp sonra da beni bir daha yalnız bırakmaya cüret etme. Kahretsin, Sebastian. Beni eve götüreceğine söz vermiştin. Beni bırakmayacağına söz vermiştin."

İşaret avucunda kayboldu.

Channon kalbi parçalanırken ağladı. O ana kadar, bilinen tüm olasılıklara, bilinen tüm nedenlere rağmen bu adamı sevdiğini fark etmemişti.

Ve onu kaybetmek istemiyordu.

Islak yanağını onun dudaklarına bastırdı. "Seni seviyorum Sebastian. Keşke bize neler olabileceğini görebileceğimiz kadar uzun yaşasaydın."

Birden avucunda başka bir karıncalanma hissetti. Bu yanan bir kaşıntıya dönüştü. Bunu yanağına değen yavaş, küçük bir hava kıpırtısı izledi.

Damos derin bir nefes verdi. "İşte bu, küçük kardeşim. Eşin için savaş. Dragonswan'ın için savaş."

Damos pelerinini çıkarıp Sebastian'ın bedenine sararken Channon başını kaldırıp baktı.

"Yaşayacak mı?"

"Bilmiyorum ama deniyor. Kader isterse, yapacak."

ÜÇ

Channon Sebastian'ın ateşli alnını yıkarken, onun hayatta kalması için dua etti ve kendisine geri dönmesi için fısıldadı.

Sebastian'ı stabilize ettikten sonra Damos onları Sussex'te insanların ve Arkadyalıların birlikte yaşadığı ve çalıştığı küçük bir köye götürmüştü. Arkadyalıların sadece dolunay sırasında zaman atlayışı yapabildiklerini, ancak sihirlerini kullanarak istedikleri zaman aynı zaman diliminde bir yerden başka bir yere yanal atlayışlar yapabildiklerini öğrendi.

Bu ona pek mantıklı gelmiyordu ama umurunda da değildi. Şu anda onun için önemli olan tek şey Sebastian'ın hâlâ ölümden dönmek için savaşıyor olmasıydı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Tek ışığın duvara dayalı demir bir armatüre yerleştirilmiş üç mumdan geldiği geniş bir odada yalnızdılar.

Sebastian, üzerinde ejderha ve buğday resimleri ve pırıltılı beyaz perdelerle cereyandan korunan süslü bir yatakta çarşaflara sarınmış bir şekilde yatıyordu.

Gecenin sesleri açık pencereden içeri süzülürken, onun uyanacağına dair bir işaret bekledi.

Kimse gelmedi.

Şafaktan önce bir noktada yorgunluk onu ele geçirdi ve onun yanına kıvrılıp uyudu.

"Channon?"

Channon sanki havada süzülüyormuş, sanki gerçek bir şekli yokmuş gibi hissediyordu. Birdenbire, etrafında kır çiçekleri olan bir yaz durdu.

Üzerinde onu tamamen çıplak bırakan şeffaf beyaz bir elbise vardı. Uzakta, ufukta belirginleşen bir ortaçağ kalesi vardı. Bu ona üzerinde çalıştığı el yazması sayfalardan birini hatırlattı.

Güçlü kolların onu sardığını hissedene kadar bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu. Omzunun üzerinden kaldırıp baktığında Sebastian'ı arkasında buldu.

O da kendisi gibi neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece ince beyaz bir pantolon vardı. Esinti siyah saçlarını yakışıklı yüzünün etrafında karıştırdı ve o öldürücü gamzeleri parladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, onun kollarında döndü, uzandı ve işaretli avucunu Sentinel dövmesinin üzerine koydu. "Rüya mı görüyorum?"

"Evet. Sana ulaşabilmemin tek yolu buydu."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Ben ölüyorum."

"Hayır," dedi ısrarla, "sen hâlâ hayattasın. Bana geri döndün."

Ona bakarken yüzündeki şefkat, kalbinin çarpmasına neden oldu. "Kısmen, ama hala uyanmak için ihtiyacım olan güçten yoksunum."

Yere oturdu ve onu da yanına çekti. "Bugün seni çok özledim."

Ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekilde o da öyle hissetmişti ama duygular nadiren anlam ifade ederdi. Bilincinin kapalı olduğu süre boyunca, sanki hayatı bir parçası yok olmuş gibi hissetmişti.

Şimdi, onun kollarının arasında, ona yaslanmışken, kendini yeniden iyi hissediyordu. Bütün ve sıcak hissediyordu.

Sebastian kızın elini kendi eline aldı ve başparmağıyla kızın parmaklarıyla nazikçe oynadı.

"Seni kaybedemem," diye fısıldadı. "Evdeki hayatımı düşünerek saatler geçirdim. Yalnız ve boştu. Birlikte gülebileceğim kimse yoktu."

Dudaklarını kızın şakağına dayadı ve onu şefkatle öptü. Sonra başını ellerinin arasına aldı ve alnını ona yasladı. "Biliyorum aşkım. Hayatımı mağaralarda yalnız geçirdim, tek arkadaşım dışarıdaki rüzgârın sesi. Ama sana geri dönmek için savaşılabilmemin tek yolu güçlerimi yeniden kazanmak."

"Onları nasıl geri kazandın? Onları nasıl kaybettiniz?"

Onun dudaklarının teninde gezindiğini hissetti, bir yandan sözcükleri fısıldarken bir yandan da burnunu çekiyordu. Ona tekrar sarılması harikaydı. "Onları kendime karşı kullanıyordum. İçimdeki ejderha ile insanı karşı karşıya getirdim."

Onun dokunuşu içini yakıyordu. Onu yanında hissetmeden, şeytani gülümsemesini ve derin gamzelerini görmeden bir gün daha yaşamak istemiyordu.

Kısacası, bu adama ihtiyacı vardı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Geri çekildi ve onun parmak uçlarını öptü. "Seni korumak için." "Neyden korumak için?"

"Ben," dedi basitçe.

Channon gözlerini dikmiş ona bakıyordu, söyledikleri karşısında şaşkına dönmüştü. Ona asla zarar vermezdi. Bunu biliyordu. Gerçek ejderha formundayken bile, ona zarar vermekten başka bir şey yapmamıştı.

onu korumak. "Anlamıyorum."

Başparmağını avucunun üzerinde gezdirerek izinin çizgilerini takip etti. Onu izlerken tüyleri diken diken oldu ve göğüslerini sıktı.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında, üzüntüsünü gördü. "Bana elindeki işaretini sorduğunda sana yalan söyledim. Halkımın lanetinin bir parçası da tüm varlığımız boyunca sadece bir eşe sahip olmamızdır, seçmediğimiz bir eşe."

Channon kaşlarını çattı. Damos ona Sebastian'ın eşi derken ne demek istediğini sorduğunda onunla konuşmayı reddetmişti. Ona bunun Sebastian'ın işi olduğunu söylemişti.

Sebastian onun işaretli avucunu öptü. "Biz Arcadialılar ve Katagaria'lılar doğduğumuz anda, Kader bizim için bir eş seçer. Hayatımızın geri kalanını diğer yarımızı bulmaya çalışarak geçiririz. İnsanların aksine, eşimizden başka biriyle aile ya da çocuk sahibi olamayız. Eğer diğer yarımızı bulamazsak, hayatımızı yalnız yaşamaya mahkum oluruz.

"Bir insan olarak, herhangi birini sevmeye özgürlüğüne sahipsiniz. Birden fazla kez sevebilirsiniz. Ama ben sevemem. Sen, Channon, her zaman ve her yerde sevebileceğim tek kadınsın. Birlikte bir aile kurabileceğim tek kadın. Arzulayacağım tek kadın."

Platonun insan ırkının aynı kişinin iki yarısı olduğuna dair teorisini hatırladı - tanrılar tarafından ayrılan erkek ve kadın. Şimdi Platon'un teorisinin Sebastian'ın insanların gerçekliğine dayandığını fark etti, kendisinininkine değil.

"Peki güçlerini yeniden kazanmak için neye ihtiyacın var?"

Dudaklarını parmakladı ve çaresiz bir ihtiyaçla ona baktı. Hâlâ kendini tuttuğunu, hâlâ onu öpmekten kendini alıkoyduğunu biliyordu.

"Beni eşin olarak kabul etmelisin," dedi sessizce.

"Seks güçlerimizi yeniler. Onları yükseltir. Seni Sahiplenmeye zorlamamak için o kadar uğraşıyordum ki onları çok derine gömdüm. Tüm Arcadialılarda ve Katagaria'da insan ve hayvan yarıları arasında hassas bir denge vardır. Seni korumak için kendimle o kadar çok savaşıyordum ki dengeyi bozdum."

"Sadece bana sahip çıkarak mı onarılabilir?" Başını salladı.

"Peki bu İddia, tam olarak nedir?"

Çenesinin çizgisini takip ederek içinin yanmasına neden oldu. "Beni sahiplendiğinde, beni ruh eşin olarak kabul etmiş olursun. Ruh eşin

tören gerçekten çok basit. İşaretli avucunuzu benimkinin üzerine koyuyorsunuz ve sonra beni bedeninize alıyorsunuz. Beni orada tutuyorsunuz ve şöyle diyorsunuz: 'Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım. Sonsuza kadar senin yanında yürüyeceğim.'

"Peki sonra?"

"Kelimeleri sana tekrar ediyorum."

Bu ona biraz fazla kolay görünmüştü. Eğer hepsi buysa, neden bu kadar çok mücadele etmişti? "Hepsi bu mu?"

Tereddüt etti.

İçten içe inledi. "O bakışı bilirim," dedi ondan hafifçe geri çekilerek. "Ne zaman bana tüm gerçeği söylemesen o bakışı yiyorsun."

Ona gülümsedi ve yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, bir şey daha var. Birleştiğimizde, doğal içgüdüm seni bana olacak."

Yine de kulağa o kadar kötü gelmiyordu. "Beni nasıl bağlayacaksın?" "Kanla."

"Tamam, bu kısmı sevmedim. *Kanla* ne demek istiyorsun?"

Ellerini bıraktı ve onu izlemek için arkasına yaslandı. "İnsanların kendilerini nasıl kan kardeşi olarak birbirine bağladığını biliyor musun?"

"Evet."

"Temelde aynı şey ama büyük bir fark var. Eğer benim kanımı içine alırsan, ölümlü hayatlarımız tamamen birleşir."

"Yani tek bir kişi mi olacağız?" diye sordu.

"Hayır, öyle bir şey değil. Yunan mitlerini hiç hatırlıyor musun?"

"Bazılarını."

"Atropos'un kim olduğunu hatırlıyor musun?" Kadın başını salladı. "Hayır, hiçbir fikrim yok."

"O Moirae'lerden, yani Kaderlerden biridir. Doğduğumuzda bize eşlerimizi atayan odur ve eğer o eşle bağ kurmayı seçersek, hayatlarımızın iplikçisi olan kız kardeşi Clotho yaşam ipliklerimizi birleştirir. Normal bir yaşamın sonunda Atropos ipliği kesecek ve ölümümüze neden olacaktır. Ama eğer birbirimize bağlıysak ve ipliklerimiz birse, o zaman biri olmadan diğerini kesemez."

"Birlikte öleceğiz."

"Aynen öyle."

Vay canına, bu büyük bir taahhüttü. Özellikle de onun için. "Yani bir insan ömrüne sahip olacaksın."

"Hayır. Benim ipliğim daha güçlü. Bir Arkadyalı ömrüne sahip olacaksın."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Birkaç yüz yıl yaşayabileceğimi mi söylüyorsun?" Adam başını salladı. "Ya da ikimiz de yarın ölebiliriz."

"Vay be. Başka bir şey var mı?" diye sordu merakla.

"Ben de senin güçlerinden bazılarını alacak mıyım? Zihin kontrolü? Zaman yürüyüşü?"

Ona güldü. "Hayır. Üzgünüm. Güçlerim doğumuma ve kaderime bağlı. Bağlılık sadece yaşam ipliklerimizi kapsar."

Channon dizlerinin üzerinde, onun bacaklarının arasında yükselirken gülümsedi. Onun üzerine çömeldi ve kollarının üzerinde dururken onu daha da geriye yaslanmaya zorladı. Onun yakışıklı yüzüne, tatmak için can attığı dudaklarına bakarken dudağını ısırdı.

"Yani bana önerdiğiniz şey, önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca kendini tamamen bana adanmış muhteşem, inanılmaz seksi bir adam mı?"

"Evet."

Daha da geniş gülümsedi. "Asla yoldan çıkamayacak biri mi?" "Asla."

Onu yere uzanmaya zorladı, beline sarıldı ve kollarının üzerinde öne doğru eğildi, böylece yüzü onunkinin sadece birkaç santim üzerindeydi. Pantolonunun içinden sertleşmiş ereksiyonunun göbeğine doğru bastırdığını hissetti. Onu nasıl da istiyordu. Ama önce tüm sonuçları anladığından emin olmak istedi.

"Biliyor musun," dedi, "buna hayır demek gerçekten zor. Ne gibi bir dezavantajı olabilir ki?"

Kalçalarını onunkilerin altında kaydırды ve saçının bir parçasını kulağının arkasına sıkıştırırken onun için yanmasını sağladı. Yine de ona dokunmadı ve artık her şeyi ona bıraktığını biliyordu.

"Ölmemi isteyen Katagaria," dedi ciddi bir şekilde.

"Bizim için gelmekten asla vazgeçmeyecekler ve ben sürgün edildiğim için onlarla savaşmak sadece ikimize kalacak. Çocuklarımız insan değil, Arkadyalı olacak ve onlar da Katagaria ile savaşmak zorunda kalacak. Ama en önemlisi, senin burada, Orta Çağ'da kalman gerekecek."

"Neden?"

"Sizin zaman elektrik yüzünden. Şahinler, panterler, kurtlar, ayılar ve benzeri doğal hayvanlar olan Arkadyalılar sizin zamanınızda yaşayabilir."

dünya. Eğer kazara değişmişlerse, hayvan formları insanlardan saklanabilecek kadar küçük ya da normaldir."

"Ama ejderha olursan, o zaman bir Godzilla filmimiz olur."

"Aynen öyle. Ve sizin döneminizde beni tamamen etkisiz hale getirebilecek pek çok şok tabancası ve elektrikli cihaz var. Alınma ama birinin bilim deneyi olmaktan hoşlanmıyorum. Bunu yaşadım, yaptım ve tişörtümü kâr için sattım."

Tüm bunları sindirirken, hâlâ adama sarılmış bir şekilde dik oturuyordu. Adam ona hayatının anlaşmasını teklif etmişti.

Sebastian onu dikkatle izledi. Tek istediği onunla sevişmek olduğu halde ellerini ondan uzak tutmak için kendini zor tutuyordu. Ona her şeyi anlatmıştı. Şimdi her şey ona bağlıydı ve onu terk edeceği korkusuyla titriyordu.

Adamın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve beline doğru tuttu. "Bebeklerimiz normal , değil mi?"

"Tamamen normal. İnsan çocukları gibi yaşlanacaklar, tek istisna yirmili yaşlarına kadar ergen olmayacak olmaları."

"Ve bu bir dezavantaj mı?"

Güldü.

"Bu arada, artık sürgün değilsin." Sebastian kaşlarını çattı. "Ne?"

"Damos'a işkence ederken Katagaria, Antiphone'dan duvar halısını alabilmek için seni kandırdıklarını itiraf etti. Ama Antiphone halıyı onlara vermeyi reddetti."

"Neden? Bu kadar önemli olan neydi?"

"Ne yazık ki hiçbir şey, ama ölümsüzlüğün sırrını içerdiğine inanıyorlardı. Katagaria efsanesine göre, yaratıcılarının torunu onun sırlarını, onu onurlandırmak için yarattığı eserin içine yerleştirmişti. Sırrın onda olduğunu düşünerek Damos'u yakaladılar ve nerede olduğunu sadece senin bildiğini öğrendiklerinde seninle bir pazarlık yaptılar."

"Kız kardeşim sebepsiz yere mi öldü?"

"Ş," dedi elini onun dudaklarının üzerine koyarak. "Gerçeğin ortaya çıkmasına ve goblenin güvende olmasına sevin. Damos geçmişi telafi etmek istiyor."

Sebastian buna inanamıyordu. Bunca zaman sonra sürgünü mü kaldırılmıştı?

Bu, Channon için güvende olacağı gerçek bir ev demektir. Çocuklarının güvende olacağı bir ev.

Channon bedenini onunkinin üzerine koydu ve onu içine çekti. "Bu da artık yalnız değilsin demek Sebastian. Bana gerçekten ihtiyacın yok."

"Bu doğru değil. Sana her şeyden daha çok ihtiyacım var. Gözlerine bakana kadar kalbim ölüydü."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni sahiplenmeni istiyorum, Channon," dedi şiddetle. "Hayatımın geri kalanını seninle kollarımda uyanarak ve saçlarını avuçlarımda hissederek geçirmek istiyorum."

Adam onun kelimelerini kullanırken boğuldu. Onu duymuştu. "Ben de seni istiyorum."

Gülerek onunla birlikte yuvarlandı, onu yere sabitledi ve vücudunun her sert, harika santimini hissetmesine izin verdi.

Birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmalarına yardım ederken çılgınca bir aceleyle öpüştiler.

Çıplak bedenleri birbirlerine doğru kayarken Channon geri çekildi. "Bunu bir rüyada yaparsak sayılır mı?"

"Bu gerçekten bir rüya değil. Alternatif bir yer."

"Biliyor musun, konuştuğunda beni korkutuyorsun."

Ona gülümsedi. "Sana dünyam hakkında öğreteceğim çok şey var."

"Ve hepsini öğrenmeye hazırım." Channon çıplak bacaklarını onunkilere sararken o nefis dudakları öptü. Adamın ereksiyonunu kalçasında hissetti ve bu onu ihtiyaçtan yaktı.

"Bundan emin misin?" diye sordu, çenesini kemirerek. "Gelecekteki tüm *Buffy* bölümlerinden vazgeçiyor olacaksın."

Düşünürken nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Sana söylemeliyim ki, bu zor bir karar. Spike'ın etrafta zıplayıp Spikey gibi davranmasını izlemekle, bir Yunan tanrısıyla birkaç yüz yıl boyunca sevişmek arasında." Dilini gıdıkladı. "Bir kadın ne yapmalı?"

Adam dilini kulağının etrafında gezdirirken inledi ve "Kararını etkilemek için ne yapabilirim?" diye fısıldadı.

"İşte bu gerçekten iyi bir başlangıç." Vücudu ürperirken ve adam sıcak ağzıyla göğsüne işkence etmek için başını eğdiğinde iç çekti. "Sanırım televizyon izlemek dışında başka bir eğlence bulmam gerekecek."

"Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim." Kadını üstüne yatırmak için tekrar yuvarlandı.

Bakışlarının yoğunluğu onu haşladı.

"Gelenekler bu konuda sizin yetkili olmanızı gerektiriyor leydim. Sahiplenmenin arkasındaki tüm fikir, kadının hayatını ve güvenini

eşinin elleri. Beni kabul ettiğinde, içimdeki hayvan seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Tüm o insanların önünde bir ejderhaya dönüştüğün zamanki gibi mi?" Başını salladı.

Gülümsedi. "Biliyor musun, seni üçüncü sınıfta tanımamış olmam çok yazık. Bir kabadayı vardı-"

Onun sözlerini bir öpücükle kesti.

"Mmm," diye nefes aldı. "Bunu sevdim. Şimdi, nerede kalmıştık?" Çenesinden göğsüne doğru kemirerek ilerledi.

Sebastian, göğüs ucunu bulup diliyle ve dudaklarıyla okşarken hırladı. Güçlerinin tekrar yükseldiğini, etraflarındaki havanın bu güçle dolduğunu hissetti.

Channon da bunu hissetti. Enerji vücudunda dolaşp onu okşarken inledi.

Sebastian sol elini havaya kaldırdı. Avucundaki işaret parladı ve ışıldadı. Channon Sebastian'ın gözlerinin içine bakarak onun işaretini kendi işaretiyle kapattı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

İçinden sıcak ve talepkâr bir şeyin aktığını hissettiğinde ısı tüm vücudunu sardı. Adamın gözlerindeki canavarı ve hırıltılı nefes alışını gördü.

Şimdiye kadar gördüğü en seksi .

Sırtını eğerek kalçalarını kaldırdı ve onu vücudunun derinliklerine aldı.

Birlikte inlediler.

Kendini yavaşça Sebastian'a yaslarken Sebastian'ın yüzünü izledi. "Um, kelimeleri unuttum."

Adam kalçalarını kaldırıp kendini kadının içine öyle bir sokarken güldü ki kadın inledi. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

"Oh," diye nefes aldı, sonra ne yaptığını hatırlayarak onun sözlerini tekrarladı. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

"Ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım."

"Umm, hmmm. Seni kesinlikle kalbime yakın tutacağım." "Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim."

Elini onun göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim."

Gözleri ürkütücü bir şekilde karardı. Boştaki eliyle uzandı ve kızın yanağını kavradı. Sesi derin, alçak bir hırıltıydı.

ejderha ve adamın sesi. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım. Sonsuza kadar senin yanında yürüyeceğim."

Sözlerini ancak bitirmişti ki dişleri uzayıp keskinleşti ve gözleri obsidyen rengini aldı.

"Sebastian?"

"Korkma," dedi dişlerini gösterirken. "Ejderha seninle bağ kurmak istiyor ama kontrolü bende."

"Peki ya seninle bağ kurmak istersem?"

Tereddüt etti. "Ne yaptığını anlıyor musun?" Channon onun içindeyken durakladı ve bakışlarını ona kilitledi. "Hayatım boyunca yalnız yaşadım, Sebastian. Bunu bir gün daha yapmak istemiyorum."

Onları birleştirerek oturdu.

Channon boştaki kolunu onun beline doladığında ve o da koluyla onu kendine çektiğinde ne kadar iyi hissettiğini tısladı.

Kalçalarını kaldırdı, sonra kendini onun üzerine bıraktı.

"İşte bu aşkım, beni senin olarak kabul et." Sebastian, güçlerinin daha fazlasının geri gelmesini beklerken onun yavaşça üzerine binmesine izin verdi. Bunun için kontrolün tamamen onda olması gerekiyordu.

İşaretli elleri hâlâ birleşmiş haldeyken onu kendine yakın tuttu, böylece kalbinin kendi kalbiyle aynı anda attığını hissedebiliyordu.

Güçlerinin mükemmel bir şekilde hizalandığından emin olduğunda, başını öne eğdi ve dişlerini hafifçe boynuna geçirdi.

Channon onun sıcak nefesini ve dişlerini üzerinde hissedince ürperdi ama garip bir şekilde hiç acı duymadı. Bunun yerine, o kadar yoğun bir erotik zevkti ki, tüm vücudu renk ve ses hissiyle patladı. Adamın gücünü içinde hissederken başı geriye düştü, adamın kokusu onu içine çekti. Heyecan verici ve dehşet vericiydi.

Görüşü daha keskin ve net hale geldi ve dişlerinin uzadığını hissetti.

Hırlayarak, içgüdüsel olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Adamın omuzlarını hararetle kavradı ve kendini onun kollarına bıraktı. Sonra öne eğildi ve dişlerini onun omzuna geçirdi.

Bir an için zaman durdu ve onlar birbirlerine kilitlendiler. Channon'ın bedeni ve zihni, varlığından bile haberdar olmadığı bir yerde onunkine katılırken nefes alamıyordu. Sadece ikisi vardı. Sadece kalpleri atıyor, bedenleri birleşiyordu.

Sebastian aralarındaki bağ hissedince tısladı. O kadar yoğun, o kadar güçlü bir orgazmı bir araya geldiklerinde etraflarındaki hava cızırdadı ve döndü ki

hep bir ağızdan haykırdı.

Nefes nefese ve halsiz bir halde onun dudaklarını öptü ve dişlerinin çekildiğini hissedince onu kendine çekti.

"Bu inanılmazdı," dedi, hâlâ ona sarılıyordu. Adam gülümsedi. "Tek seferlik bir şey olması çok kötü."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Yeniden tamamen insan oldun. Ama önünde uzun bir hayat var."

Dudağını ısırды ve ona ateşli, umut dolu bir bakış attı. "Ve kendi evcil ejderham."

"Evet leydim. Ve onu istediğiniz zaman sevebilirsiniz."

Kadın ona güldü. "Biliyor musun, seni gördüğüm andan beri, tüm bunların garip bir rüya olduğuna dair garip bir his var içimde."

"Eğer öyleyse, istemiyorum." "Ben de istemiyorum, aşkım. Ben de istemiyorum."

EPILOG

İki yıl sonra

Channon kürsüden ayrılırken kalbi zaferle çarpıyordu. Salondaki her tarihçinin, az önce onlara sunduğu makale ve araştırma karşısında nutku tutulmuştu. Her zaman yapmak istediği tek şeyi yapmıştı.

Şimdi müzede asılı duran goblenin gizemini çözmüştü.

Dr. Lazarus kürsüden ayrılırken Kattalakis'in elini sıkarak, "Harika bir araştırma, Dr. Kattalakis," dedi. "Tamamen çığır açıcı. Bu bizi yepyeni bir alana taşıyor."

"Teşekkür ."

Onu geçmeye çalıştı ama adam önünü kesti.

"Bu cevapları nasıl buldun? Yani şu *Ejderhalar Kitabı*, İskenderiye Kütüphanesi'nden olduğunu söylemiştin. Onu nasıl buldun?"

Omzunun arkasından bakınca Sebastian'ın duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırla onu beklediğini gördü. Tamamen siyah giyinmiş olan adam korkutucu bir poz veriyordu.

Yine de onu zırhının içinde görmeyi özlemişti. O tatlı kasların üzerindeki postayla ilgili bir şey . . .

Eve dönmesi gerekiyordu. Çok yakında.

Dikkatini Dr. Lazarus'a ve onun sorularına geri verdi.

Ejderhalar Kitabı geçen yıl Sebastian'dan aldığı doğum günü hediyesiydi. Kitabı eski kütüphaneyi yakan yangından bir gün önce aşırıldığını söylemişti. O kitap ve Antiphone'un gobleniyle, Draki halkının gerçeğini keşfedecek herhangi bir "uzman "ı engelleyeceği garanti olan, halkına dayalı bütün bir mitoloji uydurmayı başarmıştı.

Arkadyalı Drakiler insan merakından korunmuşlardı.

"Kitap bir emlak satışında bulundu. Richmond Müzesi'ne teslim ettim." Onun kolunu okşadı. "Şimdi, lütfen izin verirsiniz

Ben mi?"

Onu atlattı.

Ama Sebastian'a ulaşmadan Dr. Herter onu durdurdu. "İşe geri dönmeyi yeniden düşündün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Size söyledim, ben emekliyim." "Ama az önce teslim ettiğiniz gazeteden sonra-"

"Ben eve gidiyorum." Elindeki sayfaları ona uzattı. "Yayınla ve mutlu ol."

Dr. Herter gri başını ona doğru salladı. "Ejderha Efsanesi'. Muhteşem bir kurgu eseri."

Gülümsedi. "Evet, öyle."

Ruh eşine ulaşır ulaşmaz Sebastian kollarını ona doladı ve yakınına çekti. "Bununla bize yardım mı ettin yoksa zarar mı verdin bilmiyorum." "İnsanların sizden haberdar olmasına izin veremeyiz. Bu şekilde artık kimse duvar halısını sorgulamayacak. Başlangıçta istediğin gibi korunur ve akademik camia gerçeği araştırmayı bırakabilir."

Başını kaldırdı ve onun müzenin duvarındaki goblene baktığını gördü. Ne zaman kız kardeşini düşünse, her zaman inanılmaz derecede üzgün görünüyordu. "Ne yazık ki Kader geçmişi değiştirmenize izin vermiyor."

İç çekti. "Biliyorum. Ama denersek, bize bunun bedelini on kat ödetirler." Ona sıkıca sarıldı, sonra ayrılabilmeleri için geri çekildi.

"Pekala," dedi, müzeden çıkarken kolunu omuzlarına atarak, "bu gece dolunay var. Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle, Sör Ejderha Şövalye. Ama önce ..."

"Biliyorum," dedi uzun uzun iç çekerek, "ne zaman buraya gelsek beni hep *Buffy* maratonu işkencesine maruz bırakıyorsun."

Güldü. En sevdiği dizileri izlediği zaman dilimine yaptıkları seyrek ziyaretlerde ona karşı çok sabırlı davranmıştı. "Aslında, Sussex'teyken en çok özlediğim bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Ve bu?"

"Krem şantili peştamallar."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı, sonra gamzelerini ortaya çıkaran hınzır bir gülümseme takındı. "Mmm, leydim, zihninizin çalışma şeklini kesinlikle beğendim."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü ne derler bilir misin?" "Neymiş o?" diye sordu ona kapıyı açarken.

"Ejderhalara karşı nazık olun, çünkü çıplakken muhteşemsiniz ve Cool Whip ile tadınız güzel."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.